

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:
ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (விமிடெட்).

~~~~~
இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	3	4	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	”	”	0 5 0
ராமசரமஸ்லோகம்	”	”	0 3 0
துஷ்கரஸ்லோகடிப்ரணி			0 5 0
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்			1 2 0
முதல் திருவந்தாதி	”	அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	1 2 0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	”	”	0 12 0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	”	”	0 11 0
நான்முகன் திருவந்தாதி	”	”	0 14 0
திருவிருத்தம்	”	அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	3 12 0
திருவாசிரியம்	”	”	0 6 0
பெரிய திருவந்தாதி	”	ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0 14 0
திருவெழுக்கற்றிருக்கை	”	”	0 6 0
சிறிய திருமடல்	”	”	0 9 0
பெரிய திருமடல்	”	”	0 10 0
திருக்குறுந்தாண்டகம்	”	”	0 5 0
திருநெடுந்தாண்டகம்	”	”	2 0 0
பெரியதிருமொழி க-உ-ய, பத்துக்க:	”	”	5 12 0
திருப்பவ்லாண்டு	”	”	0 15 0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்			0 15 0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்			0 14 0
ஷண்மததர்சினி			0 3 0

இப்படிக்கு,

க ர ல ப ர டி - ஆ ழ் வ ர ய்ய ,

காரியதர்சி - தநாதிகார

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பொதுத் தனியன்கள்.

அழகிய மணவாள னருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: யீ ஹத்வா ஹி மஹாநாஸக்யோ
யதீந்ரபுவணம் வநேந்ரபுஜாஜாதாம் சிவந்ரம்
ஸ்ரீஸைலேஸ நயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்
யதீந்ரபுவணம் வந்தே ரமயஜாமாதரம் முநிம்.

கூரத்தாழ்வா னருளிச்செய்தது.

ஹத்வா ஹி மஹாநாஸக்யோ
யதீந்ரபுவணம் வநேந்ரபுஜாஜாதாம் சிவந்ரம்
ஸ்ரீஸைலேஸ நயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்
யதீந்ரபுவணம் வந்தே ரமயஜாமாதரம் முநிம்.

யோ நித்யமப்யுதபதாம்புஜ யுகம் ரூம்
வ்யாமோஹத ஸ்ததிதராணி த்ருணாய மேநே
அஸ்மத் குரோர்பகவதோ ஸ்ய தயைகவிந்தோ
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபக்யே.

யோ நித்யமப்யுதபதாம்புஜ யுகம் ரூம்
வ்யாமோஹத ஸ்ததிதராணி த்ருணாய மேநே
அஸ்மத் குரோர்பகவதோ ஸ்ய தயைகவிந்தோ
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபக்யே.

பொதுத்தனியன்கள்.

ஆளவந்தா ரருளிச்சேய்தது.

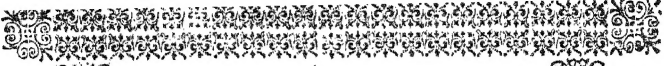
மாதா விதா யுவதய ஸ்தநயா விபூதிஸ்
ஸ்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்।
ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதேர் வஞ்ஞாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்தநா

மாதா பிதா யுவதய ஸ்தநயா விபூதிஸ்
ஸ்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்।
ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதேர் வஞ்ஞாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்தநா

பராஹ்மபட்ட ரருளிச்சேய்தது.

ஹ்ருதம் ஃஸாஸு மஹாஹய ஹ்ருதாய
ஸ்ரீஹதிஸார கௌஸேவா யோமிவாஹாநா।
ஹ்ருதாஹ்ருணைவாகாஸ யதீந்ரமிஸாநா
ஸ்ரீமத் பராஹ்மபட்டிம் ப்ரணதோ ஸ்மி நித்யம்॥

பூதம் ஸரஸ்வ மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாநா।
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிஸாநா
ஸ்ரீமத் பராஹ்மபட்டிம் ப்ரணதோ ஸ்மி நித்யம்॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

‡ திருப்பல்லாண்டின்
தனியன்கள்.

பள்ளாலோகார்ய ஜீயரருளிச்செய்த வ்யாகக்கயாநம்.

அவதாரிகை.—இதுதான் திருப்பல்லாண்டுத் தனியனையிருக்கும்.
தத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்கடியான பெரியாழ்வார் வைபவ!
த்தைப் பெருக்கப்பேசி, அவரை ப்ரணிபாத நமஸ்காரம் பண்ணும்
படி சொல்லுகிறது. ... .. *

நாதமுநிக ளருளிச்செய்தது.

ம-ர-ம-ஹி-வ-ந-ய-த-கு-பு-ரா-ஹ-வே-ஷ-ந-சே-ஷ-ந-
ந-ர-வ-தி-வ-நி-த-ஹ-ம-ஸ-ந-ர-ஹி-த-க-க-ர-ம-
ஸ-ஸ-ந-ர-ஹி-த-ஹ-ம-ஸ-ந-ர-ஹி-த-க-க-ர-ம-
ஹி-த-ஹ-ம-ஸ-ந-ர-ஹி-த-க-க-ர-ம-
குருமுகமநதீத்ய ப்ரஹ்ம வேதாநஸேஷாந்
நரபதிபரிக்கலிப்தம் சுல்கமாதாதுகாம: |
ஸ்ரவசரமமரவந்த்யம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாக்ஷாத்
தவிஜகலதிலகம் கம் விஷ்ணிக்கம் நம: ||

வ்யாக்க்யாநம். — (௨௦௦௦-வெநயீது) - குருமுதமநதீத்ய)
ஸ்வதஸ் ஸ்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரனும், (௧) 'ஸாநீவநேஸுகுதேர
தூம் ஸுஜ்ஞவிஷ்ராம் ஸவிஷ்ராம்-ஸாநீபநேஸ்ஸந்ருத் ப்ரோக்தாம்
ப்ரதீபமவித்யாம் ஸவிஷ்ராம்' என்னும்படி - ஸாநீபநியிடத்திலே
யாய்த்து ஸகலவேதங்களையும் அதிகரித்தது; இவர், அங்ஙன் ஒரு
குருகுலவாஸம் பண்ணி நம்முட்கேந(௨) *நலங்களாய நற்கலைகள் நாலே
யும் அதிகரிப்பாநே, புண்டரீகரைப்போலே (௩) * துளவத்தொண்
டிலே மண்டி, பூயாலாகாரரைப்போலே (௪) *சூட்டுநன்மலைகளைத்
தொடுத்தது, வடபெருங்கோயி லுடையானுக்குச் சூட்டி அடிமைசெய்
து போந்தார்; ஏவம்வித தாஸ்ய ரஸஜ்ஞரான இவர், (நாவகி வாரி
சூ ஓம் ஸாஹிஷா துகூலே-நாபதிபரிக்கிப்தம் ஸால்கமாதாதுகாம),
என்று-ஸ்ரீவல்லபநேவகொன்கிற ராஜாவானவன் பரதத்வ நிர்ணய பூர்வ
ஸமாசப் புருஷார்த்தகலாபத்தை லபிக்கைக்காக அநேகமான அர்த்தத்தை
வித்யாகல்கமாகக் கல்பித்துக் கல்தோரணத்திலே கட்டிவைக்க; இப்
படி-கீர்மிதமான அந்த தந்தை வடபெருங்கோயிலுடையானு
டைய ஆஜ்ஞையாலே ஆதமரித்துக்கொண்டு வரவேறுமென்கிற அபே
கைதையுடையார்ப், விதவந்தொஷ்டியிலே சென்று. (கேசேஷா
நு - வேஷாநு - ஸ்ராவண-அஸேஷாந் - வேதாந்-பாஹ) (௫) "வேண்
டிய வேதங்களோடு விரைந்து விழியறுத்தான்" என்றத்தைச் சொல்
லுகிறது. இவர்க்கு அப்போது (௬) *வேதப்பிரானான (௭) *பீதக
வாடைப் பிரானுர்தாமே பிரமகுருவாய், (௮) *போதில்கமல வன்னெ
ஞ்சம் புகுந்து (௯) *நாவினுளானும், (௧௦) *நாவினுள் நின்று மலரும்
ஞானக்கலைகளை இவர்முட்கேந பெசுவிந்தானிறே. (௧௧) *எயிற்றிடை
மண்கொண்ட வெந்தையான (௧௨) *ஞானப்பிரானாய்த்து இவரை (௧௩)
*ஞானக்கலைகளை ஒதுவித்தது. ஆசையாலே நாட்டார்க்கு ஒதினவிட
மொழிந்து ஒகாதவிடம் தெரியாதிருக்குப்; இவர்க்கு *மயர்வறமதி
நலமருளுகையாலே அசேஷவேதங்களு மருளிச்செய்யும்படி விசத
மாய்த்து. அத்தாலே (௧௪) "வேதாந்த விபூப்பொருளின்மேலிருந்த

- (௧) (௨) தி-ச-வி-க௦. (௩) தி-மா-சதி. (௪) தி-வி-உக.
(௫) பெரி-திரு-தனி. (௬) பெரி-திரு-௫-௨-க. (௭) பெரி-திரு-௫-௨-அ.
(௮) தி-வாய்-க-க-௭. (௯) தி-வாய்-க-க-அ. (௧௦) பெரி-திரு-௫-௨-க.
(௧௧) தி-வி-க௦ (௧௨) பெரி-திரு-ச-க-க௦.

விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனன்” என்னும்படி பரதத்வ ஸ்த்தா பரம்பண்ணி அந்த வேததாத்பர்யமான திருப்பல்லாண்டை, (க) *அங்னாணமேல் மங்கலவீதி வருகையிலே மங்களாசாஸநமாக வரு னிச்செய்தார். “வேடாநஸோஷாநு - வேதாநஸோஷாந்” என்கிறதுக் குள்ளே இதுவும் அந்தர்ப்பூதம். (உ) “வேடுஷு, ஸடுஷு ரஹ வேவ வேடி”:- வேதைஸ்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய” என்னக் கட வகிறே.

(ஸ்ரஸாஸாஸ - ஸ்வஸாஸம்) அந்தரம், வித்வான்களை வென்று கிழியஅந்து அந்தத(ஈ)ந்ததை ஸ்வாமிஸந்தியிலே ஸமர்ப்பித்து, மீள வும் தம் துறையான (ஈ) *துளவத்தொண்டிலே மூண்டு நடத்திக் கொண்டு போர; அக்காலத்திலே ஆண்டாள் இவர்க்குத் திருமகளா கத் திருத்துழாயடியிலே அவதரிக்க; இவரும் (ச) திருமகள்போல வளர்த்துப்போர; அஞ்சுபிராயத்திலே, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்ச லக்ஷம் குடியில் பெண்களை அதுகரித்துத் திருப்பாவைபாடி, அதுக் குமேலே, அவர் (ஐ) *கொடுத்த துழாய்மலரை, (ஈ) “வியன்துழா ய்க்கற்பென்றுகூடும் கருங்குழல்மேல்” என்கிறபடியே குடிக்கொ டித்தவளாய், பின்பு ப்ராப்தயௌவநையாய், (எ) * மானிடவர்க் கென்று பேச்சுப்படியில் வாழாததன்மையளாய், (அ) “தீமுகத்து நாகணமேல்சேரும் திருவரங்கர்” என்றும், (ஈ) “பணவாளரவணைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர்” என்றும் சொல்லப்படு கிற அழகிய மணவாளப்பெருமானை ப்ரார்த்தித்துத் திருமணம் புண ருகையாலே அவர் மணவாளப்பிள்ளையானார். (க) * மறைநான்கு முன்னோதிய பட்டனுக்கிறே (கக) *பட்டர்பிரான் கோதையைக்கொ டித்தது. ஆகையாலே, ஒளபசாரிகமாகவன்றிக்கே, யதாவாக ரங்கநா தனுக்குப் பட்டநாதர் மாமனாரானார். அத்தாலே (கரீரவநூழி - அமர வந்த்யம்) என்கிறது. அதாவது - (கஉ) *வடிவுடைவானோர் தலைவ னான தன்னை, அவர்கள் அடிவணங்கி ஏத்துமாபோலே, இவர் தம்மையும் அமரர் வந்திக்கும்படியான வரிசை கொடுத்தபடி.

(க) நா-தி-சு-கஓ.

(உ) கீ-கரு-கரு.

(ஈ) தி-மா-சரு.

(ச) பெரி-தி-ந-அ-சு.

(ஐ) தி-ப-கூ.

(ஈ) ந-திரு-கூகூ.

(எ) நா-தி-க-தி.

(அ) நா-தி-கக-க.

(ஈ) நா-தி-கஓ-சு.

(க) தி-மொ-எ-ந-எ.

(கக) தி-பா-நஓ.

(கஉ) தி-வாய்-எ-உ-கஓ.

திருப்பல்லாண்டின் தனியங்கள் வ்யாக்யாநம்.

(க) * தம்மையே யொக்க வருள்செய்வரிதே, பட்டநாதரான மாத்ர மன்றிக்கே, தேவர்களாலும் ஸ்துத்யராயிருக்குமவரென்கிறது. (உ) “வி ரும்புவ ரமரர்மொய்த்து” என்னக்கடவதிதே. அஸ்த்தானே பய சங்கி களானவர்களையும் இவர் மங்களாசாஸனம் பண்ணுவாராகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபி(டி)வாதங்களோப் பண்ணுவார்கள். (ங) “வரஹுர ஸீவஹாவெ - பரஸ்பரிசபாவை” என்னக்கடவதிதே.

இனி ரங்கநாதனோடே ஸம்பந்திக்கக்கிடான பட்டநாதகுலத் தைச்சொல்லுகிறது (ஐஜகூஉவிதகூ - த்விஜகுலதிலகம்) என்று. (ச) * வேயர்தங்களுலத்துதித்த விட்டுசித்தராகையாலே, (ரு) “அந் தணையான்கண்ட தணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே” என்னும்படி கண்டு கொடுத்தார். த்விஜகுலதிலகராகையாவது - ப்ராஹ்மண குலத்துக் கெல்லாம் முக்கயராய், ஸிரஸாவாஹ்யராய், ஸ்ரேஷ்ட்டராயிருக்கை யென்றபடி. (கவிஷூஉவிதூ - தம்விஷ்ணுசித்தம்) அப்படி ஸ்ரே ஷ்ட்டராய், விஷ்ணுவை எப்போதும் சித்தத்திலே யுடையரானவரை யென்கிறது. (சு) “வில்லாண்டான்றணை வில்லிபுத்தூர்விட்டு சித் தன் விரும்பியசொல்” என்று - அடியிலே தமக்கு் நிருபகமாக ஆழ் வார் தாமேயருளிச்செய்தாரிதே. “விஷ்ணுசித்தம்” என்கையாலே, (எ) “மின்னு தூல் விட்டுசித்தன் விரித்த” என்று - பெரியாழ்வார் திருமொழியடியிலும். (ச) “விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை” என்று - முடிவிலுமருளிச்செய்கையால், இந்தத்திருநா மத்தாலே அந்த ப்ரபந்த ப்ரவக்தாவென்னுமதுவும் ஸூசிதம். அதுக் கும் தனியன் இதுவேயிதே. (அ) “அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாகவைத்து எனமனந்தனுள்ளேவந்துவைகி வாழ்ச்செய்தா யெம்பிரான்” என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலே அத்தயபி(டி)கிவி ஷ்டனாயிருக்குமாய்த்து. (விஷூஉவிதூ - விஷ்ணுசித்தம்) (க) * விஷ் ணுநா வ்யபதே தஷ்டவ்யராயிருக்கிறபடி. (க) “நீன்கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்” என்றாரிதே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்துக் கைப்பற்றினான். (கவிஷூஉவிதூஉகோ - தம்விஷ்

(க) தி-மொ-கக-ந-ரு. (உ) தி-வாய்-ந-ச-கக. (ங) வை-ஸ்த-ஏ-ரு.

(ச) பெரி-திரு-ரு-ச-கக. (ரு) தி-மொ-ரு-ச-எ. (சு) தி-ப-கஉ.

(எ) பெரி-திரு-க-உ-கரு. (அ) பெரி-திரு-ரு-ச-அ.

(க) விஷ்வக்ஸேன ஸாஹிதை.

(க) பெரி-திரு-ரு-க-ந.

னுசித்தம்நமாயி) அந்த விஷ்ணுசித்தனை (ச) “கிழியறுத்தான்பாதங்
கள் யாமுடையபற்று” என்னும்படி ஸேவிக்கிறேனென்கிறது. நமஸ்
காரமும் ஸேவையும் பர்யாயம். (உ) “ஒஃ நமோ விஷ்ணவே - ஓம்
நமோ விஷ்ணவே” என்னுமது விஷ்ணுசித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து;
விசேஷஜ்ஞர்க்கு பகவத்விஷயத்திலே அரைவயிறாய், இங்கேயிறே
எல்லாம் பூர்ணமாவது. (ங) * நம்பி விட்டுசித்தநிறே. இத்தால் -
ப்ரதம் ப்ரபந்தாதுஸந்தாநதகையில் தத்வத்தாவான ஆழ்வாரை (ச)
“தா வ-ஓவ-ஃவிவாடியேசு - தம்பூர்வாமபிவாதயேத்” என்று ப்ரத
மம் திருவடிதொடும்படியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. (க)

அவ.—(மின்னாந்தடமதிளித்தாதி)அதில், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் பட்
டர்பிரானான பெரியாழ்வார் ரவதரணஸ்த்தலத்தை அநுஸந்திப்பார்
திருவடிகளைத் தொழுகையிலுண்டான ப்ரீதியையும், அவர் செயலை
ச்சொல்லுகையாலுண்டான விரோதி நிவ்ருத்தாதிதகளிலே த்ருப்தி
யையும் மாஸ்ஸோடே சொல்லி உலாவுகிறதாயிருக்கிறது.

பாண்டிய பட்டரருளிச்சேய்தது.

மூ.—மின்னாந்தடமதிள்குழ் வில்லிபுத்தூரென்றொருகால்
சொன்னார்கழற்கமலம் சூடினோம்—முன்னாள்
கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினில் சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து. ... .. (உ)

வ்யா.—(மின்னாந்தடமதிள்குழ்) தேஜஃப்ரகரமான பெரியமதி
ளாலே சூழப்பட்ட வில்லிபுத்தூர். இத்தால் (ரு) “செம்பொனே
ய்ந்த மதிளாயிருக்கை. ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டவொண்ணா படியாய்,
அநுகூலர்க்குக் கண்டு வாழும்படியாயிருக்கை. கல்பத்தின்போலே
அத்தலைக்கு அரணாய், மங்களாசாஸநபரமான பெரியாழ்வார் இருக்கு
மூரில் மதிளிறே; ஏவம்விதமான மதிளாலே சூழப்பட்ட, (வில்லி
புத்தூரென்று ஒருகால்கொன்னார்கழற்கமலம்சூடினோம்) ஒருகாலாகி
லும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை உச்சரித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாத
நமலங்களை (சு) * பைங்கமலத்தண்டெரியலாகத் தலைமீலே சூடி
னோம். (எ) “கோவிந்தன் நன்னடியார்களாகி பெண்டிசைக்கும் விளக்

- (ச) பெரி-திரு-தனி. (உ) விஷ்ணுவெடக்கூரி. (ங) ந-தி-கந-கஃ.
(ச) (இ) தி-வாய்-க-கஃ. (சு) தி-பா-நஃ.
(எ) பெரி-தி-உ-க-கஃ.

அ திருப்பல்லாண்டின் தனியன்கள் வ்யாக்யாரம்

காகி நிற்பாரிணையடி யென் தலைமேலவே” என்றிறே ஆழ்வாரு டரு ளிச்செய்தது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தான், வடபெருங்கோயிலுடையா னுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் நிருபகமான தேசமாய்த்து, (க) “வில்லிபுத்தூருறைவான்” (உ) “வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டர்நிரான்” (ங) “அன்னவயல் புதுவையாண்டான்” (ச) “கோதைபிறந்தவூர்-வில் லிபுத்தூர்” என்னக்கடவாதிறே. ப்ரணவம்போலே மூவரும் கூடலா யிருக்கை. இப்படி உத்தேச்யமான ஊரை ஒருகால் அதுஸந்திப்பார் எப்போது முத்தேச்யராகையாலே, அவர்கள் ஸ்ரீபாதங்கள் சரோபு ஷணமாக தா(ட)ர்யமென்கிறது; (ரு) “அரசமர்ந்தானடிசூடுமரசு” என்னுமாபோலே.

பின்னை விரோதிகள் செய்ததென்னென்னில்; (முன்னாள் கிழிய றுத்தானென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினில்சேரும் வழியறுத்தோம்) முன்னாள் கிழியறுக்கையாவது-முற்காலத்திலே பாண்டியன் வியா சுல்கமாகக்கட்டின த்ரவ்யக்கிழியை, அங்கேசென்று, வேதாந்தார்த்த முகேசு “விஷ்ணுவே பரதத்வம்” என்று விஷ்ணுசித்தரான தாம் வித்வஜ்ஜநங்களைவென்று த்ரவ்யக்கிழியையறுத்த ஆழ்வாருடைய இந்த அத்தயத்புதகர்மத்தை அதுஸந்தித்தோம்; அத்தாலே கீழ்மை யினில்சேரும் வழியறுத்தோம். (சு) “ஜநூகரீ-உ ரே ஷிவ்யுரேவம் யோ வேதி தக்ஷகம் | துக்ஷா டேஹம் வ-நஹ-நூ நெதி ராரேதி வோஜ-ஹ - ஜந்ம சர்மசு மேதிவ்யமேவம் யோவேத்தி தத்வதி - த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதிஸோர்ஜந” என்று- க்ருஷ்ணவிஷயத்தில் ஜந்மகர்மங்கள் ஜந்மஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுக்குமாபோலையாய்த்து விஷ்ணுசித்தர் ஜந்ம கர்மங்களும். இங் கும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஜந்மமும், கிழியறுக்கை கர்மமுமாயிருக்கும். கீழ்மையினில்சேரும் வழியறுக்கையாவது-நிஹீர்க்ருத்யத்தாலே ப்ரா பிக்கும் ப்ரதிபந்தகமானமார்க்கத்தைச் சேதித்தோம். (எ) [புறநெறி களைகட்டு] அவைதிகமார்க்கத்தையடைகை பாபபலமிறே. (அ) “மெ ய்ம்மைப்பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பர்” என்று - இவர் தாம் ஸந்மார்க்கவர்த்திகளிறே. அன்றிக்கே, “கீழ்மையினில்சேரும் வழி” என்று-அது(டி) பதநத்திலே ப்ராப்தமான மார்க்கமென்று-அர்ச்

(க) நாதி-ரு-ரு.

(உ)

(ங) தி-பா-தனி.

(ச) முத்தகம்.

(ரு) பெரு-திரு-க-௦-௭.

(சு) கீ-ச-க.

(எ) தி-வாய்-க-ந-ரு.

(அ) நா-தி-க-க-௦.

சுராதியார்க்கத்துக்குக் கீழாய், புராவ்ருத்தி லகூண றேறுவான னுமாதி மார்க்கதாயத்தையும் கிரோதித்தோம், (நெஞ்சமேவந்து)(க) *நெறிகின்ற நெஞ்சாய், நீ அதுகூலிக்கையாலே இந்த லாபத்தை லபித்தோம். (வந்து) இவ்வளவும் வந்து; ஆழ்வாரளவும்வந்து, வில்லி புத்னாரென்றொருகால் சொன்னுர்கழற்கமலம்சூடினோர்; கீழ்மையி னில்சேரும் வழியறுத்தோம்; இதுவன்றோ நீ அதுகூலித்தத்தால் பெற்ற பேறு; நீ என்வழி வருகையாலே இவையெல்லாம் பெற்றோம். இஷ்டப்ராப்தியோபாதி அநிஷ்ட நிவாரணமும் ப(ஃ)லமிதே. (நெஞ்சமேவந்து) (உ) “நெஞ்சமே நல்லே நல்லே உன்னைப்பெற்று லென்செய்யோ மினிபென்ன குறைவினம்” என்றாப்போலே பெற்ற பேற்றைப்பேசி நெஞ்சோடே ஸுர்ஷிக்கும்படிபைச் சொல்லுகிறது. “வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகால்சொன்னார்” என்றது-(ஈ) “வண்டின் விசைக்கும் வில்லிபுத்தூர்” என்றும், (ச) “மென்னடை யன்னம் பரந்து விளையாடும் வில்லிபுத்தூர்” என்றும் பகவத்விஷயத்திலே தம்ப்பனாரும் மகளாரும் ஒருகால் சொன்னாப்போலே, பாகவதவிஷயமாக ஒருகால் சொன்னாரென்றபடி, ஸம்பந்தாதுஸந்தாரம் ஸக்ருத் தென்றபடி.

அவ.—(பாண்டியன் கொண்டாட) இதில், ப்ரபந்தவக்தாவான பெரியாழ்வார் திருவடிகளில் உபாய ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்

றீண்டிய சங்க மெடுத்தோத—வேண்டிய

வேதங்கனோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்

பாதங்கள் யாழுடைய பற்று.

(உ)

வ்யா.—(பாண்டியன்கொண்டாட) (ஊ) ‘தென்னன் கொண்டாடும்’ என்னுமாபோலே “நமக்கு பரதத்வநிர்ணயம் பண்ணித்தரும் படி பட்டர்பிரான் வந்தான்” என்று பாண்டியனான ஸ்ரீவல்லபதேவன் சொல்லிக்கொண்டாட. அத்தசையிலே (சாண்டியசங்கமெடுத்தோத) திரண்டிருக்கிற வித்வத்ஸங்கமானது, ஓரோப்ரதேசங்களிலே ஒதிக்கிடக்கிற ப்ரஸம்ஸாபரவாக்யங்களை எடுத்து ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளைப் போரப்பொலியச்சொல்லி உபந்யவிக்கவென்னுதல்; (சாண்டியசங்கம்

திருப்பல்லாண்டின் தனியன்கள் வ்யாக்ஃயாரம்.

மடுத்தூத) என்று - ஐயசங்கங்கள் பலவற்றையும் வாயிலே மடுத்து ஊதவென்னுதல். (க) “பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதிய சங் கொளி” என்னக்கடவதிநே. (எடுத்தூத) என்றபோது - சங்கத்தை எடுத்து வாயாலே ஊதவென்றபடி. (அடுத்தூத) என்றபோது - கிட்டி ஊதவென்றபடி.

அதிசேஷபித்த வித்வான்கள் வாயடைக்கும்படி (வேண்டிய வேதங்களோதி) (உ) “ஸுவே- வேடா யத்வ ரோசிததி - ஸர்வே வேதா யத்பத மாமநந்தி” (ரு) “வேடுஷ்ய ஸடுஷ்ய ஹமேவ வேடி” - வேதையீச ஸர்வைரஹ மேவ வேதய?” என்கிறபடியே வேதங்களெல்லாவற்றாலும் ஆராதநப்ரகாரத்தையும் ஆராத்ய வஸ்து வையும் சொல்லுகிறதென்றறுதியிட்டு, பகவத்பரத்வத்தை ஸாதித்து, இனித்தாழுமைக்கு தோதுவென்? என்று திருவடிகளிலே தாழ்ந்த கிழிபை, தவரித்து அறுத்தவருடைய - தர்வயக்ரந்தியை அறுத்த வருடைய. (பாதங்கள்) கிழியறுத்த பட்டர்பிரான் பாதங்கள். (யாமுடையபற்று) “பட்டர்பிரானடியேன்” என்னும்படி அவர்க்கு சேஷபூதராயிருக்கிற நம்முடைய ரகைஷ. (ச) “தகையான்சரணம் தமர்கட்கோர்பற்று” என்கிற பொதுவானவனுடைய திருவடிகளன்று, (ரு) * அவனைப்பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மையன்தான். (யாமுடையபற்று) நம்முடைய, அரண் - புகல் - உபாயம்; சரண்ய மென்றபடி. (யாமுடையபற்று) - பற்றற்ற நம்முடைய பற்று. (ஈ) “பற்றிலார் பற்ற நின்றான்” என்னக்கடவதிநே.

தனியன்கள் வ்யாக்ஃயாரம் முற்றிற்று

—o—o—o—

பிள்ளைலோகார்ய ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

-
- (க) நா-தி-க-க. (உ) கடவ-உ-கரு. (ரு) கிதை-சடு-கரு.
 (ச) தி-வாய்-க-ரு-க-க. (ஈ) இரா-தூ-கரு. (ஈ) தி-வாய்-எ-உ-எ.
 ‡ தாழ்கை-விவம்பிக்கை.

- (க) டை-நா-கக. (உ) ஸ்டேவதாஸ்வ-க. (ங) வஜு-அஷ்ட-ந-ப்ர-எ.
(ச) ரா-ஆர-ககி-எ. (ஐ) ஸ்ரீராம-ந-பு-எ. (ஈ) ஸ்ரீராம-ந-பு-எ.
(ஏ) உ-தே-ர-கக. (அ) உ-தே-ர-கக.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

வ்ருத்தமும் ப்ராப்தமாயிருக்க, அய்யிண்டத்துக்கு அக்நிலம்ஸர்க் கத்தால்வந்த தாதாத்மயம்போலே, சேதநர் அசித்ப்ரத்யஸத்தியாலே, “தேவோ஽ஹம், மதுஷ்யோ஽ஹம்” என்று அஹங்கரித்து, புத்ரமித் ராதிகர் பக்கலிலே மமநாபுத்தியைப்பண்ணி, இப்படி ப்ரவாஹ ஸுபேண் நித்யமான அஹங்கார மமகாரங்களாலே ஸர்வேஸ்வரகத மான ஸ்வாமிந்வ நியந்த்ருத்வங்களைத் தங்கள் பக்கலிலே அத்யவ வரித்து, ஸ்வதஃப்ராப்தமான பாரதந்த்ரயத்தில் விமுகராய் அதௌவ சப்தாதி விஷய ப்ரவணராய், அத்தால்வந்த ராகத்வேஷாதிகளாலே அபிபூதராய்ப்படுகிற துஃக்கபரம்பரைகளை அதுஸந்தித்து, நிருபா திக சேஷிபான ஸர்வேஸ்வரன், “ஸாஸநாஹ்லூட்ட - ஸாஸநாச் சாஸ்த்ரம்” என்கிறபடியே தத்வ ஹிதங்களை அறிந்து நல்லழி போ கைக்குடலாக சாஸ்த்ரத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளினான்; (க) “ஹூதூம் கலீஸுஷஸ்திவ விவேகூதீஸோ ரோகம் ஹூதீவரிவ காரூணி கோ டிஹாதி - ஹர்த்தம் தமஸஸதஸிச விவேக்துமீசோ மாகம் ப்ராபி மிவ காரூணி கோ ததாதி” என்னக்கடவதிநே

இந்த சாஸ்த்ர ப்ரதா(௩)நமும் வாஸநாதுஷிதமாகையாலே அகி ஞ்சித்தமாக, ஒலைப்புறத்திற்செல்லாத தேசத்திலே எடுத்துவிடும்

தவ்யமென்கிற ஜ்ஞாநமென்கை. (வ்ருத்தமும்) என்ற வநந்தரம் “தங்க ளுக்குண்டாம்படி அர்த்திக்க” என்று ஸேஷம். (தாதாத்மயமாவது) - அபேதபுத்தி. (சேதநர்) என்றது - கீழும்மேலும் அந்வயிக்கிறது. (அஹங் கார மமகாரங்களாலே) என்றது - அஹங்கார மமகாரஜேதுவான அசித் ப்ரத்யஸத்தியாலே யென்றபடி. உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (ஹர்த் து மித்யாதி). (ஸதஸதி) - நல்லதும் தியதும்.

(௨) “ஜ்ஞாநோ ஸஹஸ்ரேஷா யாவைஹிவ-பாவிதா நுணாடி- தாரேவ ஹஜதே ஜஹாராவடேஸோ மிரய-கூ- ஜம்மாந்தர ஸஹ ஸ்ரேஷு யாபுத்திர்பாவிதா ந்ருணம் | தாமேவ பஜதே ஜந்து ருபதே ஸோ கிரர்த்தக” என்கிற வசநத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்திருர் (இந்த ஸாஸ்த்ரப்ரதாநமு மித்யாதி). (அகிஞ்சித்தரம்) என்றது - அநேக விஷயங்களில் அகார்யகரமென்றபடி. (எடுத்துவிடுகையாவது) - ஸே

ராஜாக்களைப்போலே ராமக்ருஷ்ணாதிருபேண வந்தவதரித்து, (க) “விதௌருவந திரேஸாஸுஃ ஸாஜஸ்யு ஸாவஸாஸு-பிதூர்வசந நிர் த்ரேஸாத் பாத்வாஜஸ்ய ஸாஸநாத்” என்று- பித்ருவசந பரிபாலநாதி. களை ஆசரித்தருளியும், இனையபெருமானே இடுவித்து, “வகுத்த விஷயத்தில் சேஷவ்ருத்தியே இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்” என்னு மிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், (உ) “ராஜிஸ்தாஃ ஹிஸு ராஸ்யு- ராஜ்யஞ்சாஸுஞ்ச ராமஸ்ய” என்று கொண்டு இந்த வ்ருத்திக்கடி யான பாரதந்த்ரயத்தை ஸ்ரீபாதாழ்வானியிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளி யும், இப்பாததந்த்ரயகாஷ்ட்டையை, (ங) “மஹிதா ரீதௌகௌமீ ஹாதேந - நீதஃ - கச்சதா யாதுலகுலம் பரதேந - நீதஃ” என்று கொண்டு ஸ்ரிசத்ருக்கநாழ்வானியிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், த்ருஷ்ண னுய்வந்தவதரித்து தூத்யஸாரத்யங்களை ஆசரித்தருளியும், (ச) “யதூ ஞாநாதி ஸ்ரேஷ்டஃ - யத்யதாசாதி ஸ்ரேஷ்டஃ” என்று- “ஸ்ரேஷ்ட ஸயாசாரம் கர்த்தவ்யம்” என்று உபதேசித்தருளியும், இப்படி பஹு ப்ரகாரத்தாலே ஆத்மாக்களுடைய பாரதந்த்ரயத்தை ப்ரகாசிப்பித்த ருளின விடத்திலும், பெரிபவன் தாழ்நின்று ஆசரித்த இம்மஹா குணத்திலே (ரு) “சுவஜாநந்தி ரீம் ரீ-ருவாஃ - அவஜநந்தி மாம் மூ டாஃ” என்கிறபடியே அநீஸ்வரத்வமாகிற தோஷத்தை ஆவிஷ்கரித் துக் காற்கடை கொள்ளுகையாலே அவையும் கார்யகரமாய்த்தில்லை, “இனி, நாம் பார்வைவைத்து ம்ருகம் பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதிய

னையைத்திரட்டிக்கொண்டு போகை. பெருமான் ஸாமான்யதர்மரிஷ்ட்ட ரென்று தோற்றுகைக்காக (வகுத்த விஷயத்தில்) என்றது. (என்று கொண்டு) என்றது - என்று சொல்லப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற வென்ற படி. இனையபெருமானே வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (இந்த வ்ருத்திக்கடி யான பாரதந்த்ரயம்) என்றது. (இந்தவ்ருத்தி) - அசித்தைப்போலே விரு க்கை. ஸ்ரீபாதாழ்வானிலும் ஆதித்யம்சோற்ர (இப்பாரதந்த்ரய காஷ்ட்ட டை) என்றது. (சுவஜாநந்தி) அவஜ்ஞாம் குர்வந்தி. இத்தைப்பற்றி பார் கடை கொள்ளுகையாலே) என்றது. “ரீ-ருவாஃ” என்கிறத்தைப்பற்ற (கார்யகரமாய்த் தில்லை) என்கிறது. (பார்வை) என்றேது - ம்ருகம்பிடி ய்க ஸாத்நமாக வைத்த ம்ருகம். “பார்வைவைத்து ம்ருகம்பிடிப்பாரைப் போலே” என்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே, ஆழ்வாருடைய அவதாரம்

(க) ரா-பா-க-உச. (உ) ரா-அ-அஉ-கஉ. (ங) ரா-அயோ-க-க.

(ச) கீதை-க-உக. (ரு) கீதை-க-கக.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்க்யாநாவதாரிகை.

முகத்தாலே சேதநரை வசிகரிக்கவேணும்” என்று பார்த்தருளி, பெரியாழ்வாரை அவதரிப்பித்தருளினான்.

இவ்வாழ்வார், ஸ்ஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராகையாலே “பகவத் ஷஷ்யத்திலே கிஞ்சித்கரித்து காலகேஷபம்பண்ணவேணும்” என்று பார்த்தருளி, அதுசெய்யுமிடத்தில் “அவனுகந்த அடிமையே கர்த்தவ்யம்” என்று அநுஸந்தித்து, அவதாரங்களை ஆராய்ந்தவிடத்தில், கம்ஸனுக்குப் பணிசெய்துபோந்த மாலாகாரர் க்ருஹத்திலே எழுந்தருளிப் பூவை இரந்து, அவன்றான் (க) “ஹ்ருஷாடிவாஸீள நாயள 38 மேஹி-வாம தளாயநோஜஹஜ்ய யிஷ்யாஜீத்யாஹ விரோஹ வஜீவநஃ - ப்ரஸாதபாமௌ நாதௌ மம கேஹமுபாகதௌ - தந் யோஜஹமர்ச்ச யிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவநஃ” என்று உகந்து சூட்டச் சூடினபடியை அநுஸந்திக்கையாலே “இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிடுகையொழிய வேறு கர்த்தவ்யமில்லை நமக்கு” என்று திருநந்த வரம் செய்கையிலே உத்யோகித்தா ரொருவரிடே.

இன்னமும், மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு;—அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸம்ருத்திகளை எம்பெருமானாலே கார்யகரமென்று தோற்றுகிறது. இத்தால் - ஸாஸ்த்ரங்களாலும் அவதாரங்களாலும் திருந்தாதாரும் ஆழ்வாராலே திருந்தினார்களென்று வைபவம் சொல்லிற்றுய்த்து.

ஆக, ஸர்வேஸ்வரன் ஆழ்வாரை அவதரிப்பித்து சேதநரை வசிகரிக்கப்பார்த்தான் என்றச் சீழ், இப்படி ஆழ்வாராலே சேதநர் திருந்துகைக்கு இவ்வாழ்வார்க்குள்ள ஏற்ற மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாழ்வாரித்யாதி). (உ) “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்” என்றிருக்கையாலே, (ஸ்ஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராகையாலே) என்றது. (அவனுக்கந்த அடிமை) என்கையாலே, ஸ்வார்த்த கைங்கர்யபரரை வ்யாவர்த்திக்கிறார். (அவதாரங்களை) இத்யாதிக்குக்கருத்து - ராமாவதாரத்தில் கிஞ்சித்கரித்த ஸுகீர்வாதிகள் ஸ்வார்த்தபரராகையாலும், இனையபெருமான் தாமே பிண்டொடருகையாலும், வாமநாவதாரத்தில் மஹாபலி, அவனிரந்தபோது நீர்வார்த்துக்கொடுத்து ஓளதார்யம் பெற்றுப்போகையாலும், இவ்வபதாஸத்தில், அந்யபரனை தன்னை அவனிரக்கத்தானுகந்து பூவிட்டானென்கிறது ஏற்றமிடேயென்று பூவிடுகையிலே தாமுமுத்யோகித்தாரென்று.

(ங) “தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற மற்றையாழ்வார்களினும் இவருக்கு ஏற்ற மருளிச்செய்கிறார் (இன்னமுமித்யாதி). வர்சு தன்னை உபபாதிக்கிறார் (அவர்களித்யாதி). (தந்தாமுடைய ஸம்ருத்திகள்)

(க) வி-பு-தி-கக்-உக.

(உ) க-ந.

(ங) தி-வாய்-உ-க-ச.

பெற நினைத்திருப்பார்கள், இவர், சம்மை அழியமாந்வரும் பகவத் ஸம்ருத்தியையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பர். அவர்கள், ஈஸ்வரனைக் கடகாகப்பற்றித் தந்தாமுடைய பயநிவ்ருத்தியைப் பண்ணுகிறார்கள்; இவர், தாம் கடகாகநின்று “அவனுக்கு என்வருகிறதோ!” என்று பயப்பட்டு அந்த பயநிவ்ருத்தியிலே யத்நம் பண்ணுகிறார்.

இப்படி மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் இவர்க்குண்டான நெடுவாசிபோலே, மற்றை ப்ரபந்தங்களிற் காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு நெடுவாசியுண்டு;—வேதமென்ன, ததுபப்நம்ஹணமான இதிலுள்ள புராணங்களென்ன, இவைபோலே அதிக்குதாதிகாரமாயிராது; ஸர்வாதிகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை;—(க) “அரியயனரனென்னு மிவரை” (உ) “ஒன்றதும்மனத்துவைத்து” என்றும், (ங) “முனியேநான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றும் உபகாமம் தொடங்கி உபஸம்ஹாரத்தளவும் செல்ல த்ரிமூர்த்திஸாம்யத்தை யருளிச்செய்கையாலே, (ச) “ஃயே” விருந்நமிரிஸம் ப்ரய

என்றது—அதுபவ கைங்கர்யங்களால் தங்களுக்குண்டான தழைப்பு. (பகவத்ஸம்ருத்தி) என்றது—மங்களாஸாஸரத்திலுண்டான தழைப்பு. இவ்வாசிதன்னை முகபேதேந விவரிக்கிறார் (அவர்கள் ஈஸ்வரனையித்யாதி). (கடகாக) - பரிசையாக; - ரக்ஷகமாக வென்றபடி.

ஆக, வக்த்ருவைவலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்தாராய், இத்தைத் த்ருஷ்டார்த்தமாகக்கொண்டு ப்ரபந்த வைவலக்ஷண்யத்தைப் பலபடியாக அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி மற்றையித்யாதி). வாசி எப்படி யென்ன (வேதமித்யாதி). அதிக்குதா - அதிகாரிணை, தேஷாமதிகாரேர யஸ்மிந்நிதி விக்ரஹை. ஆனால், ஸர்வாதிகாரமாகத் திருவாய்மொழியுண்டே, இதுக்கு அதிலும் அதிசயமென்னென்ன, (ஸர்வேத்யாதி). அதுக்கு அருமையே தென்ன (அரியய னித்யாதி). “ஒன்றதும்மனத்துவைத்து” என்றது, (உ) “நன்றெழில் நாரணன் நான்முக நரனென்னுமிவரை” என்றத்தைக் கடகாஷித்து. இந்தப்பாசுரார்த்தத்தையும் சேர்த்துஎடுத்தது, அப்யாஸம் தோற்றுக்கைக்காக. (த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யத்தை யருளிச்செய்கையாலே) என்றது - நிஷேதிக்கைக்கு ப்ரஸத்திருபேண ஸாம்யம் சொல்லுகையாலே யென்றபடி, (க) “மனப்பட்டதொன்றே” என்ற விடத்திலும் (உ) “இருபசையறுத்து” என்றவிடத்திலும், (ங) “முனியே” என்ற விடத்

(க) தி-வாய்-க-ந-எ. (உ) திவாய்-க-ந-எ. (ங) திவாய்-க-ந-எ.

(ச) ர-ஸ்த-உ-ருக.

லோவதாரஃ - மத்யே விரிஞ்சகிரிஸம் ப்ரதமாவதாரஃ” என்று ரகுசுல ஸஜாதீயனையும் யதுசுல ஸஜாதீயனையும் அவதரித்தாப்போலே, ப்ர ஹ்மசுத்ரர்கள் நடுவே வந்தவதரிக்கையாலே வந்த ஸாம்யமென்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், (க) “நீராய் நிலைய” என்று தொடங்கி, (க) “சுவரூபயனானாய்” என்று-சேதநாஃசேதநவாசு (வா) சப்தங்கனோடே ஸமாநாதிகரிக்கையாலே, ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நிபந்தம் ஈஸ்வானோடு சேதநாஃசேதநங்களுக்குண்டான ப்ருதக்ஸ்த் தித்யுபலப்தியில்லாத ஸம்பந்தமென்றே நிர்வஹிக்கவேண்டு மருமை யாதலில்லை இப்ப்ரபந்தத்துக்கு.

இன்னமும், மஹாபாரதம்போலே பெரும்பாப்பாய், “இன் னதுசொல்லிற்று” என்று கிரணயிக்கவொண்ணாதாயிருக்கும் குறையு மின்றிக்கே, ப்ரணவர்போலே சப்தம் அக்யஸ்ப்பாயம், எகல வேதார் த்தமும் அதுக்குள்ளே காணவேண்டி, அது தெரியாதே தேடவேண் டிவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டுபாட்டாய், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தை ஸுக்ரஹமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு நெடுவாசியுண்டு. — இன்னமும், இப்ப்ரபந்தம், தன்னை அதிகரித்தவன்னைகையிலே ப்ரத த்வதைக் கைப்படுத்தவல்ல சக்தியையுடைத்தாகையாலே வந்த ஏற்ற

திலும் ஸாம்யகிஷேதம் அர்த்தலித்தமிதே. (உ) “அரியயன்” இத்தயாத்யம் ஸத்தில் ஸாம்யப்ரஸக்திக்கு நிர்வாஹம் காட்டுகிறார் (மத்யேவிரிஞ்சகிரி ஸம்) என்று. இது முழுச்சொல்லு, அவ்யயம்; விரிஞ்சயிரிஸயோர்டி யே) - விரிஞ்சகிரிஸயோர்மத்யே என்றபடி. “முனியே நான்முகனே” என்ற விடத்தில் ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நிர்வாஹம் காட்டுகிறார் (நீரா யித்யாதி). (ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு) “முனியேநான்முகனே” என்ற தில் ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கென்றபடி. (ப்ருதக்ஸ்த்தித்யுபலப்தியா வது) - பிரிந்திருக்கையும், பிரிந்து தோன்றுகையும்.

அதிவிலகர அதிஸங்க்ரஹங்களாகையாலே வந்த துர்ஜேஞயதையும் இதுக்கில்லை, அநதிவிலகர ஸங்க்ரஹமாயிருக்குமென்றே (இன்னமுமித் யாதி). (ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை நீக்கி) என்றதுக்கு- (ங) “கூழாட்பட்டுநின் றீர்களை-புகுதலொட்டோம்” என்றதிலேநோக்கு. (பகவத்கைங்கர்யத்தை) என்றதுக்கு - (ங) “மண்ணும் மணமும்கொண்டின்” என்றதிலேநோக்கு.

முமுண்டு;—(க) “பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவார் பல்லாண்டு” என்றிறே இதுக்கு பரஸ்ஸம்.

இப்ப்ரபந்த மவதரித்தபடி யென்னென்னில்; ஸ்ரீவல்லபதேவ னென்கிற ராஜா, தார்மிகளுகையாலே, புரோஹிதரான செல்வரம்பி யை, “புருஷார்த்த நிர்ணயபூர்வகமாக அத்ருஷ்டவித்திக்கு விரகெ ன்?” என்ன; (உ) “யே-ஜேஸியே ஸ்ரீராமே - தர்மஜ்ஞமயம் ப்ர மாணம்” என்கிறபடியே, வித்வான்களைத்திரட்டி வேதார்த்த நிர்ண யத்தைப்பண்ணி அவ்வழியாலே புருஷார்த்தம் பெறவேணும்” என்று சொல்ல; அவனும் அப்படியே பஹு தர்வயத்தை வித்யாகல்கமா கக்கட்டி வித்வான்களை ஆஹ்வானம்பண்ணிச் செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயிலுடையான், ஆழ்வாரை இடுவித்து லோகத்திலே

உண்டென்கைக்கு நியாமகமென்றனே யென்ன, (பரமாத்மனை இத்யாதி).

ஆக ஸர்வாதிகாரமாயும், நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையுன்றிக்கே, பன்னிரண்டு பாட்டாகையாலே ஸுக்ரஹமாயும், நிரதிஸயபலப்ரதாநஸம ர்த்தமாயுயிருக்குமென்றருளிச்செய்து; இனிஇந்த நிவ்யப்ரபந்தம் அவத ரித்த ப்ரகாரத்தால் வந்த வைபவத்தை அருளிச்செய்யக்கருதி, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸ்ஸத்தை அதுவதிக்கிறார் (இப்ப்ரபந்தம்த்யாதி). இதுக்கு உத் தரமாக முன்கதையை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவல்லபேத்யாதி) (தார்மிக ளுகையாலே) என்ற வரந்தரம், சிறியதைப்பெரியது நலியாதபடி கூட லென்கிற மதுரையிலிருந்து ராஜ்யம்பண்ணுகிற காலத்திலே, நகரஸோ தநார்த்தமாக வருகிறவளவிலே, ஒரு ப்ராஹ்மணன் அங்கொருதிண்ணை யிலே கிடக்கக்கண்டு, ராஜாவும் அவனைஎழுப்பி, “நீயார்?” என்று கே ட்க, அவனும், “நான் ஒரு ப்ராஹ்மணன், கங்கையாடிவருகிறேன்” என்ன; “ஆனலுனக்குப் போவதுண்டாகில் ஒரு ஸ்ரீலாகம் சொல்லிக்காணய்” என்ன; ப்ராஹ்மணனும் (ங) “வஷ-பாய-பீஷுள ஸ்யதேத ரி லாநு நிஸா-பாய-பீஷ-ஹிவஸம் யதேத | வாய-பீஷு ஹேதோவ-ப யஸா நவேந வராத்ரஹேதோரிஹ ஜநூநாய - வர்ஷார்த்த மஷ்ட டௌ ப்ரயதேத மாஸாந் நிசார்த்த மர்த்தம் திவஸம் யதேத | வார்த்தக்ய ஹேதோர் வயஸா நவேந பரத்ரஹேதோ ரிஹ ஜந்மநாச” என்கிற ஸ்ரீலோ கத்தைச் சொல்ல, ராஜாவும் இத்தைக்கேட்டு, வ்யுத்தப்ந்ருகையாலே “த்ரு ஷ்டத்தில் நமக்குக் குறையொன்றுமில்லை, அத்ருஷ்டயந்நம் பண்ணும்படி எங்ஙனே” என்று வ்யாகுலார்த்திகரணனாய் என்று இவ்வளவும் கூட்டிக் கொள்வது. (வடபெருங்கோயிலுடையான்) வடதளத்தைப் பெரியகோ

(க) க-௧௨.

(உ) ஆபஸ்தம்பஸூத்ரி.

(ங) முத்தகம்.

வேததாத்பர்யத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, “நீர்போய் கிழியையயறுத்
துக்கொண்டோரும்” என்று அருளிச்செய்ய; “அது வித்யாசுல்கமாக
கிர்மித்தனொன்றன்றோ, கையில கொட்டுத்தழும்பைக் காட்டிக் கிழி
யையயறுக்கலாமோ?” என்ன; “அது உடமக்கு ப(டி)ரமோ? நாமன்றோ
வேதார்த்த ப்ரதிபாதநத்துக்குக்கடவோம்” என்று ஆழ்வாரை நிர்
பந்தித்தருள; ஆழ்வாரும், பாண்ட்ய வித்வக்கோஷ்ட்டியிலே எழுந்
தருளினவவவிலே செல்வநம்பியும் ராஜாவும் அப்பயுத்தாநப்ரணாம
பூர்வகமாக பஹுமாரம்பண்ண, அத்தைக்கண்ட வித்வான்கள், ராஜா
வை அதிக்ஷேபிக்க; அவ்வளவிலே, செல்வநம்பி ஆழ்வாரைத் தெண்
டனிட்டு, “வேதார்த்ததாத்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை யருளிச்செய்ய
லாகாதோ?” என்ன; ஆழ்வாரும் (க) “தத்ஸூத்ரம் யஜ்ஞலீரோண யயா
வஹூப்ரபஸ்யுதி - தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்பரபஸ்
பதி” என்று - ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வார்த்தங்கனையும் ஸாக்ஷாத்கரி
த்தாற்போலையும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய ஸ்பர்சத்தாலே த்ரு(ட்)வன் ஸர்வ
ஜ்ஞனாப்போலையும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகல வேதார்த்தங்க
னையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, வேதார்த்த தாத்பர்யமான அர்த்தத்தைப் ப்ரதி
பாதித்தருள; அதிக்ஷேபித்த வித்வான்களோடு அதுவர்த்தித்த ராஜா

யிலாக வுடையவன்; ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்வாமியைச்சொன்னபடி. (ப்ரகா
சிப்பிக்கைக்காக) என்ற அநந்தரம், இவருக்கு ஸ்வப்நத்திலே எழுந்தருளி
யென்று ஸேஷம். (கொட்டுத்தழும்பு) திருக்கைகளில் கிணங்கன். (கொ
ட்டு) களைக்கொட்டு. (கிழியை) முடிப்பை. (ஆழ்வாரும்) என்ற வந்தரம்
இதொரு ஸ்வப்நயிருந்தபடி என்னென்று விஸயிதராய் விஸ்வவித்து
என்று ஸேஷம். (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய ஸ்பர்ஸத்தாலே) என்றவிடத்தில், (உ)
ஸஜ்ஜபுராதேந மோவிந்நஸம் வஸுஸ-ஃ க்யதாஜ்ஜலிஃ । உதூந
வாடிதநயா ரெநிவய-ஃ ஜமஹதி । தகம் ப்ரஸந்நவதநஸ தக்ஷணந்
நாந்ரூபநந்ரூப-ஃ துஷ்டாவ ப்ரணதோ ஹ-ஹூ ஹுடியாயாந
ப்யய-சுக்கப்ரந்நேந கோவிந்த ஸதம் பஸ்பர்ஸ க்ருதாஞ்ஜலிம் । உத்
தாநபாதநயம் முகிவர்யம் ஜகத்பதி । ததே ப்ரஸந்நவதநஸ தக்ஷணந்
க்ருபந்நந-ஃ துஷ்டாவ ப்ரணதோ பூத்வா த்ருதயாதார மஸ்யயம்” என்
திறவசநங்கன் அநுஸந்தேயங்கன். (வேதார்த்ததாத்பர்யமான அர்த்தமாவ
து) ஸமஸ்த ஸப்ததழலமான அநாரத்துக்கு வாச்யனான ஸ்ரீமந்நாராயண
னை ஸர்வஸ்மாத்பரன், ஸர்வகாரணபூதன், முமுகஷ-ஓபாஸ்யன் - மோக்ஷ

வோடு வாசியற ஸர்வரும் விஸ்மிதராய்; அநந்தரம், இவரை ஆனை யிலே ஏற்றி, ராஜா ஸபரிகரனாய் ஸேவித்துக்கொண்டு நகரி வலம்பரு கிற மஹோத்ஸவத்தைக் காண்கைக்காக, புத்ரர்களைப் ப்ரஹ்மரதப் பண்ணும் ஸமயத்திலே மாதாபிதாக்கள் காண ஆதரித்துவருமாபோ லே, பிராட்டியோடேகூட ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ஈஸ்வரன் ஸந்ந ஹிதனாக; தத்பரிகரபூதரான ப்ரஹ்மாதிதேவதைகளும் ஆகாசத்திலே நெருங்கிநிற்கிற இத்தை ஸாக்ஷாந்கரித்த ஆழ்வார், ஸ்வஸம்ருத்தியை க்கண்டு இறுமாவாதே, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நிர்வதிக பத்தியைப் பெற்று அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வபூத்தித்வ ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களைக்கண்டு, “காலாதிதமான தேசத்திலே யிருக்கிற வஸ்து; காலம் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற தேசத்திலே சக்ஷர்விஷய மாவதே!, இவ்வஸ்துவுக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ?” என்னும் அதிசயக்கையாலே, ஆனைமேலே கிடந்த மணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு, “இந்த ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குத் தீங்குவாராதே நித்ய மாய்ச் செல்லவேணும்” என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

அவாப்த ஸமஸ்த காமனாகையாலே ஒன்றொன்றாக குறையின் திக்கே ஸர்வநியந்தாவுமான ஈஸ்வரனைக்கண்டான் தம்முடைய மங்க ளங்களை அவன்பக்கலிலே ப்ரார்த்திக்க ப்ரார்த்தமாயிருக்க, தாம் அவ னுக்கு மங்களங்களை ஆஸ்ரவிக்கை அஸங்கதமன்றோவென்னில்; முக ப்பிலே சக்ஷர்விஷயமான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே பகவத்ப்ரஸாத லப்த(து)மான பத்திபரவசராய்க்கொண்டு அழுந்தி, அவனுடைய ஸர்வ ரக்ஷகத்வ ஸர்வசத்தித்வத்தையும் ஸ்வஸம்ருத்தியையும் மறக்கையா லே பகவதஸ்ம்ருத்தியே தமக்கு ஸம்ருத்தியாகக்கொண்டு மங்களா சாஸநம்பண்ணுகை ஸங்கதம்.

ப்ரதனென்கை. (ப்ரதிபாதித்தருள்) என்றவந்தரம், கீழே கிழி தானே அறுத்துவிட என்று ஸேஷம். (வலம்) ப்ரதக்ஷிணம். (ப்ரஹ்மரதம்) தோ ளுக்கினியான். (இறுமாப்பு) கர்வம்.

ஆக, ப்ரபந்தமவதரித்தபடியை அருளிச்செய்தார் கீழ், (அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ) இத்தயாதி வாக்யத்தை விவரிப்பதாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகையில், அஸங்கத்யஸங்கையை அநுவதிக்கீறார் (அவாப்தேத்யாதி), பரிஹரிக்கீறார் (முகப்பிலே இத்தயாதி). அழுந்தி - மக்ஷராய்.

பகவத்ப்ரேமந்தான், தத்ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாதல், தத்துபவ துக்குப் பரிகரமாதலாகையொழிய, அறிவுகேட்டைப் பண்ணுமென் னுமிடத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில், அது ஸிஷ்டாசாரவிர்த்தம்;—

(க) “ஹி¹யோ வு²ஹி லூ³ர⁴ணு⁵ஸாயம் ப்ரா⁶தஸு⁷ரஹி⁸தா⁹ஃ ஸவ¹⁰ந¹¹ டே¹²வா¹³ந¹⁴ ந¹⁵ஸி¹⁶ஸு¹⁷தி¹⁸ ரா¹⁹ஸி²⁰ஸு²¹ர²²யே²³ய²⁴ஸ²⁵ஸி²⁶ந²⁷ஃ ஸ்த்²⁸ரி²⁹ யோ³⁰ வ்ரு³¹த்தா³² ஸ்த³³ரு³⁴ண்ய³⁵ஸ்ச³⁶ ஸாயம் ப்ரா³⁷தஸ்ஸ³⁸மா³⁹ஹி⁴⁰தா⁴¹ஃ ஸ்வா⁴²ந் தே⁴³வா⁴⁴ந் ந⁴⁵ம⁴⁶ஸ்ய⁴⁷ந்தி⁴⁸ ரா⁴⁹ம⁵⁰ஸ்ய⁵¹ர்த்⁵²தே⁵³ ய⁵⁴ஸ⁵⁵ஸ⁵⁶வி⁵⁷ந⁵⁸ஃ” என்று - திவாராத்ர விபாகமற, தேவதைகளை ரக்ஷித்துப் புகழ்ப்படைத்துப்போந்த சக்ரவர் த்தித் திருமகனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களுக்கு ரக்ஷகமாக, அ யோத்த்யாவாணி ஜநங்கள், பெருமானால் தங்களுக்குவரும் ஸம்ருத்தி யைமறந்து, தேவதைகளின் காலிலே விழுந்தார்களிறே;—பிராட்டி யைத் திருமணம்புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீபரசராமாழ் வான் வந்து தோன்றினவளவிலே, தாடகாதாடகேயருடைய நிரஸநங் களைக் கேட்டிருக்கச்செய்தேயும் அஞ்சி, (உ) “க்ஷத்ரோ¹ஷா²ஹி³ ஸா⁴ஹி⁵ஸு⁶ ஸ்ரா⁷ஹ்ண⁸ஸு⁹ ஶி¹⁰ஹாய¹¹ஸா¹²ஃ வர¹³வா¹⁴நா¹⁵ம் ஶி¹⁶வ¹⁷த்ரா¹⁸ணா¹⁹ ஶி²⁰வ²¹ய²²ம் ஶா²³த²⁴ஸி²⁵ஹ²⁶ஸி²⁷ - க்ஷத்ரோ²⁸ஷாத்²⁹ ப்ரா³⁰ஸா³¹ந்தஸ்த³²வம் ப்ரா³³ஹ³⁴ம³⁵ ண³⁶ஸ்ச³⁷ ம³⁸ஹாய³⁹ஸா⁴⁰ஃ பாலா⁴¹நாம் ம⁴²ம⁴³புத்ரா⁴⁴ணு⁴⁵ம⁴⁶பயம் தா⁴⁷து⁴⁸ம⁴⁹ஹ⁵⁰வி⁵¹” என்று சரணம்புக்கு, “அவன் தோற்று மீண்டுபோனான்” என்று கே ட்டபின்பு, (ங) “வ¹ந²ஜ³நாத⁴ம் த⁵ஷா⁶ ஶே⁷நே⁸ ஸ⁹ந¹⁰கா¹¹நா¹²தூ¹³ந¹⁴ ஶே¹⁵வ¹⁶ய¹⁷பு¹⁸ந்¹⁹ஜாத²⁰ம் த²¹தா²² மே²³நே²⁴ ஸ²⁵நா²⁶நா²⁷த²⁸மா²⁹மே³⁰வ³¹ச³²” என்கிறபடியே- தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவி பிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே சக்ரவர்த்தியும்—ஸ்ரீகௌஸலையாரும், (ச) “ய¹ந²ஜ³நே⁴ம் ஸ⁵ந⁶வ⁷ண⁸ஸி⁹ -

பக்திபாரவஸ்யத்தாலே ரக்ஷகத்வாதிகளை மறந்தாரென்னுமின்றி, ப(ஞ)க்தி பக்தருக்கு ஸாதகமாகவும், ப்ரபந்தருக்கு அதுப(ஞ)வோபகரண மாகவும் ஸாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, இது அறிவு கேட்டைப்பிறப்பித்து மங் களாஸாஸந்திலே மூட்டுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமென்னென்கிற ஸங் கையை அதுவதிக்கிறார்(பகவத்ப்ரேமமித்யாதி). அத்தை நிராகரிக்கிறார்(அ தித்யாதி). ஸிஷ்டாசாரத்தைக் காட்டுகிறார் (ஹி¹யு²யி³ இத்யாதி), (தேவ ஶி⁴ப்⁵பிரா⁶ட்டியும்) என்னுமளவும் “ய¹ஸ²ஸ³ஸி⁴நோ⁵ ரா⁶ஸி⁷ஸு⁸ - ய⁹ஸ¹⁰ஸ¹¹வி¹²நோ¹³ ரா¹⁴ம¹⁵ஸ்ய¹⁶” என்று அந்வயித்து ஸ்லோகதாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (திவா ராத்ரேத்யாதி). [திவாராத்ரவிபாகமற தேவதைகளின் காலிலே விழுந் தார்களிறே] என்றவயம். தாடகாதாடகேயாதிரஸந முகேந தேவதை

(க) ரா-அயோ-உ-ருஉ. (உ) ரா-பா-எரு-ஊ. (ங) ரா-பா-எஎ-ரு.

(ச) ரா-அயோ-உரு-ருரு.

ஸு விநதா ஸகலயதூரா । சுஜீதம் ப்ராப்ய-பாநஸு ததே
ஹத-ஜீவஜ - யந்மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா ஸகல்பயத்புரா ।
அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம்” என்று - விஸ்
வாமித்ராத்வரத்ராணதிகளால் வந்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை விஸ்வ
மித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினானிறே.—ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாலிக
ளான ருஷிகளும், (க) “தேத-க-லோஜிவிவோஜு” ஐ- ஐஜா வெ

யஜி-வாரிணம் । ஜீவாநி ப்ராப்ய-ஜாநா: ப்ராப்ய-ஜாநா ஐஜா
பு-தாம் - தேதம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரி
ணம் । மங்களாநி ப்ராப்ய-ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருட்வரதா” என்று-
தங்களாபர்நிவ்ருத்திக்கும் அபிமதவித்திக்கும் இவரே ரக்ஷகரென்று
ஸாதநாதுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள், இவர் ஸந்திஹிதரானவாறே
அவற்றைமற்றது, இவர் வடிவழிகிலே துவக்குண்டு, மங்களாசாஸநம்
பண்ணினார்களிறே.—கர்மஸ்பர்ஸமின்றிக்கே தலைநீர்ப்பாட்டிலே இவ
ரேற்றமெல்லா மறியும்பிராட்டி, இவரழகிலே தோற்று, (உ) “வ-தி
ஸஜாநி-தா லீ-தா ஹ-த-பா-லிலி-தே-க-ஷ-ணா-க-பா-ர-பி-ந-வ-பு-ரா-ஜ
ஜீவ-ந-பு-லி-ப-ய-ப-லீ - பதிஸம்மாநிதா லீதா பர்த்தார மஸிதேகக்ஷ
ணா । ஆத்வார மதுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷி” என்று தொடங்கி,
(ங) “வ-ரு-வ-பா-லி-ஸ-வ-ஜ-ய-ர-ப-பூர்-வாம்-தி-ச-ம்-வ-ஜ-ர-தா” என்று-
திப்பாலகர்களை இவர்க்கு ரக்ஷகராக அபேக்ஷித்தாளிறே.

இன்னமும், (ச) “ஜாதோ-ஸ-லி-தே-வ-தே-வே-ஸ-ஸ-ஜ-வ-க-ப-ம-பா-
களை ரக்ஷித்தென்று ஸேஷம். (ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை) ஸோமியாதிகளை
(ஐஜா பு-தாம்- த்ருட்வரதா) என்று த்ருடாத்தயவஸாயத்தை நினைத்து
(இவரே ரக்ஷகரென்று) என்றது. “யஜி-வாரிணம் - தர்மசாரிணம்”
என்றதைப்பற்ற, (ஸாதநாதுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள்) என்றது.
ரக்ஷகரென்றறிந்து தத்ப்ரீத்யர்த்தமாகவென்று ஸேஷம். “லோஜிவிவோ
ஜு-ஷ - ஸோமமிவோத்யந்தம்” என்றதைப்பற்ற (இவர் ஸந்திஹித
மித்யாதி). (அவற்றை) ஆபர்நிவ்ருத்த்யபிமத வித்திகளை. (கர்மஸ்பர்ஸ
மின்றிக்கே) என்கையாலே, அயோத்யாவாலிகள், சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீகே
ஸஸ்யார், தண்டகாரண்ய வாலிகளான இவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது.
(தலைநீர்ப்பாட்டிலே) என்கையாலே-ஸூரிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. தலை
நீர்ப்பாடு-முதல்முடை. “சு-ந-வ-பு-ரா-ஜ - அதுவவ்ராஜ” என்றிருக்கை
யாலே அமுக்குத்தோற்றது அர்த்தவித்தம்.

ஆக ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸிஷ்டாசாரத்தைக்காட்டி, க்ருஷ்ணவ்ருத்
தார்தம் காட்டுகிறார் (இன்னமும், ஜாதோ-ஸ-லி-த்யாதி).

(க)ரா-அயோ-க-க-க (உ)ரா-அயோ-க-க-உ-க. (ங)ரா-அயோ-க-க-உ-ச.
(ச)வி-ப-தி-ந-க-0.

யாதிவ்யாச-இவ்விஷம் டேவ ப்ருஸாடேநோவஸம்ஹா-ஜாதோ஽ஸி தேவதேவேஸு சங்சசக்தாதாநா திவ்யரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதேநோ பஸம்ஹா” என்று - “* அயர்வது மமாரகனதிபதி அவ்வடிவோடே வந்தவதரித்தான்” என்று இவனுடைய பெருமையை அறிந்திருக்கிற தசையிலேயும், கம்ஸபயத்தாலே “இவ்வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணும்” என்றுரிதே ஸ்ரீவஸுதேவர்; — (க) “உபஸம்ஹா ஸவ-கா தூநா ர-இவதேதஜ்ஜக-ஹ-ஜடே; ஜாநாதா ரிாவதாராதே கம் லோ ஸயம் டிதிஜந்ஜஜ - உபஸம்ஹா ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதூர்ப்புஜம்; ஜாநாதா டாவதாரந்தே கம்ஸோ஽யம் திதிஜந்ஜஜ” என்று, “ஸர்வாத்மந்” என்று- ஸர்வாத்மந்யாமிபென்றும், “ஏதச்சதூர்ப்புஜம்” என்று - அவனுடைய அவுதாரண விக்ரஹமென்று மறிந்திருக்கச் செய்தேயும், கம்ஸபயத்தாலே “இவ்வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணும்” என்றாறிதே தேவகிப்பிராட்டியும்.

இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமும்;—அநேககாலம் தபஸ்ஸுபண்ணிப்பெற்று ப்ரதமஜ்ஞாப் அதிஸுந்தரண புத்ரனளவிலே, ஒரு விரோதமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், செல்லாநின்றதும் வாராநின்றதும் ப்ரேமாத்மந்(ந்)த்தாலே பயமேஹதுவாகக்கடவதிறே மா தாவுக்கு.—தன்கைக்கடங்காத விற்பிடிமாணிக்கத்தைப் பெற்றவன், அது ஸுபகிதமா யிருக்கச்செய்தேயும் “அதுக்கு என்னவிரோதம் வருகிறதோ?” என்று காற்ற சங்கிலும் பயப்படநிற்குமிதே.—அல்ப தேஜஸ்ஸுக்களான சந்த்ராதித்யர்களுடைய ஸந்திதியிலே அசித்தான பாஷாணங்கள் உருகாநின்றன. (உ) “வாஸுதேவாதி ருபஸம்ஹா” பரஞ்ஜயோதி ரூபஸம்ஹா” என்றும், (ங) “பரஞ்சோதி ரீபரமாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கிரதசய ஸௌந்தர்யயுக்தனாய் நிரவ திக தேஜோரூபண எம்பெருமானைக்கண்டால், பரமசேதநரான ஆழ்வார் கலங்கச்சொல்லவேணுபோ?

இப்படி தேடிப்பிடிக்கவேண்டாதே ஸர்வலோகப்ரஸித்தமான லௌகிகாசாரங்களைக் காட்டுகிறார் (இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமு மித்யாதி). (விற்பிடிமாணிக்கம்) “வில்” என்று - தேஜிஷ்ட்டமாய், பிடியளவும் நீண்டமணியென்னுதல், விற்பிடிபோன்ற மணியென்னுதல், விற்பிடியென்று ராஜாவாய், ராஜார்ஹமான மாணிக்கமென்னுதல். கீழ்ப்ரமாணங்காட்டி, உபபத்தியுந் காட்டுகிறார் (அல்பதேஜஸ்ஸுக்களிட்யாதி).

(க) வி-பு-இ-ந-க. (உ) சாந்தோ-அ-கஉ-உ. (ங) தி-வா-ந-உ-ந.

ஆகையாலே, ராவனாதிராக்ஷஸ தூர்வர்கமயபாய், காலம் ஸாம் ராஜ்யம்பண்ணுகிற தேசத்திலே இவ்விடத்தை விஷயத்தைக்கண்ட ருளி, “இவ்விஷயத்துக்கு எவ்வழியாலே திங்குவருகிறதோ!” என்று பயப்பட்டு, தப்பரிஹாரார்த்தமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸ்வஸ்வரூபபரஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி அறிந்திருக்கிறவிவர், ரக்ஷபரக்ஷகபாவத்தை மாறாடிப் ப்ரதிபத்திபண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாந மன்றோவென்னில்; கர்மபிபந்தநமான விபரீதஜ்ஞாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; விஷய வைலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலே அவ்வைலக்ஷண்யம் உள்ளவளவு மதுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தமாகக்கடவது.

இன்னமும், ஸேஷஸேஷிபாவஜ்ஞாந ஸமநந்தரம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, தத் விஷயமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை சைதந்யக்ருத்தயம்; அந்த சேஷத்வ காஷ்ட்டையாவது - தன்னை அழியமாறியேயாகிலும் ஸ்வாமிக்கு ஸம்ருத்தியை ஆசாலிக்கையிறே; வேதாந்த தாத்பர்யமிதே இத்திருப்பல்லாண்டில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

இப்படிப் ப்ரஸக்தமான ஸங்காபரிஹாரங்களைப்பண்ணி, ப்ரக்ருதார்த்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார் (ஆகையாலே இத்யாதி).

தீழ்ச்சொன்னவர்கள் *மயர்வறமதிரஸ மருளப்பெறுமையாலும், மாதுஷ்பாவரையாலும், கலங்கப் ப்ராப்தம், ஸ்வரூபஜ்ஞாந இவர்கலங்கி மங்களாஸாஸநம்பண்ணினால், ஸ்ரூபவிருத்தமன்றோவென்ற ஸங்காதுவாதம் பண்ணுகிறார் (ஸ்வஸ்வரூபேத்யாதி). ஸ்வஸ்வரூபவிருத்தமானாலும் விஷய வைலக்ஷண்யஜ்ஞாந மடியாகையாலே உபாதேயமென்று பரிஹரிக்கிறார் (கர்மேத்யாதி).

அரப்பயுபகம்ய பரிஹாராந்தரம் (இன்னமும் ஸேஷேத்யாதி). இது ஸேஷத்வஜ்ஞாந கார்யமாகையாலே ப்ராப்தமென்று கருத்து. இத்தை உபபாதிக்கிறார் (அந்த ஸேஷத்வேத்யாதி). ஆக ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தை பஹுமுகமாக அருளிச்செய்து, ப்ரஸக்தஸங்கா பரிஹாரங்களையும் பண்ணி; இனி ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்ய ரீனைத்து, அந்த வைலக்ஷண்யம் தோற்றும்படி ஈடுபடுகிறார் (வேதாந்தேத்யாதி).

தீழ் “பன்னிரண்டுபாட்டாய்” என்னுமின்றி, *பன்னிருநாமப்பாட்டுக்ளைப்போலே; ஒரு சியதிகண்டிலோமேயென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இப்

க-பா-பல்லாண்டு, வ்யாக்ச்யாரம்.

இப்பரபந்தத்தில் முன்னிரண்டு பாட்டாலே - தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்; அத்தால் தமக்குப்பர்பாப்தி பிறவாமையாலே, மேல் மூன்றுபாட்டாலே-மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு, பகவச்சரணர்த்திகளையும், கேவலரையும், ஐஸ்வர்யார்த்திகளையும் மழைக்கிறார். அதுக்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே ஆஹ-உதரானவர்கள் இவரோடே ஸங்கதராகிறார்கள்; அதுக்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே-அவர்களோடே திருப்பல்லாண்டு பாடியருளுகிறார்; மேலிற்பாட்டு ப(டி)ஸ்ருதி. *

அவ. — †முதற்பாட்டு. ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணேபேதமான விக்ரஹத்தோடே வகுத்த சேஷியானவனைக் காலாதீ(டி)நமான சேசத்திலே காண்கையாலே “இத்தால் இவனுக்கு என்னதிற்கு வருகிற தோர்” என்று அதிசங்கைபண்ணி, (க) “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” - அநாதிர்பகவான் காலோ நான்நோஸ்ய த்விஜ வித்யதே” என்கிறபடியே - காலதத்வமுள்ளதனையும் இச்செவ்வியாராது நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு

பலகோடி நூறாயிரம்

மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணு உன்

‡ செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு.

(க)

வ்யா.—(பல்லாண்டு) அல்லாத அவச்சேதகங்களைப்பொழிய ஆயு

பரபந்தத்திலித்யாதி. புத்தி ஸமாதானார்த்தமாக காதா(நா)ப்ரதிபாத்யங்களை உபந்யஸிக்கிறார் என்னவுமாம். “அடியோமோடும்” என்று பஹுவசநமுண்டாயிருந்தாலும், அது ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே யாகையாலே (தாம் மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்) என்கிறார். (பகவச்சரணர்த்திகள்) தம்மைப்போல்பவர்.

(முதற்பாட்டு). பல்லாண்டு இத்யாதி வ்யாக்ச்யாயத இதிஸேஷஃ. “மணிவண்ணு, பல்லாண்டித்யாதி - செவ்விதிருக்காப்பு” என்கிற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஸௌந்தர்யேத்யாதி). (இத்தால்) இக்காலத்தால். (இச்செவ்வி) கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகள்.

நான் என்னதே “ஆண்டு” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (அல்லாதஇத்யாதி). (அவச்சேதகங்கள்) என்றது - விபாகஜநகதயா கால

† அரும்பதாதுகுணமாக “முதற்பாட்டு” என்றவநந்தரம், (பல்லாண்டித்யாதி) என்று ப்ரதீகதாரண மிகந்தால் ஸ்வரஸம்.

(க) வி-பு-க-உ-உரு.

‡ (பா) சேவடி.

ஸ்ஸுக்குப் பர்யாயமான ஆண்டைக்கொண்டு காலத்தைப் பெருக்குகிறார் ஆயுஸ்ஸைப் ப்ரார்த்திக்கிறவராகையாலே. (க) “யூயூஷ்டிஸு உயூஷ்டி - பாமோஷ்திமிவா ஸ்யுஷ்டம்” என்று ஆயுஸ்ஸைப் ப்ரார்த்தித் தாரிதே பெரியவுடையார். (உ) “வேதநூல்பிராயம் நூறு” என்று- ஆயுஃபர்யாயமாகச் சொல்லிற்றிதே வத்ஸரத்தை. இந்த பஹுவச- நத்துக்கு அஸங்க்பாதத்வமே முக்க்யார்த்தமாகையாலே, அஸங்க் க்யாதமான வர்ஷங்கள் இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணு மென்கிறார்.

“பல்லாண்டு” என்கிற சப்தம் ஸ்வரூப வாகியாயுமிருக்கிறது; - உத்க்ருஷ்டனா யிருப்பா நொருவனை அபக்ருஷ்டனா யிருப்பா நொரு வன் கண்டால், அவனுடைய உத்கர்ஷாநுரூபமாகச் சொல்லும் பாசுர மாகையாலே, ஸர்வேஸ்வரனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதி(டி)யில்லா மையாலும், அவனைக்குறித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதி

வ்யாவர்த்தகங்களை; அவையாவன-மிமேஷ கலா காஷ்ட்டாதிகள். இப்படி ஆயுஸ்ஸைப் ப்ரார்த்தித்தாருண்டோவென்ன, (யாமோஷ்திம் இத்யாதி). (ங) “ஸ்ரேஷ்டீஸு ஸ்ரீஸீஸீ-ப்ராணேப்யோ ஸபி கரீயஸீம்” என்று பிரா ட்டியுடைய விஸ்வேஷத்தால் இவர்க்கென்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று நினைத்திருக்கிற இவர், “ஸ்ரேஷ்டீஸு - ஆயுஷ்டம்” என்று ஸம்போதிக்கை யாலே ஆயுஸ்ஸையுடையிரவீரென்று ப்ரார்த்தித்தாரென்று கருத்து. ஆ ண்டு என்றால் ஆயுஸ்ஸைக்காட்டுமோ வென்ன, (வேதநூலித்யாதி). (ச) “சேதூயூ-ஸதாயு” என்ற ஸ்ருதியைப்பற்ற “வேதநூல்” என்றது. (பிரா யம்) வத்ஸரம். (இந்த பஹுவசநத்துக்கு) என்றது - “பல்” என்கிறது க்கு என்றபடி. (முக்க்யார்த்தமாகையாலே) என்றது- அஸங்குசிதார்த்த மாகையாலே யென்கை. சதாதிகளைச்சொன்னால் ஸங்குசிதமாமென்று கருத்து. நாளன்னுதே “ஆண்டு” என்றது - காலதத்வத்தைப் பெருக்கு கிறதுக்கு நியாமகார்த்தம் காட்டுகைக்காக.

அர்த்தாத் ஸ்வரூப போத (ஸீத்)கமுமா யிருக்கிறதென்கிறார் (பல் லாண்டென்கிற வித்யாதி). அதுக்கு ஷேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (உத் க்ருஷ்டனாயித்யாதி). இத்தைப் ப்ரக்ருதத்துக்குச் சேர உபபாதிக்கிறார் (ஸர்வேஸ்வர னித்யாதி). உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் ஸாவதிகங்களானால் ஸோ பதி(டி)கங்களாகக் கண்டோமிதே என்று கருத்து. காலத்தைப்பெருக்கு

(க) ரா-ஆர-ஊ-எ-கச. (உ) தி-மா-ந. (ங) ரா-தி-உ-எ-நக.

(ச) யஜு-கா-உ-ப்ர-ந-சரு.

யில்லாமையாலும், இந்த உத்கர்ஷா஽பகர்ஷரூப வைஷம்யம் ஸ்வரூபப் ப்ரயுக்தமாயையாலே, “பல்லாண்டு” என்கிறசப்தம் ஸ்வரூபவாகியாகிறது. மேல்பண்ணுகிற மங்களாசாஸனம் ஸ்வரூபப் ப்ரயுக்தம் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. (க) “ஜிதம்” என்றும், (உ) “நமஃ” என்றும், (ங) “தோற்றேம்” என்றும், (ச) “போற்றி” என்றும், “பல்லாண்டு” என்றும், இவை பர்யாயம்.

இந்தப்பதங்களுக்கு அர்த்தபேத மில்லையோவென்னில்; ப்ரவ்ருத்திரிமித்த பேதத்தாலேவரும் விசேஷமுண்டானாலும் விழுக்காட்டில் ஆத்மஸ்பர்சியாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே பர்யாயமாகிறது. “ஜிதம்” என்று - அவனாலே தன்னபிமாநம் போனபடியை இசைந்து, அத்தலையில் வெற்றிக்கு மேலெழுத்திடுமவன் வ்யவஹாரம். இத்தால்- ஸ்வரூபப் ப்ரகாசத்தாலல்லது அபிமாநம் போகாமையாலே, இசைப்பதமும் விழுக்காட்டால் ஸ்வரூபவாகியாகிறது. “நமஃ” என்று - எனக்குரியே னல்லேனென்றபடி. இது நிவ்ருத்தஸ்வாதர்த்த்யனு

கையன்றோ வேண்டுவது, இவ்வர்த்தம் தோன்றும்படி இந்த சப்தம் ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, (மேல்பண்ணுகிறவித்யாதி). (மேல்) என்றதுக்கு-“திருக்காப்பு” என்கிறதிலே நோக்கு. ஆனாலும் “ஜிதம்” இத்யாதிகளோபாதி இது ஸ்வரூபவாகியாமோவென்ன, (ஜிதமித்யாதி). ஈஸ்வராபிமாநி புண்டரீகாக்ஷண “ஜிதம்” என்கையாலே ஸ்வரூபஜ்ஞனாய்ச் சொன்னதென்று தோன்றுகையாலும், (ரு) “தோலை வில்லிமங்கலந்தொடும், என்கையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று” என்கிறபடியே, மத்யமபதம் ஸ்வரூப வாசகமாகையாலும், (ங) “தோற்றேம் மடநஞ்சம்” என்று இருளுக்குத் தன்ஸ்வரூபம் சொல்லுகையாலும், (ச) “போற்றியென்றே கைகளாரத்தொழுது சொன்மலைகள்” என்றவிடத்தில் ஸ்வரூபவாசகமாகையாலும், இவற்றோபாதி இதுவும் என்று தாத்பர்யம்.

அர்த்தபேதமிருக்க பர்யாயமென்ன வொண்ணாதே என்கிற சங்காதுவாதம் பண்ணிப் பரிஹரிக்கிறார் (இந்தப்பதங்களுக்கித்யாதி). (விழுக்காட்டில்) என்றது - அர்த்தாத் என்றபடி. இந்த சப்தங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்திரிமித்தங்களையும், ஆத்மஸ்பர்சிகளாகிற ப்ரகாரங்களையும் வ்யக்தமாசு அருளிச்செய்கிறார் (ஜிதமென்றித்யாதி). (வெற்றிக்கு) ஜயத்துக்கு. (மேலெழுத்திடுகை) ஸம்மதிக்கையென்றபடி. (இதுவும்) நமஸ்கரணத்தமும்.

- (க) ஜிதந்தா-க-க. (உ) திருமந்த்ரம். (ங) நி-வாய்-உ-க-எ, (ச) நி-வாய்-ச-ரு-க. (ரு) முருகைப்பபடி-அஅ.

டைய வ்யவஹாரம். இதுவும் ஸ்வரூப ப்ரகாசத்தாலல்லது கூடா மையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. “தோற்றேம்” என்கிறது - “அத்தலையில் வெற்றியே தனக்கு ப்ரயோஜனம்” என்றிருக்குமவனு டைய வ்யவஹாரம்; இதுவும், அஹங்கார ரிவ்ருத்தியிலே யல்லது ஸம்பவியாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. “போற்றி” என்று - தன்னைப் பேணாதே அத்தலையில் ஸம்ருத்தியையே பேணுவான் வ்ய வஹாரம்; இதுவும் ஸ்வரூபாதுரூபமீதே. “பல்லாண்டு” என்றது- தன்னைப்பாராதே “அத்தலையில் ஸம்ருத்தியே நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்” என்றிருக்குமவன் வ்யவஹாரம். ஆக, விச்சப்தங்கள் - ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாதுரூபமான வ்ருத்தி (ஐ)யையும் ப்ரகாசிப் பிக்கையாலே ஸ்வரூபாதுபந்தியே யாகிறது.

(பல்லாண்டு) மறித்து “பல்லாண்டு” என்கிறதென்னென்னில்; அகவா பறியாதவனுக்குத் தெரியாமையாலே பலகால் சொல்லவேண் டியிருக்கும்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞரூப * எதிர்குழல்புக்குத் திரிகிறவ னுக்கு இருகால் சொல்லவேண்டா, இப் புரருத்திக்குப் பொருளென் னென்னில்; அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தில் குறையாலல்ல; “ஒரு கால்சொன்னோம்” என்று ஆறியிருக்கமாட்டாத தம்முடைய ஆதார திசயத்தாலும், பலகால் சொல்லுமத்தாலும் பர்பாப்திபிறவாத விஷய

“ஜிதம்” என்றதுக்கும், “தோற்றேம்” என்றதுக்கும் பேதம் (மேலெழு த்திடும்) என்கையாலும், (தனக்குப்ரயோஜனம்) என்கையாலும் கண்டு கொள்வது. அதாவது - “ஜிதம்” என்று ஜயம் அத்தலைக்கும், “தோற் றேம்” என்று ஜயம் இத்தலைக்கும் ப்ரயோஜனமென்கை உக்தார்த்த நிக மநம் (ஆகவித்யாதி). (க) “அந்தி தொழுஞ்சொல்லு’ என்கையாலே ப(ஃ)லம் சொல்லிற்று” என்கிறபடியே, மத்யமபதம்போலே இந்த சப்தங் களெல்லாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, (ஸ்வரூபாதுரூபமான வ்ருத்தியை யும்) என்கிறார்.

ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளை மதந்து, மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறபடித் திலே சங்காதுவாதம் பண்ணுகிறார் (மறித்து இத்யாதி). (மறித்து) புர ரபி. மங்களாசாஸனம் சேஷத்வகார்யமாகச் சொன்னபடித்தில் சங்காது வாதம் பண்ணுகிறார் (அகவாயித்யாதி). (எதிர்குழல் புகுக்கை) சேதந வஸீகரணர்த்தமாக எதிராகச்சுற்றித்திரிகை; அதாவது - அந்தர்யாமியா யிருக்கை. த்வித்யசங்காபரிஹாரம் (அவனுடைய வித்யாதி). ப்ரதமசங்கா

(பல்லாயிரத்தாண்டு) கீழில் பஹுவசநத்திலே - வர்ஷங்களினுடைய அவஸ்க்கப்பாதத்வம் சொல்லியிருக்க, இதுக்கு உதயமில்லையே பென்னிர்; அவச்சேதகங்களுக்கு ஸங்க்கைய யில்லாமையாலே காலாவச்சேத்யத்துக்குத் தொகையில்லை; ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். அவச்சேதகங்களாவன - ஸ-விரயபரிஸ்பந்தாதிகள்; அவச்சேத்யங்களாவன - கூடினலவாதிகள். வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகர் - தேவர்கள்; அந்தைப் பற்றச்சொன்னார் கீழ்; பலவர்ஷத்துக்கு அவச் பரிஹாரம் (த்ருஷார்த்தனித்யாதி).

(கீழில் படிப்பவரும்) என்றது - “பல்லாண்டு” என்கிறத்தைப்பற்றி. (இதுக்கு) “பல்லாயிரத்தாண்டு” என்றதுக்கு. இது “பலகோடி தூறியிரம்” என்றதுக்கு முபலக்ஷணம்; மேல் இதுக்கும் பரிஹாரம் சொல்லுகையாலே. கீழில் “பல்லா” (யிரத்தாண்டு) என்கிற இடத்தில் அஸங்க்யாத் காலத்தவம் சொல்லுகையால், அதிலும் குறைந்த “ஆயிரம்” என்றும், “பலகோடி” என்றும் நபூரகாலத்தை யிட்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுமது ஆதரகார்யமாகக் கூடாது, ஸமாதி(டி)க காலங்களையிட்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுமதுவே ஆதராதிசயகார்யமாகையாலே பென்று இச்சங்கைக்குக்கருத்து. (சு.) “ஸுஸ்ருஜ ஸுஸ்ருஜீ - யஸஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்” என்கிற ஸ்ருதியில், ஸர்வவிசேஷபக ஜ்ஞாநத்வ ரூபேண ஸர்வஜ்ஞாநம் முதல்பதத்துக்கும் ஸர்வப்ரகாரக ஜ்ஞாநத்வரூபேண ஸர்வஜ்ஞாநம் இரண்டாம்பதத்துக்கும் அர்த்தபேதம்சொல்லி, பெளநருக்த்யம் பரிஹரிக்குமாபோலே, “பல்லாண்டு பல்லாண்டு” என்றதுக்கு அஸங்க்யாத தேவவர்ஷத்வேரவும், “பல்லாயிரத்தாண்டு” என்றவிடத்திலே ப்ரஹ்மஸம்பந்த்யஸங்க்யாதவர்ஷத்வேரவும், “பலகோடி தூறியிரம்” என்றவிடத்தில் அஸங்க்யேய ப்ரஹ்மமாக்களுடைய அஸங்க்யாத வர்ஷத்வேரவும், காலத்தவமெல்லாம் அர்த்தமாகச்சொல்லி, பெளநருக்த்யம் பரிஹரிக்கிறார் (அவச்சேதகங்கருக்கித்தயாதி). (அவச்சேதகங்களுக்கு) காலவ்யாவர்த்தகங்களுக்கு. (தொகையிலலை) இயத்தாரிஷ்டகர்ஷமில்லவே. அவச்சேதகங்கள்தா னெவையென்ன, (வர்ஷத்துக் கித்தயாதி). (வர்ஷம்) ஸம்வத்ஸரம்.

சேதகன் - ப்ரஹ்ம; அத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (பல்லாயிரத் தாண்டு) என்று.

(பலகோடி நூறாயிரம்) என்று ப்ரஹ்மாக்களுக்குத் தொகையில் லாமையாலே யருளிச்செய்கிறார். காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத் திலுள்ளார்க்கும் ஸ்வஸத்தை யுள்ளவளவும் விஷய வைலக்ஷண்யத் தைப்பற்ற அதிசங்கையும் மங்களாசாஸநமும் நித்யமாய்ச் செல்லா நின்றது; காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேசத்திலே இருக்கிறவர்க்கு அதிசங்கையும், அத்தால் வந்த பயமும், பயநிவ்ருத்திக்காகக் காலத் தைப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளதனையும் இப்படி மங்களாசாஸநம் பண்ணச் சொல்லவேணுமோ?

இப்படி மாறிமாறி பயத்தைவிளைத்த காலத்தைப்பெருக்கி இதுவே தமக்கு யாத்ரையாய்ச் செல்லப்படுக்கவாறே, அவன், “இவரு டைய பயத்தைப் பரிஹரிக்கவேணும்” என்று பார்த்து, “புலிகிடந்த தூற்றுக்கஞ்சிக் காவல்தேடுவாரைப்போலே, நீர் நமக்கு அஞ்சக்கட வீரோ! மல்லவர்க்கத்தை நிரவரித்த தோளிருக்கிறபடி பாரீர்!” என்று தோள்வலியைக்காட்டினான்; ராவணாஜனைக்குறித்து மஹாராஜர்க் குப் பிறந்த பயத்தைப் போக்குகைக்காகத் தம்மிடுக்கைக்காட்ட அவர் பயம் சமிக்கக் காண்கையாலே, “இவ்விஷயத்திலும் பலிக்கும்” என்று மிடுக்கைக்காட்ட, இவர்க்கு இதுதானே பயஹேதுவாய்த்து. மஹாராஜர் பயத்தைத் தீர்த்தபடி எங்ஙனே யென்னில்; (சு) [सिञ्चात्]

இப்படி காலத்தைப் பெருக்கவேணுமோ, காலமெல்லா மென்ன லாமே யென்ன, காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேசமென்று தோற்றுகைக் காக என்னுநின்று கொண்டு, (உ) “स्नानं स्नानं स्नानं स्नानं - ஸ்நேஹாத ஸ்தாநரக்ஷாவ்யஸநிபி” என்றத்தை உட்கொண்டு, கைமுதிகர்யாயத் தாலே ஸாதிக்கிறார் (காலக்ருதேத்யாதி). (மங்களாசாஸநம்பண்ண) என் றது - மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையும் என்றபடி.

“மல்லாண்டதிண்டோள்” என்றதுக்கு அவதாரிகை (இப்படி யித் யாதி) ‡ (பார்த்து) என்ற வந்ததம், ஸர்வேஸ்வரன் என்று அத்யாஹார் யம்.) (தூறு) நிகுஞ்ஜம். தோள்வலியைக்காட்டினான் என்னுநிந்தீர், இது சமிக்கக்கண்டானே வென்ன, (ராவணாஜனையித்யாதி). இவ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (மஹாராஜரித்யாதி, பயஹேதுவாய்த்து) என்னுமளவும்.

(சு) ரா-யு-கஅ-உந, (உ) ஸ்ரீகுணரத்நகோ-உசு, ‡ குண்டலிதம்ப்ரக்ஷிப்தம்.

“நான்” - பிஸாசார் தாவரங் பக்ஷாந்] கள்ளர், பள்ளிகள், வலையர், என்னுமாபோலே ஹிம்ஸகருடைய அவாந்தர பிதை (ஹி) நிருக்கிறபடி. (க) [புஷ்யஸ்திவ ராஜஸாந் - ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாந்] லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸராவன்றிக்கே, *பஞ்சாசத்தோடி. விஸ் திரிணையான பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளானாலும். [அஸ்யஸ்திவ ராஜஸாந் - அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹம்யாம்] ஆக, சத்ருவர்க்கங்களுல்லாம் ஒரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிரஸநத்துக்கு அஸ்தர சஸ்த்ரங்கள் வேணுமோ? கூடாத்தர்க்கரிமிகளே நிரவிக்குமோபாதி அங்குல்யக்ரத்தாலே நிரவிக்க வல்லோங்காணு மென்றார். ஆனால், நம்மை நலிந்த ப்ரதிபக்ஷம் நசியாதேகிடக்கிற தென்னென்னில்; “அழிப்போம்” என்னும் இச்சையில்லாமை; இச்சையுண்டானால் அழிக்கையில் அருமையில்லை. அதுதனக்கு அடியென்னென்னில்; “உயிரோடே தலைசாய்க்குமானால் அழிக்கிறதென்?” என்னு மிரக்கத்தாலே, இவ்வார்த்தை ராமபாக்ய (பு)ஸ்திவத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில் பட்டு பயநிர்நுத்திக்கு உடலாய்த்து; இவர்க்கு இதுதானே புயலேறுவாய்த்து.

(மல்லாண்டதிண்டோள்) மல்லவர்க்கத்தை ஸ்வாதீநமாகப் பண்

இந்தசங்கைக்கு (இவ்வார்த்தை) என்ற வாக்யபர்யத்தம் பரிஹாரம். “ஹாஸ்திவ-ஹம்யாம்” என்கையாலே (எதிரிகளானாலும்) என்றது அர்த்த லித்தம். “தாந்” என்றி தச்சப்த பஹுவசநத்தாலே எல்லாரையுந் கூட்டினதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆகவித்யாதி). “இச்சந்” என்றதுக்கு சங் காபரிஹாரரூபேண தாத்பர்யம் (ஆனாலித்யாதி). (அது தனக்கு) என்றது-இச்சையில்லாமைக்கென்றபடி. “யதிவா ராவணஸ்வயம்” என்றத் தைப்பற்ற (உயிரோடே இத்யாதி). (இவ்வார்த்தை) இந்தஸ்திலோகம். (ராமபாக்யத்தாலே) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - மஹாராஜருக்குப் பெருமானிடத்தில் ப்ரேமாதிக்யத்தாலே இவ்வார்த்தை நெஞ்சிற்படாதே ப(ஹ்)ய ஹேதுவாகச் செய்தேயும் விபிஷணாபயஹேதுவான ராமபாக்யத்தாலே யென்று. (இதுதானே) இந்த மிக்குத்தானே. ஆகையாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்குத் தோள்வலியையிட்டு ஸம்போதிக்ிறுரென்று “மல்லாண்டதிண்டோள்” என்றத்தோடே கூட்டுவது.

(மல்லவர்க்கம்) என்றது - விகட ஸகல நௌஸலப்ரப்ருதிகளே.

(க) ரா-பு-கஅ-உக.

ன்னி திண்ணியதோள். பிற்பாடரான கம்ஸாதிசனை அநாயாஸேந கொல்லுகையாலே திண்ணியதோள் என்கிறது. “மல்” என்று - மிடுக்காய், அத்தை அடிமைமொண்ட திண்ணியதோளென்கிற தாகவுமாய், இம்மிடுக்கு இவர்க்கு பயவேறுதுவாவானென்னென்னில்; சூரனான புத்ரனைக்கண்டால், பெற்றதாய், “இவன் மதியாதே யுத்தத்திலே புகும், என்வருகிறதோ?” என்றுபயப்படுமோபோலே பயப்படுகை யுத்தம், “மல்லரை யழியச் செய்த தோள்” என்று இவரறிந்தபடி பென்னென்னில்; காதில் நோடுவாங்கினாலும் “தோடிட்ட காத” என்று அபியுமாபோலே.

(மணிவண்ண) நீலமணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடைய வனே! அதிரமணியமாய் அதுபுஜ்ஜீவலமாய் அதிஸுகுமாரமாய் அதிஸுலபமாயிருந்துள்ள வடிவைக்கொண்டு முரட்டஸூரர்களுடைய ஸகாசத்திலேசெல்லுவதே! (க) [த்ய ஸ்சுந்ஸுஷ்ணா ச சுசுமார் சஸுரோ: த்ய வ்ரகதஸாஸுந் சரீரே: த்ய மஸுரே: த்ய பெளவநோந்முகிபூதஸு குமாரததூர் ஹரி: த்வ வஜ்ரகடிநா: த்யோக ஸுரோரோயம் மஹாஸுரோ] என்று - வெண்ணையமுதுசெய்து வளர்ந்த சிறுபிள்ளையை, முரட்டு

“ஆண்ட” என்றதின தாத்தாய் (ஸ்வாதீநமாக) என்றது. மல்லரை ஆரும்போது திண்மை அர்த்தவலித்தமன்றோ? “திண்” என்று, விசேஷிப்பானென்னென்ன, (பிற்பாடரித்யாதி). “மல்” என்று; சக்தி விசேஷமாய், ஆளுகை-உடைமையாய்; திண்மை - காடி(3)ந்யமாய், மிடுக்கையுடைத்தான திண்ணியதோள் என்கிறார் (மல் என்றித்யாதி). (மதியாதே) எண்ணுதே. முதலர்த்தத்தைச் சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (மல்லரையித்யாதி). க்ருஷ்ணவதாரத்தில் விக்ரஹம்போலே ஸேவை ஸாதிக்கையாலே, அருளிச்செய்கிறார் (காதில்தோடு இத்யாதி). (தோடு) தாடங்கம்.

சுப்தார்த்தம் (நீலமணியித்யாதி). கீழ்ப்பதத்தோடே கூட்டி, “மணிவண்ண” என்றதுக்கு, அர்த்தாந்தரம் (அதிரமணியித்யாதி). “வண்ணம்” - வடிவு. (ரமணியம்) மனோஹரம். (உஜ்ஜீவலம்) தேஜிஷ்ட்டம். (ஸுகுமாரம்) என்றது-ஸ்வீகித்த(க்)தையாலே. (ஸுலபம்) என்றது-முடிந்தாளாமென்றிருக்கையாலே. ஸௌகுமார்யத்துக்கஞ்சிக் கூப்பிட்டார்களுண்டோ வென்ன (த்ய ஸ்சுந்ஸுஷ்ணா ச சுசுமார் சஸுரோ: த்ய பெளவநோந்முகிபூதஸு குமாரததூர் ஹரி: த்வ வஜ்ரகடிநா: த்யோக ஸுரோரோயம் மஹாஸுரோ) என்று என்ற (வெண்ணையித்யாதி). (பொர) யுத்தம்பண்ண. முந்தின (என்று) என்ற

வடிவையுடைய மல்லாரோடே ஒச்சப் பொறிவினதே! (க) †“*संनमो यस्यैव*” - நஸமம் யுத்தமித்யாஹம்” என்று கூப்பிட்டார்கள். ஸ்ரீமதுரையில் பெண்கள், ஸௌகுமார்யம் பயலேதுவார்கிறது, ஸௌலப்யம் பயலேதுவோவென்னில்; அஸுரநிரஸநார்த்தமாக தேவதைகள் சரணாகதியைப் பண்ணினமாத்ரத்திலே, ஸுலபனாய் அஸுரர்களாஸ்யத்திலே புகும் என்னுமத்தாலே பயப்படுகிறார்.

“ஆஸ்ரிதர்க்குத் தஞ்சமான ஸௌலப்யத்தையும் மிடுக்கையுங்கண்டால் நீரிங்ஙனே அஞ்சக்கடவீரோ?” என்ன (உன்செவ்வடி) அது என்னால் வருகிறதன்று; உன்வடிவின் வைலக்ஷணயத்தாலே வருகிறது. நீதான் உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டால், ஸ்வதன் ஸர்வஜ்ஞனான நீயும் கலங்கிப் பரியவேண்டும்படியன்றோ உன்வடிவிருப்பது. (செவ்வடி) செவ்விய அடியென்னுதல்; சிவந்த அடியென்னுதல். குடி^(ஈ)லஹருதயர்க்கும் செவ்வினதாகையும், திருமேனிக்குப் பரபாக^(ஈ)மாகையும், இரண்டும் இவர்க்கு பயஸத்தாநமாகிற திறே. சேஷபூதன் சேஷிவடிவைக்கண்டால் “திருவடிகள்” என்றிறே

பதத்தை “*संनमो*-நஸமம்” என்றதுக்கு முன்னே கூட்டுவது. (என்று) என்கிற இரண்டுபதத்திலும் சகாரம் அத்யாஹார்யம். ஸௌலப்யம் பயலேதுவாகிறபடியை சங்காபூர்வகமாக உபபாதிக்கிறார் (ஸௌகுமார்ய மித்யாதி).

“மல்லாண்ட” என்கிறபதத்தையும், “மணிவண்ண” என்கிறபதத்தினிரண்டாம் அர்த்தத்தையும் அவலம்பித்து, அவதாரிகை (ஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி). நமக்கு உபயுத்தமான என்றுகூட்டுவது. ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸௌலப்யம், நமக்கு மிடுக்கு என்று யோஜிப்பது. வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகமாக “உன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அதுவித்யாதி). உத்தார்த்தத்தைக் கைமுதிகந்யாயேந த்ருமகரிக்கிறார் (நீதானித்யாதி). “அடி” என்றத்தைத் திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகி, “வடிவு” என்றது. மிடுக்கும் ஸௌகுமார்ய ஸௌலப்யங்களும் பயலேதுவானவோபாதி, ஆர்ஜவ ஸௌநத்யங்களும் பயலேதுக்களென்றருளிச்செய்கிறார் (குடி^(ஈ)லத்யாதி). திருமேனியென்னுதே “அடி” என்பானென்னென்ன, (சேஷபூதனிட்யாதி). ஆஸ்ரயண வேளையிலன்றோ திருவடிகளைப் பற்றுவது; மங்களாசாஸன

(க) ரா-யு-க௦௩-௬. †இது ஸ்ரீராமாயண ஸ்லோகமாயினும், இங்கெடுத்தது-கோபிமார்களும் சொல்ல வடுக்குமென்று.

வ்யவஹரிப்பது. ஆஸ்ரயணவேளையோடு போக(டி) வேளையோடு மங்களாஸாஸனவேளையோடு வாசியற ஆஸ்ரிதரிழியும்துறை திருவடிகளிறே. (செவ்வி) (க) “அரும்பினை யலரை” என்னுமாபோலே நித்யயௌவநமாயிருக்கை.

(திருக்காப்பு) குறைவற்ற ரகைந். உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் பண்ணின ரகைந்யென்கை. ஒரு க்ரியையின்க்கே குறைந்திருப்பா னென் னென்னில்; தாழ்ந்தாரைக்குறித்து “ரகைந்யுண்டாயிடுக” என்றும், ஸமரைக்குறித்தும் பரிச்சிந்தமான உத்கர்ஷ முடையாரைக்குறித்தும் “ரகைந் யுண்டாகவேணும்” என்றும் சொல்லக்கடவது; தமக்கும் ஈஸ்வரனுக்குமுண்டான நிரவதிகமான உத்கர்ஷாபகர்ஷத்தில் பாசர மில்லாமையாலே குறைந்துகிடக்கிறது; வேதாந்தத்தாலே நாட்டை யடைய வென்றிருக்கிற இவர் லக்ஷணத்தில் விழக் கவிபாட மாட் டாமை யன்றிறே.

இன்னமும், இவ்விஷயத்திலே மங்களாஸாஸனம்பண்ண இழிந்தா ற்கு “மங்களாஸாஸனம் பண்ணினேம்” என்று கைவாங்கவொண்ணாத அபர்யாப்திக்கு ஸ-வசகமாயிருக்கிறது.

வேளையில் இப்படி சொல்லுவானென்னென்ன, (ஆஸ்ரயணேத்யாதி). (உ) ‘அடிக்கீழ்’ என்கையாலும், (ங) “பாதபற்புத்தலைசேர்த்து” என்கையாலும், (ச) “அடிபோற்றி” என்கையாலும், எப்போதும் அடிவிடார்களிறே யென்று கருத்து. ப்ரமாணகத(டி)நபூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் (அரும்பினை யித்யாதி). அரும்பிணையலரை - முகுளமென்னவுமாய் மலரென்னவுமா யிருக்கை ஸ்வபாவமாகையாலே நித்யயௌவநம் பலிதம்.

“திரு” என்றதுக்கர்த்தம் (குறைவற்ற) என்றது. இத்தைவிவரிக்கிறார் உண்டான இத்யாதி. (உண்டாயிடுக) என்றது - அதுக்கரஹந்தோற்றச் சொல்லுகை. (உண்டாகவேணும்) என்றது - ப்ரார்த்தனை தோற்றச் சொல்லுகை. இப்படிச் சொல்லுகைக்கு நியாமகம் (வேதாந்தேத்யாதி). நாட்டையடைய என்றது - நாட்டில் விதவஜ்ஜநங்களையெல்லா மென்ற படி. (வென்று) ஜயித்து. (லக்ஷணத்தில்விழ) என்றது - லக்ஷணோபேத வாக என்றபடி.

கீழில்சங்கைக்குப் பரிஹாராந்தரம் (இன்னமுமித்யாதி).

(க) தி-மொ-எ-க-க.

(உ) தி-வாய்-ஈ-க-க-க.

(ங) தி-வாய்-உ-க-க.

(ச) தி-பா-உ-ச.

௩௩ திருப்பல்லாண்டு, உபா-அடியோமோடும் வ்யாக்க்யாரம்.

எல்லாப்பாட்டுக்கும் இதுதான் முகவுரைபோலே யிருக்கிறது.

[மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு, பலகோடி நூறாயிரம் - உன்செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு] என்றவயம். ... .. (க)

அவ. — இரண்டாம்பாட்டு. கீழ் - விக்ரஹயோக(௩)த்தையும் குணயோகத்தையும் குறித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணினார்; இதில்-உபயவிபூதி யோகத்தைக்குறித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். *

மூ.—அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு வடிவாய் நின்வலமாற்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு [டே. படைபோர் புக்கு முழங்குமப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்

முன்றும் பரிஹாரம் (எல்லாப்பாட்டுக்கு மித்யாதி). (முகவுரை) ஸ்ரீமுகங்களிலே “ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:” என்று மங்களார்த்தமாக முன்னே சொல்லும் பாசரம். அதில் அர்த்தவித்தமாகையால் “அஸ்து” என்கிற க்ரியை இல்லாதாப்போலே இங்குமென்று கொள்வது; அதாவது “ப்ரபந்தாதியில் ‘(ஸ்ரீரூபஸி)யா ஸ்ரீரூபஸி’ என்று ஆசீர்நமஸ்க்ரியா வஸ்துதிர்த்தேஸோ வாழ்பி தர்முகம்” என்கிற ஸ-ஓத்தர்நயாயத்தாலே நமஸ்காராசீர்ஸ-க்கள் வேண்டுகையால், மங்களார்த்தமாக “காப்பு” என்று பாட்டுக்களுக்கு முன்னே சொல்லப்படும் பாசரமென்கை; ஆகையால் இதுக்கு க்ரியை வேண்டாவென்று கருத்து. அன்றிக்கே, முகவுரையாவது ராஜக்ருஹங்களில் கர்ணிகர்கள் ஆய வ்யயங்களை எழுதும் பத்ரிகைகளுக்குமுன்னே இன்னவாறும், இன்னமாஸம், என்றெழுதும் பாசரம். அதுதான் முதலடியில் ஒருகாலெழுதப்பட்டதாயினும் முடிய அந்வயித்துக் கிடக்குமிதே; அதுபோலே இப்பாட்டும் மேற்பாட்டுக்களடைய அந்வயிக்கும்போது க்ரியையுண்டாய், நிராகாங்கைமு மாகையாலே, மேலோடே அந்விதமாமிதே; ஆகையால், இந்தப்பாட்டில் ஒரு க்ரியையில்லாம விருக்கிற தென்றுமாம். முகவுரை - வேதாத்யந்தங்களில் ப்ரணவம்போலே இந்த காதா(நாடா)தவயமுமிதிவா. (முகவுரை) என்று பாடமாம்போது - நாயகக் கல்லுபோலே பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமா யிருக்குமென்று அர்த்தவிசேஷ மருளிச்செய்தாரென்று கருத்து.

இரண்டாம்பாட்டு. (அடியோமோடு மித்யாதி). வ்ருத்தாதுவாத ஸ்வரமாக ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). “அடியோம் - மங்கை-பூதி - உபயாஞ்சசன்னியம்” வங்கையாலே, உபயவிபூதியோகம் கொள்ளிறது.

திருப்பல்லாண்டு, உ-பா-அடியோமோடும் வ்யாக்ச்யாநம். ௩௫

வ்யா.—(அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றியாயிரம் பல் லாண்டு) (அடியோமோடும்) தம்மைப்பேணுதே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற இவர்; தம்முடைய நித்யகதையை ப்ரார்த்திப்பானென் னென்னில்; ஒரு ஸாத்ய(ஈ)த்தைக் குறித்து ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்கள்(க): “అయ్యోమోడో-ஆயிராசாஸ்தே” என்று ஆயுஸ்ஸை தத(ரு)ங்கமாக ப்ரார்த்தியா நின்னார்களிறே; அதுபோலே, “மங்களா சாஸநத்துக்குத் தாம்வேணும்” என்று தம்மையுங் கூட்டிக்கொள் ளுகிறார் அத்தலைக்குப் பரிகைக்குத் தாமல்லது இல்லாமையாலே; தா மில்லாதபோது அத்தலைக்கு அபாயம் வித்தமென்றிருக்கிறாரிறே. ஆனால் என்னோடும் என்னாதே “அடியோமோடும்” என்பானென் னென்னில்; தேஹாத்மாபிமாநி, தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தி பண்ணும்; மாயாவாதி, அஹங்காரத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணும்; ஸாங்க்யன், “అహంకారం బ్రహ్మ కేనఁపరం స్యయంఽపకాశం స్యతే”- அஹமர்த்தம் ப்ரக் ருதேஃபரம் ஸ்வயம்ப்ரகாஸம் ஸ்வதந்த்ரம்” என்றிருக்கும்; அங்ஙன் கலங்கினவரன்றிறே இவர்; முறையறியுமவராகையாலே “அடியோ மோடும்” என்கிறார். “கர்மௌபாதிசமாத வந்த அவஸ்தைகளெல் லாம் மறைந்தாலும் மறையாத ஸ்வபாவம் தாஸ்யம்” என்றிருக்குமவ

நாலடியும் நானு வாக்யங்க ளென்கைக்காக ப்ரதமோபாதாநம் (அடி யோமித்யாதி). ப்ரதிபதார்த்த மருளிச்செய்வதாக புந: ப்ரதிக்கோபாதா நம் (அடியோமோடும்) என்றது. பல்லாண்டென்றது- தன்னைப்பாராதே அத்தலையில் ஸம்ருத்தி நித்யமாய்ச் செல்ல வேணுமென் றிருக்குமவன் வ்யவஹார மென்னுகின்றீர்; இங்கே “அடியோமோடும்” என்று தம் மைப்பேணக்கூடுமோ? என்கிற ஸங்கையை அதுவறித்து, இதுவும் அத் தலைக்காகவே யென்று த்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் பரிஹரிக்கிறார் (தம்மை யித் யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). தாமில்லாதபோது பரிவாரில்லையோ வென்ன, (அத்தலைக்கித்யாதி). வ்யாமோஹத்தாலே யென்று கருத்து. மேலே “நின்னோடும்” என்றிருக்கையாலே, அதுக்கதுகுணமாக என்னோடு மென்னு தொழிவானென்னென்கிற ஸங்கையை அதுவறித்து, அது ஸர்வ ஸாதாரண மாகையாலே விஸேஷிக்கவேணுமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஆன லித்யாதி ஏழுவாக்யத்தாலே). (அஹங்காரத்திலே) அந்தஃகரணத்திலே. (அஹமர்த்தம்) ஆத்மா. (முறை) ஸேஷத்வம். இவர்தெளிந்தவராகை க்கு ஸேஷத்வம் ஸ்வாபாவிகமோவென்ன, (கர்மௌபாதிசமித்யாதி).

(க) யஜு-அஷ்ட-௩-ப்ர-௫.

௩௬ திருப்பல்லாண்டு, உ-பா-அடியோமோடும் வ்யாக்ங்காரம்.

ரிதே இவர். ஆனால் “அடியோம்” என்கிற பஹுவசரத்துக்குக் கருத் தென்னென்னில்; நாம் தமிழராயின்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுமத்தால் பர்பாப்தி பிறவாமையாலும், ஸ்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலும், இப்பாதிபத்தி அவர்களுக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிப்பாயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். (நின்னோடும்) வ்யாவ்ருத்தமான சேஷித்வம் மங்களாவஹமாகையாலே ஸ்வரும் கூடிப்பரிந்தாலும் போராநபடியாயிறே யிருப்பது. இத்தால் - திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். (பிரிவின்றி) இரண்டிலேயும் நித்யமான வோபாதி, ஸம்பந்தமும் நித்யமாயிறே யிருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்களாசாஸனத்தாலே யுண்டாவதாக நினைத்திருக்கிறார். (ஆயிரம்பல்லாண்டு) காலநதவமுள்ளதனையும் இஸ்ஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச்செல்ல வேணுமென்கிறார்.

(வடிவாயித்யாதி) உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் தன் கடாக்கமே அமைந்திருக்கிற (ஆனால்) என்றது - இவரொருவருமே தெளிந்தவரானவென்றபடி. இந்த ஸங்கைக்கு ஹேதுத்வயஸமுச்சயேந பரிஹாரம் (தமிழரித்யாதி). (அவிசிஷ்டம்) விசேஷமின்றிக்கே எல்லார்க்கு மொத்திருக்கை. “அடியோமோடும்” என்று சேஷபூதரைச் சொல்லி “நின்னோடும்” என்கையாலே, தத்ப்ரதிஸம்பந்திதவே தாத்பர்யம் (வ்யாவ்ருத்தேத்யாதி). (வ்யாவ்ருத்தமான ஸேஷித்வம்) நிருபாதிச ஸ்வஸேஷித்வம். நீ மங்களஸம்பாதகனாகையாலே, சேதநரெல்லாரும் கூடிப்பரிந்தாலும் போராமையாலே அடியோங்களைப்போலே நீயுமுனைப்பிரிகைக்கு நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். கீழ்ப்பாட்டில் “உன்செவ்வடி” என்று அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸனம் பண்ணியிருக்க, புறம் “நின்னோடும்” என்பானென்னென்னில், (இத்தாலித்யாதி). (இத்தால்) என்றது - “நின்னோடும்” என்றத்தாலே யென்றபடி. (பிரிவின்றி) என்றது-பிரிவின்றிக்கே யிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. (க) “ஆக்கையுள்ள மாவியுள்ள மல்லபுரத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றி யெங்குமின்றாய்” என்கிறபடியே, ஜீவ பர ஸம்பந்தம் நித்யமாயிருக்க, (பிரிவின்றி) என்றதுக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இரண்டிலேயுமித்யாதி).

இரண்டாம்பாதத்துக்கு ஸங்காஸமாதார முகேநபாவம் (உண்டானித்யாதி). (உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க

(க) தி-வாய்-ச-எ-ஈ.

திருப்பல்லாண்டு, உபா-அடியோமோடும் வ்யாக்யாசம். ௩௭

இவள், (க) “அகலகில்லேன் இறையும்” என்று நம்மைப் பிரியமாட்
டாதேயிருக்க, நமக்கு வருவதொரு அமங்களமுண்டோ? என்றிய படு
கிறீரென்ன; தேவரீரும் பிராட்டியுமானசேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்ல
வேனுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். (வடிவாய்) “வடி
வு” என்று - நிறமாய், இவளோட்டைச். சேர்த்தியாலே திருமேனிக்
குண்டான புகரைச் சொல்லுகிறது. (உ) [ಅರಸೇಯಂ ಪಿ ಶ್ರೀಶೈ ಯಸ್ಯ
ನ ಜನಕಶ್ಚ - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜோ யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா]
என்று - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறந்த தத்
வத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல நினைக்கிறாயோ? என்றானிறே மாரீசன்.
(௩) [ಪ್ರಥಮಾ கீஸ் கீவத்ய மஃ - ப்ரத்தயா தேவோ தேவத்வ மஸ்
துதே] என்னக்கடவதிறே. ஆனால் இவளாலே அவனுக்கு உத்தரவ
மாகில் அவனுடைய சேஷித்வம் குலையாதோ வென்னில்; மாணிக்
கம் ஒளியாலே பெருவிலையனங் காட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய
ப்ராதாந்ய மழியுமோ? பூ மணத்தாலே பெருவிலையனங்காட்டில்
பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ? (வடிவாய்) ஸ்ரீகௌஸ்தபாதிகள்
போலே ஆபரணபூதையாய், அத்தால்வந்த அழகைச்சொல்லவுமாம்.
(நின்வலமார்பினில்) ஸர்வாதிகளுன உன்னுடைய வலமார்பினில்.
ஸர்வயஜ்ஞமயமாய் யோகிசுந்த்யமாயிறே வடிவிறுப்பது. (வலமார்

ளுண்டாகைக்கும்) என்றது, ஆழ்வாருடைய ப்ரேமஸ்வபாவத்தைப்பற்றி;
அன்றிக்கே, லோகத்தார்க்குண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும்
என்று கூட்டுவது. “நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற” என்றிவிஸேஷண
த்தைக்கடாக்கித்து, (தேவரீரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி) என்றது. அவ
ளுடைய சேர்த்தி நிறங்கொடுக்கு மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (அப்ர
மேயயித்யாதி). அப்ரமேயமென்றதுக்கு பாவம் (எதிரிட்டுவெல்ல நினைக்
கிறாயோ) என்றது. ப்ரமாணந்தரம் (ஸ்ரத்தயா இத்யாதி). (சேஷித்வம்)
ப்ராதாந்யம். “வடிவாய்” என்றத்தை நிறமுடைத்தாயிருக்கிற என்று
திருமார்புக்கு விஸேஷணமாக்கிக் கீழருளிச்செய்து. “மங்கை” என்ற
துக்கு விஸேஷணமாக்கிஅர்த்தாந்தரம் (ஸ்ரீகௌஸ்தபேத்யாதி). “சின்”
என்றதுக்குத்தாத்ப்ரயம் (ஸர்வேத்யாதி). ஸர்வாதிக்யத்துக்கு ப்ரமா
ணம் (ஸர்வயஜ்ஜேஞத்யாதி). இவ்வாக்யத்துக்குக்கருத்து-ஸ்ருதியினுடைய
பூர்வோத்தர பாகங்களில் ப்ரதிபாத்யங்களான கர்மோபாஸங்களுக்கு
விஷயமிறே என்று. “மார்பு” என்றதுக்கு வாஸநை (ஸர்வயஜ்ஜேஞத்

(க) தி-வாய்-௬-க௦-க௦. (உ) ரா-ஆர-௩௭-௧௮ (௩) காடகே-௩-௧௧.

௩௮ திருப்பல்லாண்டு, உ-பா-அடியோமோடும் வ்யாக்யாரம்.

பினில்) அணைக்கைக்கு அணித்தாயிருக்கை. (வாழ்கின்ற) மார்வி
விருப்புத்தானே நித்யமாய் போக (ஓ)ருபமாயிருக்கை. அம்மார்
விலே யிருக்கச்செய்தேயும் “இறையும் - அகலகில்லேன்” என்று
அதிசங்கை பண்ணும்படியிறே போக்யதை யிருப்பது. (மங்கையு
யும்) (க) “யுமூரீ - யுவதிஸ்ச குமாரினீ” என்கிற பருவத்
தைச் சொல்லுகிறது. (உ) “யுமூரீ - யுவா குமாரி” என்று
இவ்விருண்டவஸ்த்தையுமுண்டே அவனுக்கு; இவளுக்கு கௌமாரா
வஸ்த்தையால் வந்த மௌக்ய(ஸ்)மேயுள்ளது, யுவதியுமாக்கடவள்.
எவ்வனையென்னில்; போக(ஓ)ஸ்ரோதஸ்வில்வந்தால் இவள் தளர்த்
திக்கு அவன் கைகொடுக்க வேண்டும்படியான மௌக்யத்தைச் சொ
ல்லுகிறது. “மங்கையும்” என்கிற ச(ய)சபத்தத்தாலே - மஹிஷ்யந்தரத்
தைச் சொல்லுதல், மங்களாவைஹயான இவளும் ஆசாஸ்யை என்னு
தல். (பல்லாண்டு) காலதத்வமுள்ளதனையும் இச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச்
செல்லவேணும்.

(வடிவார்சோதி யித்யாதி) இச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்குவாராதபடி
கல்மதிளிட்டாற்போலே யிருக்கிற ஆழ்வார்களைப் பாரீரென்ன; அவர்

யாதி என்னவுமாம். “வலம்” என்றதுக்கு வாஸநை (அணைக்கைக்கு இத்
யாதி). (அணித்து) ஸமீபம், உறைகின்ற என்னுதே “வாழ்கின்ற” என்பா
னென்னென்ன, (மார்விலிருப்பு இத்யாதி). இதில் வர்த்தமானார்த்தம்(நித்
யமாயித்யாதி). போக(ஓ)ருபதையை உபபாதிக்கிறார் (அம்மார்விலே
யித்யாதி). எடுத்த ப்ரமாணத்துக்குவ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் அர்த்தம் (யுவா
குமாரி இத்யாதி). ச(ய)காரத்தை அப்ராதார்யத்திலேயாக்கி, யுவதியுமாகக்
கடவள் என்கிறார் (இவளுக்கிட்யாதி). (தளர்த்தி) ஸ்ரமம். அதுகூட
ஸமுச்சயமாகவும் சேர்த்தியோடே ஸமுச்சயமாகவும் அருளிச்செய்கிறார்
(சரூபத்தத்தாலே யித்யாதி). (ஆசாஸ்யை) என்றது - மங்களாஸாஸநத்
துக்கு விஷயபூதை என்றபடி.

மூன்றாமடிக்கு சங்காஸமாதாநமுதே தாத்பர்யம் (இச்சேர்த்திக்
கிட்யாதி). (இச்சேர்த்திக்கு) என்றது-மங்கையும் நானுமான சேர்த்திக்கெ
ன்றபடி. (ஆழ்வார்களை) என்ற பஹுவசநம் “மங்கையும்” என்ற விடத்தில்
மஹிஷ்யந்தர ஸமுச்சயமாகச்சொன்னாற்போலே, இங்கும் “ஆழியும்” என்ற
சகாரம் நந்தகாதிகளைச் சொல்லிற்றுகவுமொருயோஜனை திருவுள்ளம்பற்ற்
யருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. “வடிவு” என்றதுக்கு இரண்ட

திருப்பல்லாண்டு, ௨-பா-அடியோமோடும் வ்யாக்யாநம். ௩௯

க்ளோட்டைச் சேர்த்திக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ? என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். (வடிவார்சோதி) காளமேகநிபஸ்யாமமான திருமேனி, ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய்ப்படி யிருக்கை. (க) “పురుషం కృష్ణ పిఞ్గమ్ - புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம்” என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. தேஜோராசியா யிருக்கும் வடிவையுடையவ னென்னவுமாம். (வலத்துறையும். சுடராழியும் பல்லாண்டு) வலவருகே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், பிறர்க்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச் சேர்த்தி நித்யமாய்ச்செல்ல வேனுமென்கிறார். “ஆழியும்” என்கிற ச(ஃ)சப்தத்தாலே - ஆயுதகாரத்தாலே ரக்ஷகமாகக் காட்ட, ஆபரண புத்தியாலே அவனையுக்குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்கை.

(படைபோரித்யாதி) நம் கையைவிடாதே, த்வநியாலே எதிரிகளை அழிக்கு மிவனைப்பாரீரென்ன; (படைபோர்புக்கு முழங்கும்) ஸேனையையுடைய யுத்தத்திலே புக்கு முழங்குமென்னுதல்; யுத்தத்திலே ஆயுதமாய்ப் புக்கு முழங்குமென்னுதல். (முழங்கும்) (௨) “ససాక్షి ధర్మరాక్షిణం మౌఢయాని వ్యధారయన్ - ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்” என்றும், (௩) “యస్యాபే

ர்த்தம், - எம்பெருமான் திருமேனியாதல், ஆழ்வார் திருமேனியாதல். முதலர்த்தம்-(காளமேகேத்யாதி). (ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே) என்றது - ஆழ்வாருடைய தேஜஸ்ஸாலே யென்றபடி. ஸ்யாமமான திருமேனியை ஆழ்வாருடைய தேஜஸ்ஸு முட்டாக்கெடுகையாலேவந்த பரபாகத்துக்கு ப்ரமாணம் (புருஷமித்யாதி). இரண்டாமர்த்தம்(தேஜோராசிரித்யாதி).[சோதி-ஆர்வடிவு] என்று இப்பகுத்தில் அந்வயம். சுடர் பத்தாத்பர்யம் (பிறர்க்கித்யாதி). ஆக “ஆழியும்” என்ற ச(ஃ)காரத்தாலே சொல்லுகிற நந்தகாதிகளுடைய சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று கருத்து. இந்த சகாரத்தை ப்ராதாந்யபரமாக்கி அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார்(ஆழியுமித்யாதி). இப்போது ஆழிபதம் நந்தகாதுப்புலகூணம்.

(நம் கையைவிடாதே) என்கையாலே திருவாழியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “படை”-ஸேனையும், ஆயுதமும். முதலர்த்தம் (ஸேனையை இத்யாதி). இரண்டாமர்த்தம் (யுத்தத்திலே யித்யாதி). இப்பகுத்திலே போரிலே படையாகப்புக்கு என்றந்வயம். போர் - யுத்தம். (எதிரிகளை அழியச்செய்யும்) என்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (ஸகோஷஇத்யாதி).

(க) பு-ஸ-௮-

(௨) கி-க-௧௯.

(௩) வி-பு-௮-௨௧-௨௯.

சா திருப்பல்லாண்டு, ௨-பா-அடியோமோடும் வ்யாக்யாநம்.

தென்துணை பலநிலைநாயகம் - பஸ்யநாதேந தைத்யாநாம் பலஹாநிரஜா யத” என்றும் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அதுகூலர் வா ழும்படியுமாயிதே த்வநியிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்த்தாந மானபடி என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடங்காட்டிக் கொ டுக்குமென்று பயப்படுகிறார். (அப்பாஞ்சசன்னியமும்) முன்னிலை யாயிருக்க பரோகூத நிர்ந்தேசம்பண்ணுவா நென்னென்னில்; புத் தனை அலங்கரித்த தாய் “தன்கண்படியும் கண்ணெச்சிலாம்” என்று பார்க்கக்கூசுமாபோலே, மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற தம்முடைய கண்ணையும் செறித்து முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். அன்று யுத்தத்திற்பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்றுமாம்.

இவ்விரண்டுபாட்டும்-திருமந்தார்த்தமாயிருக்கிறது. “அடியோ மோடும்” என்கிற விடத்தாலே - ப்ரணவார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; முதற்பாட்டில் “பல்லாண்டு” என்கிற ப்ரதமபதத்தாலே-நமஸ்சப்தா ர்த்தம்சொல்லிற்று; “மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணை” என்று- அப்பாட்டில் விக்ரஹயோகத்தையும், செளர்ய வீர்யாதி குணயோகத் தையும், இரண்டாம்பாட்டில் விபூதியோகத்தையும் சொல்லுகையா லே-நாராயண சப்தார்த்தம் சொல்லிற்று; “உன்செவ்வடி செவ்வி திரு க்காப்பு” என்கையாலே - சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்திக்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்றாயிற்று. ... .. (௨)

(செறித்து) நெருக்கி; மூடியென்றபடி. முகத்தை மாறவைத்து பரோகூத நிர்ந்தேசம் பண்ணினு ரென்றோடீழ், பூர்வ வ்ருத்தார்த்தத்தைப்பற்றித் தாற்பர்யார்த்தம் (அன்றுயுத்தத்திவித்யாதி).

தத்வ ஹித புருஷார்த்த ப்ரதிபாதகமான திருமந்தார்த்தமென்று ப்ர திஜ்ஞைபண்ணினைனுகொண்டு பதங்களிலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் (இவ் விரண்டு இத்த்யாதி அஞ்சவாக்யத்தாலே). (அடியோமோடுமென்கிற இடத் தாலே) என்றது - இங்குமுதலடியாலே யென்றபடி. முதற்பாட்டு வ்யாக் க்யாநத்திலே “பல்லாண்டு” என்கிறஸப்தம், ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வ ரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியையும் ப்ரகாசிப்பிக்குமென்று அருளிச்செய் திருந்தாரேயாகிலும், நமஸ்சப்தம்போலே யிருப்பதொன்றாகையாலே உபாயத்தைக்காட்டக் கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றி “நமஸ்சப்தார்த்தம் சொல்லிற்று” என்கிறார் இங்கே. “அடியோமோடும்” என்ற இடத்தில் ஸ்வரூபமும் “திருக்காப்பு” என்ற இடத்தில் வ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற தென்று மிருக்கையாலே இப்படியுள்ளவேணும். ... .. (௨)

அவ. — மூன்றும்பாட்டு. (வாழாளித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டிலே தாம் திருப்பல்லாண்டு பாடினர்; இனிமேல், தம்முடைய மங்களாசாஸநத்தாலே தமக்குப் பரப்பாப்தி பிறவாமையாலே (௩) “சுதூரண-சுதூர்விதா பஜந்தே மாம்” என்கிறபடியே ஸ்ரீஸ்வரீய கைவல்ய பாவச்சரணுத்திகள் மூவரையும் கூட்டிக்கொள்வாராக விரைந்து, அதில் மங்களாசாஸநத்துக்கு பகவத்பரப்பதிகாமர் பரப்பா ஸந்நராகையாலே அவர்களை அழைக்கிறார். — (௨) “வீரஸ்ஸுந் தஸ்ஸுந்-ஏகஸ்ஸவாது நபுஞ்ஜீ” என்கிற ந்யாயத்தாலே — “இம்மங்களாசாஸந ரஸம் எல்லாரும் புஜிக்கவேணும்” என்னும் நினைவாலே அழைக்கிறு ரென்றுமாம்; — அவர்களோடேகூட மங்களாசாஸநம் பண்ணுவதை தமக்கு தா(தா)ரகமாகையாலே யென்றுமாம். (௩) “அடியார் தங்கள் இன்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு” என்றும், (௪) “அடியார்கள் குழாங் களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ” என்றும் - கண்ணாலே காண்கையும் அத்திரளிலே புகுருகையும் இவைபெல்லாம் உத்தேஸ்யமாக யிறே யிருப்பது. ... .. *

மூன்றும்பாட்டு. (வாழாளித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டுக்கும், மேல் மூன்றுபாட்டுக்கு மாக, பேடிக்காணங்கதி யருளிச்செய்துகொண்டு, இப்பா ட்டில் முதலடியைக் கடாக்கித்து, (௧) “புரீஸ்ஸுந் - ஆர்த்தோ ஹிஜ்ஜா ஸு” என்கிற ப்ரமாணத்தில், பிற்பட்டவர்கள் முற்பட்டதற்கு மேலு வைச் சொல்லிக்கொண்டு அவதாரிகை (கீழிரண்டு இத்யாதி). (௨) “சுதூரண-சுதூர்விதா” என்றதை மூவராகச்சொன்னது - ஆர்த்தனையும், ஆர்த்தார்த்திடையும் ஒருகோடியாக விரைந்து. — அவதாரிகார்த்தரம் (௩) இத்யாதி. — மூன்றும்வதாரிகை (அவர்களித்யாதி). மேல்வாக்யத்தில் “காண்கையும்-புகுருகையும்” என்று சொல்லுகையாலே, இக்கேயும் அவர் களைக்கண்டு அவர்களோடே கூடுவென்று கூட்டுவது. ஆக இவர்களை அழைக்கைக்கு மேலுமூன்று-அதாவது-அத்திலயில் வைவகூண்யத்தைப் பற்றிவரும் தம்முடைய அபர்யாப்தியாதல், ஸ்வாதுதமமான இதிஸுண்டான இவர்களிழவைப்பற்றி யாதல், இவர்களோடே கூடாபிபோது தம் செல்லாமையைப்பற்றியாதல். மூன்றும் மேலுதுவை ப்ரமாணபூர்வகமாக த்ருடிகரிக்கிறார் (அடியாரித்யாதி). (குழுவு) ஸமூஹம்.

(௧) கிதை-௭-௧௬.

(௨) பார-உத்தியோ-௩௨-௫௦.

(௩) பெரு-திரு-௧-௧௦.

(௪) தி-வாய்-௨-௩-௧௦.

மூ.—

வாழாள்பட்டு நின்றிருள்ளீரேல் வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்
கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினிற் புருதலொட்டோம்
எழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்க ளிராக்கதர்வாழிலங்கை
பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. (ந)

வ்யா.—(வாழாள்) என்று - நிரதிசயஸுகருபமான வருத்தி
யைச்சொல்லுகிறது. வ்யதிரித்த விஷயங்களிலடிமை துராராத
பாகையாலும், துஸ்ஸகமாகையாலும், அத்தல்ப பலமாகையாலும்,
துக்கஞபமாயிறே யிருப்பது. (க) “ஸ்ரஸ் ஸ்ரஷம் டுஷிஸ் - ஸர்வம்
பரவசம் துக்கம்” (உ) “நீவ ஶ்ரஸ்ய ஓஃ-ஸேவா ஸ்வவ்ருத்தி” என்னக்
கடவதிறே. இவ்விஷயந்தன்னிலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரராபிழிந்தால்
ப(நீ)லம் பந்த(ஸந்)தமாகையாலும், அந்நயப்ரயோஜநரோபாதி அநவ
ரதபாவநையும் அந்திமப்ரத்யயமும் வேண்டுகையாலும் துக்கப்பராய
மாயிருக்கும்; ஸாதநாந்தர நிஷ்ட்டனுக்கும் கர்த்தவ்ய புத்தியாலே
ரஸமில்லை. இக்குறைகளொன்று மின்றிக்கே, ப்ராப்தவிஷயத்திலே
தன்னைப்பேணுதே பரஸம்ருத்தியை ஆசாவிக்க, ஸர்வநிரபேக்ஷணை
ஸர்வரன் இத்தைக்கண்டு “இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருந்தபடி யெ

“ஆன்” என்றதுக்கு வாழ்ச்சியை நிரூபமாகச் சொல்லுமிடத்தில்
அவதிசொல்லாமையாலே, வேறு இதில் விஞ்சினதில்லையென்று பலிக்கி
றது, அத்நை யருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயேத்யாதி). இப்படி விசேஷிப்
பாணென், உகந்த விஷயத்துக்கு நேஷமாயிருக்கை ஸுகருபமாகவன்றோ
தோற்றுவதென்ன, (வ்யதிரிக் தேத்யாதி). (துராராதம்) என்றது-துராராத
விஷயமென்றபடி. இதரவேவை துக்கஞபமாகில் பகவத்விஷயம்தா
னெல்லார்க்கும் ஸுகமாயிருக்குமோவென்ன, (இவ்விஷய மித்யாதி).
இவ்விஷயம் தன்னிலும் அடிமையென்று சேஷம். (அந்நயப்ரயோஜநன்)
என்றது-உபாஸகனை. (அந்திம ப்ரத்யயமாவது) அந்திம ஸம்ருதி. (ப்ரா
யம்) என்றது - இதர விஷயங்களை வ்யாவர்த்திக்கக்காக. (ஸாதநாந்தர
நிஷ்ட்டனுக்கும்) என்றது - கீழ் அந்நயப்ரயோஜநனாகச் சொன்ன உபாஸ
கனுக்கும் என்றபடி. (கர்த்தவ்யபுத்தி) என்றது - சாஸ்தீர விவிதமென்
றே நினைவுஎன்றபடி. ஆக இவ்வளவும் வ்யாவர்த்தயங்களை யருளிச்செய்து
நிரதிசய ஸுகருபதையையும் உபபாதிக்கிறார் (இக்குறைகளித்யாதி).
(இக்குறைக னொன்றுமின்றிக்கே) என்றதுக்கு—(அந்த ப்ரீதியே புருஷா
ர்த்தமாயிறே யிருப்பது) என்றதனோடு அந்வயம். (நிரபேக்ஷணை) என்
றது - ஸம்ருத்தியில் ஸர்வவேதது நிரபேக்ஷணை என்றபடி. ஆளாகி என்

ன்” என்று பரிதனாக, இவனுக்கு அந்த பரிதியே புருஷார்த்தமாயிதே யிருப்பது. (பட்டு) என்றது - “உவர்க்கடலில் முத்துப்பட்டது” எனனுமாபோலே. “நான்” “எனக்கு” என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பகவதஸ்மருத்தியை ஆசாவிக்கும்படி கைபொழிந்திருப்பார் சிலரைப் பெறுகையாவது அலப்ப(யு)லாப மென்னுமிடத்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். (கின்றிர்) வாயுபாவசமாய்த் திரிகிற த்ருணம்போலே கம்பாதந்தராய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரி சேதரனுக்கு பகவதஜ்ஞாநபூர்வ கமாக தத்ஸமருத்தியை ஆசாவிக்கப்பெற்றாலிதே ஸத்திதியுண்டாவது. (உள்ளீரேல்) (க) “சுருஷு” சுருஷு—ஸமஸ்தமா ஸாதூர்லப?” என்று - அநந்யப்ரயோஜனரைக் கிடையாதேன்று ஸர்வேஸ்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகையாலே மங்களாசாஸனத்துக்கு ஆங்கேட்டமாயிதே யிருப்பது. நாகபாசத்தினன்று அடைய மோஹித்துக் கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீவீரீஷணுழ்வானும் “ப்ராணனுடையாருண்டோ” என்று தேடினுப்போலே, ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் தேட்டமாயிதே யிருப்பது. இந்த ய(ரி)திகப்பத்தாலே - ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவத்வம் தூர்லபமென்றதாய்த்து.

அநந்யப்ரயோஜனரான வைஷ்ணவர்களும் “நம்மை விருப்புவார் சிலருண்டாவதே” என்று ஸந்திஹிதராக; (வந்து) அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவம் ஆராய்வதற்கு முன்பே அவர்களோடே கலந்து கொடு நித்தவேண்டும்படியான த்வரை சொல்லுகிறது. (மண்ணும் மணமுங்கொண்மின்) என்கிறீர். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரி

மால் “ஆட்பட்டு” என்பானென்னென்னில்; த்ருஷ்டாந்த முகேச அருளிச்செய்கிறார் (பட்டு) என்றது இத்தயாதி. போலே யிருக்கிற தென்று சேஷம். (உவர்க்கடல்) லவனுப்தி. இத்தை விவரிக்கிறார் (நானெனக் கித்தயாதி). (நான்) என்றது - அஹங்காரம். (எனக்கு) என்றது - மமகாரம். இப்போது “கின்றிர்” என்கையாலே, முன்பு கில்லாமை தோற்று கிறது; அத்தை விவரிக்கிறார் (வாயு இத்தயாதி). “ஏல்” என்கிற யத்ய(யு) த்தத்ததை ஸப்ரமாணமாக உபபாதிக்கிறார் (ஸமஸ்தமா இத்தயாதி). (அநந்யப்ரயோஜநர்) மங்களாஸாஸனபரர். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (நாகபாஸ இத்தயாதி). நாகபாசத்தினன்று அடையமோஹித்த கில்லாமையாலே, (நாகபாஸத்தினன்று) என்றது - ப்ரஹ்மாஸ்தீர பந்தரத்தினன்று என்ற படி. பலிதம் (இந்த இத்தயாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அநந்யேத்தயாதி). (உரியார்) ப்ராப்தரானவர்.

(க) கே-ஏ-கசு.

யார் அந்தரங்கமான அடியாரிறே. அடிமை விலையோலை எழுதும் போதும் “மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியதாக வேணும்” என்றிறே எழுதுவது. மண்ணாவது - ஸ்வாமிக்கு ஒரு மங்களமுண்டானால் அங்குார்ப்பணத்துக்குப் புழுதிமன் சுமச்சை; அந்த ந்யாயத்தாலே மிறே நம் ஆழ்வார்களுக்கு இது க்ருத்யமாகிறது. மணமாவது - அந்தக் கல்பாணத்துக்குத் தான் அபிமானியாயிருக்கை. இவ்விரண்டும் - ஸ்வ வைங்காயத்துக்கு முபலக்ஷணம். “கொண்மின்” என்றத்தால் - அடிமை செய்யுமிடத்தில் கிடந்தானை கண்டேறுகையன்றிக்கே சிலர்தரக் கொள்ளவேணும் என்கையும், தருமவர்களும் “உங்களதான் அடிமைபை நீங்கள் ஸ்லீகரியுங்கோள்” என்று சீரிதாகக் கொடுக்கக் கடவர்க ளென்கையுமாகிற சாஸ்தார்த்தத்தை வெளியிடுகிறது.

(கூழாறித்யாதி) † இவர் அழைத்தவாசியறியாதே ப்ரயோஜநாந்

உத்தார்த்தத்தை லோகவ்யவஹாரமுக்கே த்ருடிகரிக்கிறார் (அடிமை யித்யாதி). (விலையோலை) - க்ரயபத்தம். (மண்ணாவது) என்றது - மண்கொள்ளுகையாவது என்றபடி. (அந்த ந்யாயத்தாலே) விலையோலை யெழுதுகிற ந்யாயத்தாலே யென்றபடி. (நம் ஆழ்வார்கள்) என்றது - ஸைனமுதலியாரையும், திருவாழி யாழ்வாரையும். அங்குார்ப்பணத்தினை நைந்தைக்கு “ஆழ்வார் திருநாள்” என்றிறே ப்ரவர்த்தி. (மணமாவது) என்றது - மணங்கொள்ளுகையாவதென்றபடி. செய்மின் என்றதல்வாக்குமின் என்றதல் சொல்லாதே, “கொண்மின்” என்றதற்குத் தாத்பர்யம் (கொண்மின் இத்யாதி). இத்தால் கொள்வாரும் கொடுப்பாரும் நிரஹக் காரராய் நிர்மமகாரராயிருக்கையைச் சொல்லுதிறதென்று கருத்து. (கிடந்தானை கண்டேறுகை) என்றது - படுத்துக்கொண்டிருக்கிற யானையைத் தானையேறுகை. (சீரிதாக) ஸாதரமாக.† (கொடுக்கக்கடவர்கள்) என்ற அந்தரம், என்கையும் என்று ஸேஷம். (ஸாஸ்தார்த்தம்) என்றது - தா(நா)த்ருத்வத்திலும் ப்ரதிக்குஹீத்ருத்வத்திலும் மமகார நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற திருமந்த்ரார்த்த மென்றபடி.

“கூழாள்” இத்யாதிகளுக்கு பாவம் (இவ்வார்த்தை யித்யாதி). (இவ்வார்த்தை) என்றது - வாழாட்பட்டு என்நிறுவார்த்தை. (வாசியறியாதே) என்றது - தங்களுடைய ப்ரயோஜநாந்தரங்களும் வாழ்ச்சியென்று ப்ர(பு)யித்து, அநந்யப்ரயோஜநரை அழைத்தாரென்கிற விசேஷமறியாதேயென்

† குண்டலித அரும்பதாதுகுணமாக வ்யாக்க்யாரத்தில் “என்கையும்” என்ற பாடமில்லை. ‡ அரும்பதத்துக்கு “இவ்வார்த்தை” என்று பாடம்.

தரபாடையப் புருத் தொடங்கிற்று; அவர்களை நீஷேதிக்கிறார். “கூழாள்” என்று - சோற்றுக்காக ஆரோனுக்கும் தன்னை எழுதிக்கொடுக்கை; இது ப்ரயோஜனாத்ரபார்க்கு முபலக்ஷணம். தன்னை “பகவதாஸ்யைகபோ(ஹ்)கன்” என்னுமிட மயியாகே, ப்ரயோஜனாத்ரபர்களைக் குறித்து அவன்றன்னையே ஆஸ்ரமிக்கிறார்களிறே. “கூழாள்” என்று - அந்நய ப்ரயோஜனாயிழிந்து, ப்ரயோஜனாத்ரபர்களை வேண்டிக்கொள்ளும் இருகரையரைச் சொல்லுகிற தென்னுமாம். “பட்டு” என்கிறது - அகப்பட்டென்றபடி. அதாவது - பந்த(பஹ்)கமாகையாலே ஸ்வரூபவிசேஷையாய் அநர்த்தத்தைப் பண்ணுமென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறது. (கின்றிக்களை) பஹ்வசநத்தாலே “உள்ளிரேல்” என்று தேடவேண்டாதே பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் ப்ரயோஜனாத்ரபராயிருக்கை. “எங்களுக்கு” என்று இத்திரளுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். சேஷாந்மாயி(ஹ்)பாநிகள், தேவநாந்த்ரபாவணர், இவ்விஷயந்தன்னிலே புருந்து ப்ரயோஜனாத்ரபர்களை அபேகிப்பார், அந்நயப்ரயோஜனாய் ஸாத்நாத்ரபர்களிலே அந்யபராயிருப்பாராகித் திரள்களெல்லாவற்றிலும் வ்யாவ்ருத்தமாயன்றோ எங்கள் திரளிருப்பதென்கிறார். (புருதலொட்டோம்) “ஆரோபுருவார்” என்று ப்ரார்த்திக்கிற இவர், நிர்ந்த(ஹ்)யரைப்போலே “புருவொட்டோம்” என்பானென்னென்னில்; வவிஷ்டடன் பரமதயாளுவானு

றபடி. (இது) என்றது - “கூழ்” என்றத்தை. ஈஸ்வரனுக்கு எழுதிக்கொடுப்பார் அந்யப்ரயோஜனாக்களைக் கேட்பாரோவென்ன, (தன்னை யித்யாதி). இது - வித்த(ஹ்)வ்யாக்க்பாத்ரு வாக்யமாதல். ப்ரமித்தவர்களன்றிக்கே அந்நயப்ரயோஜனராயே வந்து ப்ரயோஜனாத்ரபர்களைக் கொள்வாரை நீஷேதிக்கிறாரென்று அர்த்தாந்தரம் (கூழா ளித்யாதி). “பட்டு” என்றது - கீழும் இங்கும் ஒத்திருக்க, இங்கு (அகப்பட்ட) என்பானென்னென்ன, (பந்தகேத்யாதி). “நாங்கள்” என்று அஹங்கரிக்கலாமோவென்ன, (எங்களித்யாதி). வ்யாவ்ருத்தியை உபபாதிக்கிறார் (தேஷேந்யாதி). அவதாரிகையிலே தம்முடைய அபர்யாப்தியாலே சதுர்வித புருஷர்களையும் அழைக்கிறாரென்னுமின்றி, ஆனால் “புருதலொட்டோம்” என்னக்கூடுமோ? என்கிற ஸங்கையை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆரோ இத்யாதி). இந்தப் பரிஹாரத்துக்கு, அவர்கள் திருந்தாதே கேவல ப்ரயோஜனாத்ர பராயிருந்தால் த்யாஜ்பரென்று கருத்து. “புருதலொ

லும் சண்டாளனை அக்கிராயத்திலே கூட்டிக்கொள்ளாணிதே. இத் தால் - அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு ப்ரயோஜநந்தரபரரோட்டை ஸஹ வாஸம் அஸதர்யமா யிருக்குமென்றதாய்த்து.

எங்கள் திரளிற்காட்டிலும் உங்கள் திரளுக்கு வாசியென்னென் னில், (ஏழாள் காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்) என்கிறார். “ஏழாள்” என்று-தமக்குக் கீழே ஒருமுன்னும், மேலே ஒருமுன்னும், தாமுமாக ஏழுபடியைச் சொல்லுகிறது. இஸ்ஸமுதாயத்தைப்பற்றி சாஸ்த்ரங் கள் (க) “ஸத் ஸத் ஸத் - ஸப்த ஸப்தச ஸப்தச” என்று - இந்த ஏழையும், இதுக்குக்கீழே ஒரேழையும், இதுக்குமேலே ஒரேழை யும், ஆக, இருபத்தொருபடிகாலைச் சொல்லுகிறது. (உ) “ஃஷ்ஷுரூக் ஃஷ்ஷுரூக் ஃஷ்ஷுரூக் ஃஷ்ஷுரூக் ஃஷ்ஷுரூக் ஃஷ்ஷுரூக் ஃஷ்ஷுரூக் - தசபூர்வாந் தபராபரா நாத்மாநஞ்சைகவிம்சதம் பங்கத்திஞ்ச புநாதி” என்று முகபே(தீ)தேந சாஸ்த்ரம் சொல்லிற்று. “ஏழாட்காலும்” என்கிற சப்தம் இவ்வளவை நினைக்கிறது. இத்தால்- ஒருஸந்தாநத்திலே ஒருவன் அநந்யப்ரயோ ஜநனைல், அவனைப்பற்றி, பகவத்ப்ரபாவம், ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் ளவும் செல்லக் கீழும்மேலும் வெள்ளமிடுமென்கிறது. (பழிப்பி லோம்) விஷயாந்தரப்ராவண்யமென்ன, தேவதாந்தரபஜநமென்ன, ப்டோம்” என்றத்தாலே ஸ்வரூபசிகைக் செய்தருளுகிறாரென்கிறார். (இத் தாலித்யாதி).

இத்தால் ஏழுதலை முறையைச்சொல்லுகிறாரென்கிறார் (ஏழாள் இத் யாதி). கந்யகாதாநாதி ஸாமான்ய தர்மங்களுக்கு இருபத்தொரு தலைமுறை க்கு அதிசயகரத்வம்சொல்லி யிருக்க, “ஏழ்படி” என்று பகவத்ப்ரபாவத் தைக்குறையைச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன, (இஸ்ஸமுதாயேத்யாதி). (இஸ் ஸமுதாயத்தைப்பற்றி) என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ஸப்தகத்தை மத்யமாவதி யாக்கி யென்றபடி. “ஆன்” என்று-புருஷர்களைச் சொல்லுகிறது. “கால்” என்றது - ஸந்தி. (இவ்வளவை) என்றது - இருபத்தொரு படியை. ஒரேழுக்குச் சொன்னது, மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். ஸாமான்ய தர் மத்துக்கு இத்தனை யுண்டானால், பகவந்நிஷ்டைக்குச் சொல்லவேண்டா விறே யென்று கருத்து. பவிதார்த்தத்தை யருளிச்செய்திருர் (இத்தாலித் யாதி). “பழிப்பு” என்பது - தோஷம். இது ஸாமான்ய ஸப்தமாகையா லே, விஷயாந்தர ப்ராவண்யாதினைச் சொன்னாலும், ப்ரயோஜநந்தர ப்ராரானவர்களுக்கும் த்யாஜ்யமானவை அப்ரஸத்த மென்னின்றுகொ ண்டு, விசேஷபர்யவஸாநம் பண்ணுகிறார் (விஷயாந்தரேத்யாதி வாக்ய

இவை தூரதோதிரஸ்தமாகையாலே பதர் கூட்டித்தூற்றவேண்டா; இனி அநந்யப்ரயோஜநாய் அநந்யஸாதநராயிருப்பார்க்குப் பழிப் பாவது-ப்ரயோஜாந்தரபரதையும் ஸாதநாந்தர பரதையுமிதே; அவந் தையுடையோமல்லோமென்கிறார். (நாங்கள்) “எங்கள் குழு” என்ற போதைச் செருக்குப்போலே, பகவத்விஷயிகாரத்தால் வந்த செருக் குத் தோற்றச் சொல்லுகிறாரே.

உங்கள் ஸ்வரூபம் நீங்கள் சொன்னவளவிலே வீர்வலித்திருக்கு மத்தனை யளவுடையோமல்லோம், உங்கள் வருத்தி விசேஷத்தைக் கொண்டு உங்களை அறியவேணுமென்ன; அது நீங்களறியும் புடையல் ல, எங்கனையென்னில்; ஒருகாரியப்பாடாக உள்ள அமங்களங்கள் போக மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியாதல்; இல்லாத மங்களங்களுண் டாக வேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுதல் செய்யுமளவிறே நீங்களறிவது; முன்பு வருத்தமாய்க்கழிந்த செயலுக்கு இன்றிருந்து வயிறுபிடிக்கும் திரள்காண் எங்களது. (இராக்கதர்வாழிலங்கை) தூர் வர்க்கம் களித்துவர்த்திக்கும் தேசம், புறம்பேபோய் பரவியிலை பண்ணி, குளவிக்கூடுபோலே திரண்டு கடலையும் மதினையும் அரணு க்கி, அமணக்கூத்தடிக்கும் தேசமென்கை. (இலங்கைபாழாளாக) லங்கையில் ஆள் பாழாம்படியாக. இலங்கைதான் விபீஷண விதேய

தரயத்தாலே). “பழிப்பிலோம்” என்றபோதே நாங்கள் என்று வலித்த மன்றோ, விசேஷிப்பானென்னென்ன, (எங்களித்யாதி). “எங்கள்” என்ற இடத்தில் வ்யாவருத்தி சொல்லுகையும் செருக்காலே யென்று கண்டுகொள்வது.

மேலுக்கு அவதாரிகை (உங்களித்யாதி). (அளவு) ஜ்ஞாநம். (புடை) ப்ரகாரம். (காரியப்பாடாக) ப்ரயோஜந நிமித்தமாக. (முன்பு வருத்த மாய்) என்று விசேஷித்தது, புகார்தரவ்யவதாரம் தோற்றுக்கைக்காக. (எங்களது) என்ற அநந்தரம் என்கிறுரென்று ஸேஷம். “இராக்கதர்” = ராக்ஷஸர். கீழ்வாக்ய விவரணம் (புறம்பேயித்யாதி). (குளவி, கீடவிசே ஷம். “இலங்கை” என்கையாலே அர்த்தவலித்தம், (கடலையும் மதினையும் அரணுக்கி) என்றது. “வாழ்” என்றதிலே நோக்காக (அமணக்கூத்து) என்றது; அதாவது-லஜ்ஜையின்றிக்கே நகநதையோடே கூத்தாடுகை. இல ங்கை பாழ் ஆக என்னுதே, “ஆள் பாழ் ஆக” என்பானென்னென்ன, (இ லங்கைதானித்யாதி). ஸ்ரீ விபீஷணஸ்வானுக்கு லங்காதிபத்யம் கடம்

மிறே. இனி, (க) “சசமேயம் - நநமேயம்” என்ற ராவணனையும் அவ் ஹுடைய அதிக்ரமத்துக்குத் துணையான ராக்ஷஸரையு மழியச்செய்து, (உ) “சேசாந் சப்யே ஐவீ” - ஸ்பஸாந ஸத்ருஸீ பவேத்” என்று பிராட்டி அருளிச்செய்தபடியே அவ்ஹுரை மூலையடியே போம்படி பண்ணினான். (படைபொருதானுக்கு) இப்படிசெய்தது ஈஸ்வரத்வப் பிடாரான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே, எதிரினம்பு மார்விலே தைக்கும்படி பொருதவனுக்கு, (பல்லாண்டு கூறுதுமே) அப்போதைகையும் வில்லுமாய்ச் சிற்சி சிவந்து எதிரினமேலே வ்யாபரிக்கும் போதை ஆகர்ஷகமான வடிவழுகுக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணிப் போருவோம் சிலர்காண் நாங்களுன்கிரூர். (ஈ) “ரஹ்வாஜீ ஸ்ரக்ரூஸ்தி— ஸ்ராகீ ஸ்ருயதீ தயாமி - ராகவார்த்தே பராக்ரந்தா—நப்ரானே குருதே தயாம்” என்கிறபடியே அக்காலத்தில் முதலிகளுக்கு அம்புக்கு இறாய்க்கப்பணி போருகையாலே அக்காலத்திலே மங்களாசாஸநம்

கரையிலே கொடுக்கையாலே, அந்தை அழிக்கவொண்ணதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். ஆனால் ஆள்பாழாம்படி பண்ணுவானென்னென்ன, (இனி நநமேயம்த்யாதி). (அதிக்ரம்ம்) மர்யாதாதிக்ரம்ம். [அழியச்செய்து - போம்படி பண்ணினான்] என்று அர்வயம். “படைபொருதானுக்கு” படையிலே பொருதானுக்கு - யுத்தத்திலே சத்ரு ஸம்ஹாரம் பண்ணினவனுக் கென்றபடி. படை - யுத்தம்; ஆயுதமாகவுமாம். இப்படி விசேஷித்ததுக்கு வ்யவர்த்த்ய பூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). (பிடார்) அஹங்காரம். (ஸங்கல்பத்தாலே) என்றது - “ஹிஷ்யாமி” என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யென்றபடி. “பொருதானுக்கு” என்றத்தைக் கடாஷித்து பாவம் (அப்போதை இத்யாதி). “கூறுதும்” - சொல்லுவோம், இப்படி நீங்கள் கழிந்தகாலத்திற் செயல்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுவானென், அக்காலத்தில் பரிவரானவர்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணியிரார்களோ வென்ன, (ராகவார்த்தே இத்யாதி). “தயாம் நகுருதே” என்றது அப்ரஸக்தப்ரதிஷேத மல்லாமையால், ப்ராணன்களிலே தயைபண்ணி இறய்க்கை தோற்றுகையாலும், பராக்ரமித்தது பெருமாளுக்காக வெண்கையாலே இதுவே ஸ்வாபாவிகமென்றும், திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்திருர் (அக்காலத்திலித்யாதி). (இறய்க்கப் பணிபோருகையாலே) என்றது - பின்வாக்குகையே கார்யமான படியாலே யென்ற

(க) ரா-பு-க-க-க. (உ) ரா-ஸு-உ-உ-உ-உ. (ஈ) ரா-பு-உ-எ-க.

† இவ்விரண்டு பாதங்களும் ஓரிடத்ததல்லாமையாலே, இத்தனாவசநம் தோஷமாகாது.

திருப்பல்லாண்டு, சபா-ஏடுகிலத்தில் வ்யாக்யாநம். 81

பண்ணுவாராப்பெற்றதில்லை; பொட்டி பிரிந்தபோதே “நம் குடியி
ருப்புப்பெற்றோம்” என்கிற பிரதியாலே ப்ரஹ்மாதிகள் அந்யபரரா
னார்கள்; அக்காலத்தில் மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெறுத குறைநீர
இன்று இருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோம் சிலர்கான் நாங்களு
ன்கிரார். ... .. (15)

அவ. — நாலாம்பாட்டு. (ஏடித்யாதி) கீழே - அந்யப்ரயோஜ
நரை யழைத்தார்; அவர்கள் மங்களாசாஸநத்துக்கு ப்ரத்யாஸநரர
கையாலே, நீரிலே நீர்சேர்த்தாற்போலே சேர்த்திருக்குமிதே. அவ்
வளவிலும் ப்ரபாப்தி பிறவாமையாலே, “ஈஸ்வரன் கைபார்த்திருக்
குமவர்கள்” என்று மிவ்வளவைக்கொண்டு, ஆத்மப்ராப்திமமையும
ஐஸ்வர்யாமமையும அழைக்கக்கோலி, அதில் முந்தற ஆத்மப்ரா
ப்திகாமரை யழைக்கிரார். ஐஸ்வர்யத்திற் காட்டில் ஆத்மப்ராப்தி
உத்க்ருஷ்டமென்னும் நினைவாலே யழைக்கிரூரல்லர்; அந்த யோகை
த்தை இவர் அநர்த்தமென்றிருக்கையாலே. இனி எத்தாலே முற்
பட அழைக்கிறதென்னில்; பகவதஸ்ஸம்பந்தத்துக்கு உபகரணமான

படி. ஆனால் ப்ரஹ்மாதிகள் இருந்தார்களே யென்ன, (க) “ராவஸ்யக்
பிடி - ராவணஸ்ய வதார்த்தபிடி” என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கி
ரார் (பிராட்டி யித்யாதி). (அந்யபரராணர்கள்) என்ற வந்தரம், ஆகையா
லே என்று கூட்டுவது. (சிலர்) என்கையாலே வைலகண்ணயம் ஸூசிதம்.

நாலாம்பாட்டு. (ஏடுகிலத்திலித்யாதி) வருத்தாதுவாத பூர்வகமாக
மேற்பாட்டுக்குங்கூட ஸங்கதியருளிச்செய்துகொண்டு, “கூடுமனமுடை
யீர்” “பத்தருள்ளீர்” என்றத்தைக் கட்டாகித்து அவதாரிகை (கீழே) இத்
யாதி (இவரழைக்கிறது) என்னுமனவும். [சேர்த்திருக்குமிதே, ஆகையா
லே, கீழே அந்யப்ரயோஜநரை யழைத்தார்] என்று கீழோடேஸம்பந்தம்.
அந்யப்ரயோஜநரோடே கூடி மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவதன்றோ
வேண்வது, இவர்களை யழைப்பானென், அழைக்கப் ப்ரஸக்திதாணன்
டோவென்ன, (அவ்வளவிலு மித்யாதி). உத்க்ருஷ்த்தைப் பற்ற இவர்க
ளை யழைக்கவொண்ணுதென்னு கின்றுகொண்டு, முற்படுவானென்னென்
கிரஸங்கையை அதுவதிக்கிரார் (ஐஸ்வர்யத்திலித்யாதி). ஐஸ்வர்யார்த்தி
களைப்பற்ற துர்க்கரென்று முற்பட அழைக்குரென்கிரார் (பகவதித்
யாதி). (உபகரணமான ஸரீரம்) என்றது - (உ) “உவிராஜேயஸ்ய பிடி -

(க) ரா-அயோ-க-எ.

(உ) விஷ்-தத்-

100 நிருப்பவல்லாண்டு, ஸ-பா- ஏடுநிலத்தில் வ்யாக்க்யாரம்;

சரீரமோக்ஷம் அணித்தாகையாலும், அம்மோக்ஷத்தைப் ப்ராபித்தால் ப்ரஸங்கமானமையாலும், ஐஸ்வர்யகாமனுக்குக் காலந்தரத்திலே யாகிலும் பகவதஸம்பந்தம்பண்ண யோக்யதை யுண்டாகையாலும், இவனுக்கு அந்த யோக்யதையு மழிகையாலே தூர்க்கதியைக்கண்டு முற்பட வலழக்கிறார். ப்ரயோஜநாத்ரபரர், “மங்களாசாஸநம்பண்ண வாருங்கோவ்” என்றால் வருவர்களோ வென்னில்; பகவத்ப்ராப்தி யினுத்கர்ஷத்தையும், அதனைப்பற்ற கைவல்யத்தினுடைய நிகர்ஷத் தையும் மறிவித்தால், “விட்டுப்பற்றவேணும்” என்னும் ஆத்மகுணே பேதரை யிதே இவாழைக்கிறது.

மு.—ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னம் வந்தெங்கள் குழாம் புருந்து கூடுமனமுடையீர்கள் வரப்பொழி வந்தொல்லிக் கூடுமினே . நாடு நகரமும் நன்கறிய நமோநாராயணைய வென்று பாடுமனமுடைப் பத்தருள்வீர் வந்துபல்லாண்டு கூறுமினே.

வ்யா. — (ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னம்) ஏடு என்பது . பொல்லாங்கு. “உங்களைப் பொல்லாநிலத்திலே யிடுவதற்குமுன் னாம்” என்று பிள்ளையமுதனார். “ஏடு” என்கிறது - ஸூக்ஷ்மசரீர த்தை. ஸ்த்தூலசரீரத்திற்காட்டில் ப்ரதாரமாய் அதினுடைய ப்ர யோஜனரூபமாய் நித்தகையாலே, “பாஸில் ஏடு” என்னுபாயோலே சொல்

விசுத்ராதேஹ ஸம்பத்தி” இத்தயாதியைக் கடைக்கித்து. (அம்மோக்ஷத் தை) கைவல்யத்தை. இவ்வாக்யம், பகவல்லாபவேதுவான சரீர பரிக்ர ஹத்தக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கைவல்யம் நித்யமாயிருக்கையாலே வந்ததூர்க்கதியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - மீளுகையும் வருகையும் போகையுமின்றிக்கே மின்மினிபோலேயிருந்து தன்னைத்தானே தின்று டெக்குமென்றபடி. ஆக, இவர்களைத்தாமே யழைக்கைக்கு ப்ரஸக்தியரு ளிச்செய்தார் சீழ்; அவர்தாம் ஸ்வாபீஷ்டங்களை விட்டுவருவார்களாவெ ன்று ஸங்கித்து “மனமுடையீர்” என்றத்தைக் கடைக்கித்துப் பரிஹரிக்கி னார் (ப்ரயோஜநாத்ரேய்யாநி).

“ஏடு” என்றதுக்கு முன்றர்த்தம், “சிலம்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; இவற்றைக்காட்டுகிறார் (ஏடென்பது) என்றுதொடங்கி, (என்னவுமாம்) என்னுமனவும். (பொல்லாநிலம்) என்றது - ஸூக்ஷ்மசரீர த்தைக்காட்டும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்தூலேத்யாநி) (ப்ரதாரமாய்) ஆமோக்ஷ ப்ரளய மதுவர்த்தமாநமாகையாலே அதிஸூ தையாய். (ப்ரயோஜனரூபமாய்) என்றது-ப(ஷ)லரூபமாயென்றபடி. அத்

திருப்பல்லாண்டு, ச-பா-வழிகளில் வ்யாக்க்யபாடம். 103

லுகிறது. (நிலத்திலிவெதன்முன்னம்) ஸ்வகாரணமான மூலப் ப்ருதியிலே லயிப்பதற்குமுன்னே. இதுசீர்வழித்துப்போரும்படி; -- “எடு” என்று - உடம்புக்குப்போய், ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபமான சரீரம், ஸ்வகாரணமான மூலப் ப்ருதியிலே லயிப்பதற்குமுன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யந்தாகம் - அவர்களுடைய அந்ந்நதைக் கண்டழைக்கிறாரென்னுமிடம் தோற்றணிநுக்கிறதே. (வந்து) வந்த தந்தரரா யிருப்பார்க்குத் தம்மனவில் வருமிடத்திலுண்டான தூரத் தைச்சொல்லுகிறது. (எங்கள் குழாம்புகுந்து) கேவலரும் ஒரு ஸமஷ்டியாயிதே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்தர மாகையாலே அப்போ ந்யம் சேர்த்தியற்றிநுக்கும். ஒருத்தருடையஸம்ருத்தி ஒருத்தரால் யிதே இத்திரளிருப்பது. (க) ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ - பரஸ்பரிசபாவை” என்னக்கடவதே.

வது - ஸ்ரீவஸ்ரீவ கல்ப ஸ்தூலஸரீரம் கர்மத்வாரா உத்தரோத்தரகல்ப ஸூக்ஷ்மஸரீரத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே யென்கை. “வந்து எங்கள் குழாம்புகுந்து” என்று மிவ்வளவே யமமந்திருக்க, இப்படி இவ்வாக்யம் ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாக்யமிய்யாதி). (தோற்ற) என்றது - தோற்றுவிக்க என்பது. “மனமுடையீர்கள்” என்று ஸம்போதிக்கச்செய்தே, “வந்து” என்னக்கடாதே யென்ன, (ஸ்வதந்த ரரீரீய்யாதி). (ஸ்வதந்தரர்) கேவலர். இவர்க்கும், அத்தந்தபாரதந்தரீய ஸ்வரூபரூபமான மங்களாசாஸந பர்த்துமுண்டான மானஜ்ஞான வைஷம்ய ப்ரபுத்தமான தூரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று இவ்வாக்யத்து க்குத் தாத்பர்யம். “எங்கள் குழாம்” என்பானென், அவர்களும் குழாங் களாக இரார்களோ, அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியேதென்ன வுருளிச் செய்கிறார் (கேவலரு மித்யாதி). (சேராச்சேர்த்தி) என்றது - ஸ்வார்த்த பராகையாலே ப்ரோத்கர்ஷாஸஹிஷ்ணுக்களாயிருக்கை. (உ) “ஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ - ஸர்வஸ்வார்த்தம் ஸமீகிதே” அன்றோ, இவர்க ளிப்படி யிரார்களோ வென்ன, (ஒருத்தரித்யாதி). பரஸம்ருத்தியே ப்ர யோஜனமாகையாலே அந்த விரோதமில்லையென்று கருத்து. இப்படி யிருப்பார்க ளென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (பரஸ்பரேத்யாதி). “ஸூரீஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ - ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ - சித்பாபிவாஞ்சித பர ஸ்பர நீசபாவைமத்தைவதை பரிஜநை ஸ்தவஸங்கலீய” இது ஸ்ரீவை ருண்ட ஸ்தவஸலோகம்.

(க) வை-ஸ்த-எடு.

(உ) மாக-உ-எடு.

102. திருப்பல்லாண்டு, ச-பா-ஏடுகளில் வ்யாக்க்யாநம்.

இத்திரளில்புருவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில் (கூடு மனமுடையீர்கள்) “புருருவோம்” என்னும் நினைவே வேண்டுவது. அவி லக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு புரஸ்சரணங்கள் கனக்க வேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திரளிலே புருருகைக்கு புரஸ்சரணம் வேண்டாதிருப்ப தென்னென்னில்; அவை அப்ராப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரஸ்சரணிகவர் அபேக்ஷிதங்களாயிருக் கிறார்; இது ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டா, மாதாபிதாக் களை அதுவர்த்திக்கைக்கு இச்சையேயிறே வேண்டுவது. (உடையீர் கள்) இந்த இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜநாதிசயத்தாலே “வைஸ்ரவண ன்” என்னுமாபோலே யருளிச்செய்கிறார். கூட நினைப்பார்க்குச் செ ப்யவேணடுவது, முன்புநின்ற சிறுமையைக் குலைத்துவாவேணும். (வரம்பொழிவந்து) “வரம்பொழிய” என்கிறவிது, “வரம்பொழி” என்று கிடக்கிறது. ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ப்ரகாஸ்ததயம், அவனுடைய ஸ்வரூப ரூப ருண விபூதிகளை அதுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், (க) “वसुधैवकुटुम्बकम् - ஜராமரணமோக்ஷாய” என்று ஸ்வாதுபவத்தள விலே ஒருவரம்பை யிட்டுக்கொண்டானிறே; அத்தையொழிந்து வா ருங்கோளென்கிறார். (ஒல்லைக்கூடுமினே) பற்றுகிற புருஷார்த்தத்தி

மேலுக்கவதாரிகை (இத்திரளிலித்யாதி). “மனமுடையீர்கள்” என்று இவ்வளவைச் சொல்லுகையாலே, வேறென்று வேண்டாவென்று தோ ன்றுகிறது, அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (புருருவோமித்யாதி). இப் படி ஸாதாரணமாகச் சொல்லுவா னென்னென்கிற தடஸ்த்தசங்கையை ஸோபபத்திகமாக சந்தித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (அவி லக்ஷணேத்யாதி), (புரஸ்சரணம்) உபாஸநாஸூர்வாங்கமான தீர்த்தயாத்ராதி கர்மங்கள். ஸ்வ ரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டாவென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (மாதா பிதேத்யாதி), “உடையீர்கள்” என்கிற மதுப்புழு(ஷு)மாவிலேயாக்கி யரு ளிச்செய்கிறார் (இந்தஇச்சை யித்யாதி). (வைஸ்ரவணன் என்னுமாபோ லே) என்றது-தரவான் என்னுமாபோலே யென்றபடி. கீழ்ப்பதத்தோடே. “வரம்பொழி” என்றதுக்கு அவதாரிகை (கூட நினைப்பார்க்கு இத்யாதி), வரம்பாவது இன்னதென்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனுக்கித்யாதி). (இட்டுக் கொண்டானிறே) என்கையாலே - ஸ்வபுத்தி கல்பிதமானது ஸ்வரூப மன்றென்று தோற்றுகிறது. “ஒல்லை” என்றதுக்கு வாஸநை (பற்றுகிற இத்யாதி). பற்றுகிற புருஷார்த்தமாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகை.

(க) கீ-எ-உக.

‘னுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யதுஸந்தித்தால் பரதிற்கொண்டுவந்து விழுவேண்டாவோ? “ஏடுநிலத்தி லிடுவதன்முன்னம்” என்றது - சரீரத்தில் அஸ்த்தையத்தைப்பற்ற; இங்கு “ஒஸ்லே” என்கிறது - பற்று கிற விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. “கூடுமனமுடை யீர்கள்” என்றும், “கூடுமினோ” என்றும் அருளிச்செய்கிறாரிதே யோக்யதையைப்பற்ற. “அத்திரளில் நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டார் சிலரிவர்கள்” என்று தோற்றுமிதே, ஸ்வரூபம் வெளிச்செறித்தக்கால்,

(நாடுநகரமும் நன்கறிய) இத்திரளிலே புருருகைக்கு வேண்டு வன வருளிச்செய்தார்; இதுக்குமேல் மங்களாசாஸநத்துக்கு வேண் டுவன வருளிச்செய்கிறார். “நாடு” என்று - அவிசேஷஜ்ஞரைச் சொல் லுகிறது; “நகரம்” என்று - விசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது. ராஜா வுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரிதே நகரஸ்த்தர்; நாட்டார் தூரஸ்த்தரிதே; ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். (நன்கறிய) நன்றாகவறிய, பகவத்ப்ரத் யாஸத்தியாலே அவிசேஷஜ்ஞர் விடும்படியாகவும், அதுநானே நேற துவாக விசேஷஜ்ஞர் பரிக்காணிக்கும்படியாகவும், (நன்கறிய) இந்நன்

“இடுவதன் முன்னம்” என்றபோதே சைக்காயம் தோன்றுகிற, “ஒஸ் லே” என்பானென்னென்ன, விஷயபேதத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (ஏடு நிலத்திலித்யாதி). (சரீரத்தில் அஸ்த்தையத்தை) என்றது-பின்னே யமுத னார் கீர்வாஹத்தைப்பற்ற. வாருங்கோள் என்னுமல், பிரிந்துபோனாரை அழைக்குமாபோலே “கூடுமின்” என்பானென்னென்ன, அருளிச்செய் கிறார் (கூடுமனமித்யாதி). (யோக்யதை) சேஷத்வரூப ஸம்பந்தம். என் னென்றாலும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டானால் பிரிந்தாராகத் தோற்றுமோ வென்ன, (அத்திரளித்யாதி). (பிறிகதிர்படுகை) கதிர்பிறிபடுகை. (வெ ணிச்செறித்தக்கால்) ப்ரகாசித்தால்.

வ்ருத்தாவாதம் பண்ணிக்கொண்டு உத்தரார்த்தத்துக்கெல்லாம் அவதாரிகை (இத்திரளித்யாதி). “விசேஷஜ்ஞரையும் அவிசேஷஜ்ஞ ரையும் சொல்லுகிறது” என்கைக்கு டியாமகம் (ராஜாவுக்கித்யாதி). (ஆ கையாலே) என்றது - விசேஷஜ்ஞாந விசேஷஜ்ஞ லக்ஷணமாகையாலே யென்றபடி. (ஆகையாலே) என்ற வரந்தரம் நாடுநகரமும் என்று என்று சேஷம். இவர்களறிய வென்னுமல் “நன்கு” என்று விசேஷிக்கையா லே, நன்மையை விசேஷிக்கிறார் (பகவதித்யாதி). இவ்வாக்யாந்தத்தில் அறிய என்று அதுஷங்கித்துக்கொள்வது. “நன்கு” என்றதுக்கு அர்த்

மையை யறியவென்னுமாம். (நமோநாராயணயவென்று) இவ்வளவுப் போராது, தன்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியறிந்து “ஸ்வரூபாநுருடமான கைங்கர்யத்தைப்பெறவேதும்” என்று, - வைஷ்ணவனுட்வரவேணுமென்று. (க) “அஹம்ஸி நமஸு ஸ்ரீகங்கை - அஹம்ஸி நமம பகவதர்வவாஹஸம்மி” என்றிறே நமஸ்கூர்த்தத்துக்கு அர்த்தமிருப்பது. ஸ்வாமி பக்கல்பண்ணும் அதுகூலவ்ருத்திடேயிறே புருஷார்த்தமாவது. (பாடுமனமுடைப்பத் தருள்வீர்) நினைத்திருக்குமவ்வளவு போராது. பரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடுவோமென்னும் நெஞ்சுண்டாம்படியான ப்ரேமத்தை யுடையிராகில். (வந்து பல்லாண்டுகூறுமினே) வந்து, திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோள் இத்திரளிலே புருரவேணுமென்றிருப்பீர்! அத்தைச்செய்யுங்கோள்! அவ்வளவு போராது, உங்களுடைய வ்ருத்திவிசேஷமும் பெறவேணுமென்றிருப்பீர்! திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்று க்ரிமையை இரண்டாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். ... .. (ச)

அவ. — அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) முற்பட அநந்த

தாந்தரம். (இந்நன்மை இத்யாதி). (இவ்வளவு) என்றது - நாமும் நகரமும் நன்கறிகை. நமஸ்கூர்த்தத்திலே நோக்காக (தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியறிந்து) என்றது. சதுர்த்தியைப்பற்ற (ஸ்வரூபேத்யாதி). இவ்வாக்யத்தால் பவிதம் (வைஷ்ணவனுய் வரவேணும்) என்றது. நமஸ்கூர்த்தம் ஸ்வரூபயாதா(ஹ)தம்ப ப்ரதிபாதக மென்றதுக்கு சியாமகமும் கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்கைக்கு உபபத்தியுந் காட்டுகிறார் (அஹம்ஸி இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே). “மனமுடையீர்கள் பத்தருள்வீர்” என்று கூட்டித் தாத்தர்யம் (நினைத்திருக்கு மித்யாதி). “பாடுமனமுடை” என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்திபூர்வகமாக அர்த்தம் (நினைத்தித்யாதி). “பத்தருள்வீர்” என்றத்தை யத்ய(ஹ)ர்த்த விவகையாலே ஏகவிஷயமாக்கிக் கீழருளிச் செய்து, ஸம்போதநவிவகையாலே பி(ஹ)ந்ரபுருஷவிஷயமாக யோஜநாந்தரம் (இத்திரளிலே இத்யாதி). (அவ்வளவு) கூடுகைமாத்ரம். (க்ரியையை இரண்டாக்கி) என்றது-இரண்டு க்ரியையை இரண்டு அதிகாரி விஷயமாக்கி யென்றபடி. ... .. (ச)

அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) கீழ் இரண்டுபாட்டில் ப்ரேமயங்களை யருளிச்செய்துகொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (முற்பட இத்யாதி).

திருப்பல்லாண்டு, நி.பா-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்க்யாரம். ௫௫

ப்ரியோஜனரை யழைத்தார்; கேவலரும் ஐஸ்வர்யார்த்திகளும் ப்ரியோஜனர்தாபராயிருக்கச் செய்தேயும், கேவலருடைய தூர்க்கதியைக் கண்டு முந்துறவழைத்தார்; இப்பாட்டிலே- ஐஸ்வர்யார்த்திகளை யழைக்கிறார்.

மூ.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யசுரரிசூக்கதரை
இண்டக்குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த விருமகேசன் நனக்குத்
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர் வந்தடிதொழுதாயிர நாமம்சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்துபல்லாண்டுபல்லாறத்தாண்டென்மினே

வ்யா.—(அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி) தேவதைகளுடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கெல்லாம் மேலான அண்டாதிபத்யமிதே ஐஸ்வர்யத் துக்கு மேலெல்லே, அந்த ப்ரஹ்மாதிகள் ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது. “**अण्डाद्विषयैः - அண்டாதிபத்யேநமஃ**” என்றிறே இப்பதப்பாப்திக்கு ஸாதநமான மந்த்ரம். அந்த அண்டைஸ்வர்ய விசிஷ்டனாகவிறே ஸர்வேஸ்வரனை அதுஸந்திப்பது. (க) “**आसुरैः नमःसुरैः - வ்யாஹரர் பாமதுஸ்மரர்**” என்கிறபடியே இம்மந்த்ரத்தைச் சொல்லவும், நெஞ்சாலே ஐஸ்வர்ய விசிஷ்டனாக அதுஸந்திக்கவு மாயிறே ஆஸ்ரயணப்ரகார மிருப்பது.

தரிலோகாதிபதியென்னுதே இப்படி ப்ரியோகிப்பானென்னென்ன, (தேவதைகளுடைய இத்த்யாதி). (மேலான) உத்க்ருஷ்டமான. சதர்த்த (ரூ)ச லோகாதிபதி யென்னுதே, “அண்டக்குலத்துக்கதிபதி” என்பானென்னென்ன, மந்த்ரலிங்கம் தோற்றுக்கைக்காக என்கிறார் (அந்த இத்த்யாதி). (அந்த ப்ரஹ்மா) என்றது - அண்டாதிபத்யத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவென்ற படி. சொல்லுதே ப்ரகாரந் தன்னைக் காட்டுவாராக அதி(டி)ஷ்ட்டிகை(அண்டாதிபத்யேநமஃ) என்கிற வாக்யத்வயமும். மந்த்ரத்தைச் சொன்னால் போராதோ, ஐஸ்வர்யவிசிஷ்டனாகவும் அதுஸந்திக்கவேணுமோ, என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (வ்யாஹரர் இத்த்யாதி). அன்றிக்கே, (உ) “**नमःसुरैः - நமஸ்சுரே**” என்று நமஸ்காரமன்றோ ஆஸ்ரயணமாவது, சொல்லுகையும் அதுஸந்திக்கையும் ஆஸ்ரயண மாமோவென்ன, (வ்யாஹரர் இத்த்யாதி). ப்ரணவவிஷயமாகச் சொன்ன இந்தப்ரமானம் மந்த்ரார்ப்புறங்களுக்கும் துஸ்யந்யாயேந வருமென்று திருவுள்ளம். ஆஸ்ரயணத்துக்கு வாசகபதமில்லையென்று சங்காதுவாதம் பண்ணிக்கொண்டு, வாசகமில்லாவிட்டாலும் ஸ-ஓசகமுண்டென்று, த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகப்

௫௬ திருப்பல்லாண்டு, ௫-பா-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்ய்யாநம்.

அண்டக்குலத்துக்கு அதிபதியான பாகாரமேயன்றோ இஸ்ஸப்தத் திலுள்ளது, ஆஸ்ரயணபாகாரம் தோற்ற விருந்ததில்லை யேன்னில்; உதாரணயிருப்பானொருவன் கையிலே எலும்பிச்சம்பழ மிருந்தால் “ஐது விருந்த வழகென்!” என்று சொன்னவளவிலே, பாவஜ்ஞனா யிருக்குமவன் “கொள்ளலாமாதோ” என்று கருத்தறிந்து கொடுக்கு ம்னே; அப்படியே, அண்டாதிபதப்பத்திலே அபேகைகயுண்டென்று தங்களபேகையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இந்தால் - பாயோஜநாந் தரபாரைக் குறித்து (க) “உதாரண - உதாரண” என்னுமவனுடைய ஓளதாரயம் பாகாசிக்கிறது.(அண்டக்குலத்துக்கு)(உ) “அண்டாந் தரபாரண - அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணம்” என்று தொடங்கி, (௩) “ஐஹிஸி சநாந - கோடி.கோடி ஸதாநிச” என்று அஸங்க்யாத். மான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகளுகையாலே அபேகித்தா ரபேகி த்த அண்டங்களைக் கொடுக்கைக்கு உடைமையைச் சொல்லுகிறது. (அதிபதி) உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகளுகை. (ஆதி) ஆஸ்ரிதர் தன்னை அதுஸந்தித்தவளவிலே யாரிருக்கை. ஐஸ்வர்யார்த்தி, ஐஸ்

பரிஹரிக்கிறார் (அண்டக்குலத்துக்கித்யாதி வாக்க்யதர்யத்தாலே) மந்த்ரத் தாலே ஆவிஷ்கரிக்கிறார் ளாகையாலே அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாதி யென்று அதுவதித்த ஸஹிப்பிக்கிறாரென்று கருத்து. வாசகமான சப்தத் தைச் சொல்லாதே, கொடுக்கைக்குறுப்பாக அபேகை ஸஹிசக சப்தம்ப்ர யோகிக்கையாலே, ஒருவிஸேஷார்த்தம் பலித்ததென்கிறார் (இத்தால் இத் த்யாதி). குலபதப்ரயோகதாத்பர்யம் (அண்டாநாம் இத்த்யாதி). (உடைமை) தேய(ஈ)வஸ்து. பதியென்னுதே, “அதிபதி” என்கையாலே, அதி(டி) கஃபதி என்று விவகித்த அருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்த்யாதி). இவ்வாக் யம் உபாஸகாபிப்ரயமன்றிக்கே ஆழ்வாருக்குக் கருத்தாக வ்யாக்ய்யாதா அருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. சில பூநிகோஸங்களி லிந்த பாடமுண்டு, கோஸாந்தரங்களிலே “அதிபதியாதி” என்று எடுத்துக் கூட்டி, “உபயவிபூதிக்கு நாயகனாயிருக்க ஆஸ்ரிதன் தன்னை யதுஸந்தித்த வளவிலேயா யிருக்கை” என்று பாடமுண்டு. இந்த பாடத்தில், உபயவிபூதி க்கு நாயகத்வம் ஸஹஜமாயிருக்க, அண்டமாத்ராதிபதியானென்னக்கூடு மோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்த்யாதி) என்று கண்டுகொள் வது. (அதுஸந்தித்தவளவிலே) மீனைத்த ஆகாரமாத்ரத்திலே. விவரணம்

திருப்பல்லாண்டு, ௫-பா-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்க்யாரம். ௫௭

வாய் விசிஷ்டனாக அதுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்; கைவல்யார்த்தி, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்த(௫)னா அதுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்.

(அசுரரிராக்கதரை) இப்பதத்துக்கு அஸுரர்களாலே வேதாபஹ்ராபத்யாபத்துக்களில் கலையறுத்துக் கொடுக்கையும் ரக்ஷகனுக்கு ப(ஜ்) ரமிதே. “ஆர்த்தன்” என்றும், “அர்த்தார்த்தி” என்றும் ஜஸ்வர்பயபுருஷார்த்தம் இரண்டு முகமாயிதே யிருப்பது. அதில் அர்த்தார்த்தியைக் கீழேசொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. ஜம்ப்ரப்ருதி பராரந்தமே பண்ணிப்போருவது இரண்டு வர்க்கமிதே. ஸம்பந்த மொத்திருக்க நிரஸந்திலே இழிகிறது, ஆஸ்ரிதவினோ திகளென்றிதே. (இண்டக்குலத்தை) மிகவும் நெருங்கின திரோ.

(ஜஸ்வர்யேத்யாதி வாக்யத்வம்). (கைவல்யார்த்தி) என்கிற வாக்யத்துக்கு, (க) “அறவண யாழிப்படையந்தணனை” என்று சுத்திருணயோகத்தைச் சொல்லுவார்களிதே பென்று கருத்து. (அவ்வளவாயிருக்கும்) என்றது - ரக்ஷயாபேக்ஷாது குணமாகத் தன்னை அமைத்துவைக்கு மென்கை.

ப்ரஹ்மா அண்டாதிபத்யத்துக்காக ஆஸ்ரயிச்சிற ப்ரகாரம் சொல்லுகிற விடத்தில் அஸுரரிஸாரம் சொல்லுவானென்னென்னில், அருளிச்செய்கிறார் (இப்பதத்துக்கித்யாதி). (இப்பதத்துக்கு) என்றது - இந்த அண்டாதி(டி)பத்யத்துக்கென்றபடி. ரக்ஷகனுக்கு ப(ஜ்)ரமானும், பூர்வம் ஜஸ்வர்யார்த்தியை யழைக்கிற ப்ரகரணத்துக்கு அது சேருமோ வென்ன, (ஆர்த்தனித்யாதி). இந்த ப்ரஹ்மாவுக்கே ஆபத்துவந்தால் ஆர்த்தியு முண்டென்று கருத்து. அன்றிக்கே, அசிஷ்டசிவருத்தி பூர்வகேஷ்டப்ராபணங்கள் ரக்ஷகநுத்யமாயைவாலே, இஷ்டப்ராபணத்தில் அசிஷ்டசிவருத்தி ஆதாஷங்கமாக வந்ததென்று கீழருளிச்செய்து, ஜஸ்வர்யார்த்தி தான் த்விவித(டி)னாகையாலே, “அசுரரிராக்கதர்” என்றதுக்கு யோஜநார்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆர்த்தனித்யாதி) என்னவுமாம். இந்த யோஜநை ஸ்வரஸம். அசுரரென்றால் போராதோ, “இராக்கதர்” என்று சொல்லவேணுமோ வென்ன, (ஜம்மீமத்யாதி). (உ) ஸௌக்யம் ஸ்ரீஷு சேஷ-ஸமோதஹம் ஸர்வபூதேஷு” என்றிருக்குமவன் இவர்களை அழியச்செய்கைக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (ஸம்பந்தமித்யாதி). “இண்டம்” என்றதுக்கு நெருக்கமாதல், சண்டாளரென்றதால் இரண்டார்த்தம். சண்டாளரென்கிறது எவ்

(க) தி-வாய்-க-எ-க.

(உ) கீதை-கூ-உ-க.

104 திருப்பல்லாண்டு, இ-பா-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்க்யாரம்.

“இண்டர்” என்று-சண்டாளர். இவர்களைச் சண்டாளரென்று சொல்லுகிறது - நிஹீரென்னும் நினைவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லே - பரஸம்ருத்த்பேத ப்ரயோஜானா யிருக்கை; நிகர்ஷத்துக்கெல்லே-பராரந்தமே யா, ஸாபாபிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே “ஃஸுரூபீ நஃ-அஸுரூபீரவே நமஃ” என்ற்றே இவர்களுடைய ஆஸ்ரயண ப்ரகாரமிருப்பது. (எடுத்துக்காட்டு) (உ) “பொல்லாவர்களைக் கிள்ளிகளைத்தனை” என்னுமாயேலே, ஆஸ்ரிதர்பக்கல் அழல் தட்டாதபடி விவரிக்கை. “இலங்கை பாழாளாக” என்றதும் விபீஷண பரிக்ரஹத்துக்கு ஒரு ஸோஷ வாராதபடியிறே. விபீஷணக்ருஹத்துக்கு அழல் தட்டாதபடியிறே லங்காதஹநம் பண்ணிற்றுத் திருவடியும். (இருடிகேசன்) ப்ரயோஜனாரந்தரபரக்கு ஐஸ்வர்யாதிகளிலே கர்மாதுகூலமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தப(டி)ராயிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாதுருபமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும். ஐஸ்வர்யார்த்தமாக அவன் பக்கலிலே கணவைக்கும்போதே அவன் வடிவழகிலே உறைக்கவையுங்கோள்; அவன் “சுமேதஸ்-மமேதம்” என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; அத்தா

வழியாலே யென்ன, (இவர்களை இத்தயாதி). ஹீரரானமையின் எல்லைய ஸப்ரதியோகிகமாக அருளிச்செய்கிறார் (உத்கர்ஷத்துக்கித்தயாதி). ஆகையாலே இப்படி பராரந்தம் பண்ணுமவர்கள் சண்டாளரென்று கருத்து. இந்த அஸுரரீரஸநாது ஸந்தாரம் ஆஸ்ரயண ப்ரகாரமானமையே அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாபத்துக்க ளித்தயாதி). (இவ்வாபத்துக்கள்) என்றது - இந்த அஸுரரால்வந்த ஆபத்துக்களென்றபடி. “களைந்த” என்றல் போராதோ; “எடுத்து” என்பானென்னென்ன, (பொல்லா இத்தயாதி). (அழல்) ஓனஷ்ணயம். அப்படி கிரஹித்தத்துக்கு உதாஹரணம் (பாழாள் இத்தயாதி). (பரிக்ரஹம்) பரிகரமென்றபடி. இவனே யன்றிக் கே இவனைப்பற்றின திருவடியும் இப்படி செய்தானென்கிறார் (விபீஷணேத்தயாதி). ஹருஷிகாணம்- இந்த்ரியாணம், ஈஸு-நியாமகஃ என்றும், இன்னொருடைய இந்த்ரியக்க ளென்னுமையாலே யதா(ஹ)திகாரம் நெஞ்சை மூட்டுமென்று அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜனாரந்தரபரித்தயாதி). ஆனால் எங்களுக்கு அவனைப்பற்ற வழியேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், (ஐஸ்வர்யார்த்தமாக இத்தயாதி வாக்யத்தரயத்தாலே). வடிவிலே இவன் நெஞ்சவைத்தால், அதுவும் * (உ) பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரி யாகையாலே வசிகரிக்குமகையாலே, ப்ரயோஜனாரந்தரபரதை

திருப்பல்லாண்டு, திரை-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்யாரம். ௧௬

லே, அபேகித்த ஐஸ்வர்யத்தை விஸ்மரித்து அவன்றன்னையே பற்றலாம்.

(தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்) இப்படி ஐஸ்வர்யத்தில் ப்ரேமம்போய் பகவத்ப்ரேமயுத்தருடைய திரளிலே உரான நீங்கள். “தொண்டக்குலம்” என்று- தனியே ஒருஸந்தாரம்போலே காணும். “தேஹமே ஸ்வரூபம்” என்றிருப்பார்க்கும், “சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்” என்றிருப்பார்க்கும் இத்தனை வாசியுண்டிதே.

இனி, அநயப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு க்ருத்யம் இன்னதென் கிறார் மேல். (வந்தடிதொழுது) திருவடிகளே ப்ரயோஜநமாகவந்து அதுகூல வ்ருத்திகளைப்பண்ணி, ஐஸ்வர்யமே ப்ரயோஜநமாய் விஷயாதுபவமே யாத்ரையாயிருக்கை தவிர்த்து, திருவடிகளே ப்ரயோஜநமாய் அதுகூலவ்ருத்தியே யாத்ரையாயிருக்கும்படி பாருங்கோள். (ஆயிரநாமம் சொல்லி) இரண்டு திருநாமத்தையே கிர்ப்பந்திக்கவேண் டென “மமேதம்” என்றிருக்குமன்றிதே; “தவேகம்” என்கிற புத்தி பிறந்தால், பகவத்குண சேஷத்தங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்க ளைக் குலைக்குமென்று கருத்து.

இருக்கேசனுக்கு என்னுத, “தனக்கு” என்று விசேஷிக்கையா லே (ஐஸ்வர்யத்தில் ப்ரேமம்போய்) என்றது. “திரள்” என்னைமல் குலம் என்றதுக்கு வாஸநை, (தொண்டக்குலமித்யாதி). “இண்டக்குலத் தை யெடுத்துக்களைந்த” என்றும், “தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்” என்றும் சொல்லுகிற பதங்களைக் கடாக்கித்து, வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (தேஹ மே ஸ்வரூபமித்யாதி).

மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை (இனி யித்யாதி). “அடிவந்து தொ ழுது” என்று அந்வயமுடிகே அருளிச்செய்கிறார் (திருவடிகளே யித்யா தி). கீழ்வாக்யத்தை வ்யாவர்த்த்ய கதரமுடிகே வருளிச்செய்கிறார் (ஐஸ் வர்யமேயித்யாதி). ஒன்றிரண்டமையாதே, ஆயிரம்வேணுமோ வென் னை; அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டித்யாதி வாக்யதர்யத்தாலே). (இரண்டு) என்றது - “அண்டாதிபத்யேநமஃ” “அஸுரஸுத்தரேவநமஃ” என்றத்தை கினைக்கிறது. (மமேதமென்றிருக்குமன்று) தனக்கொரு புருஷார்த்தம் வேணுமென்றபோது என்றபடி. (தவேதமென்ற புத்தியாவது)-எல்லா நன்மைகளும் அத்தலைக்கு வேணுமென்ற ப்ரதிபத்தி. “ஆயிரம்” என் றது அநந்தமென்று விவக்ஷித்து, (திருநாமங்களெல்லாம்) என்கிறார்.

௬௦ திருப்பல்லாண்டு, இ-பா-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்க்யாரம்.

ளெல்லாம் போக்ய(த்)மாயிறே யிருப்பது; அவற்றை வாயாரச் சொல்லி. (பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்த்து) தொண்டக்குலத்திலே வந்து அந்வயித்தவாறே “மமேதம்” என்றிருக்காலம் ஜம்மார்தரமாய்த் தோற்றமிறே. ஒரு ஜம்மத்திலே த்விஜம்மாவாகிறுனிறே; ராஜ்ஷியான விஸ்வாமித்ரன், அந்த ஜம்மத்திலே ப்ரஹ்மர்ஷியானிறே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதத் தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. “உனக்கு நான்” என்ற வந்தரம், முன்பு “நான் எனக்கு” என்றிருந்தவிது வ்யதிரேகமாய்த் தோற்று மிறே.

(பல்லாண்டு) இப்படி அநந்யப்ரயோஜநரான நீங்கள் மங்களா சாஸநம் பண்ணுங்கோள். “ப்ரயோஜநார்தரபரணயப் போந்தவன் நமக்கு ஸம்ருத்தியை ஆசாலிக்கு மித்தனை பரிவருகப்பெற்றோமே!” என்று அவன் குளிரகோக்கும். (பல்லாண்டு) கான்டென்மின் பின்னை பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கமுது நித்யஸ்ரீ யாய்ச் செல்லலேனுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். உங்களுக்கு இம்மாத்ரத்திலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈஸ்வரனுக்கு ஸம்ருத்தியு முண்டாகப் பெற்றால் ஆறியிருக்கிறதென்? சடக்கென மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோளென்கிறார். ... .. (௫)

ஆயிரநாமங்களோடே, “பல்லாண்டென்மின்” என்ன அமைந்திருக்க, “சொல்லி” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (வாயாரச்சொல்லி) என்றது. “பண்டைக்குலம்” என்றது - முன்புள்ள குலம் என்றபடியாய் ஜம்மார்தரமென்றபடி. ஜம்மமொன்றுமிருக்க; ஜம்மார்தர மாகிறபடி எங்ஙனையென்ன; (தொண்டக்குலத்திலே யித்யாதி). இதுக்கு உதாஹரண த்வயம் (ஒரு ஜம்மத்திலே யித்யாதி வாக்யத்வயம்) இப்படி யாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, (அங்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம்). ஸ்வரூப பேதமென்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (உனக்கித்யாதி). (வ்யதிரேகமாய்) என்றது - பி(து)ந்நமாயென்றபடி.

கீழெல்லாம் கடாஷித்து, “பல்லாண்டு” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி). கீழ் அபதாரத்தைக் கடாஷித்து, “பல்லாயிரத்தாண்டு” என்றதுக்கு அவதாரிகை (ப்ரயோஜநார்தரேத்யாதி). இதுக்குத் தாத்பர்யம் (அந்நோக்கு இத்யாதி). “என்மின்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (உங்களுக்கித்யாதி). (சடக்கென) ஈக்ரமாக. இப்படி உக்திமாத்ரத்திலே இம்மஹாப(ஷ)லம் வ்யதித்தால் ஆறியிருக்கக் கூடுமோவென்று கருத்து. ... .. (௫)

திருப்பல்லாண்டு, இ-பா-ஆண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்யானம். ௬௧

அவ.—ஆறும்பாட்டு. (எந்தையித்யாதி) அந்நயப்ரயோஜநர்க்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முண்டான நெடுவாசி யறிந்திருக்கச் செய்தேயுந், அந்நயப்ரயோஜநையழைத்த ஸ்வரூபத்தாம் இவர்களை யழைக்கக்கடி. (க)“கௌரவஸ்யே - உதாரஸ்வ ஏவாதே” என்னுமவன் சிலத்தாலும், அவனோடு இவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும், இவர்களுக்கும் அவற்றையே நினைத்துத்தேங்காதே புகுரலாம்படியாயிறே யிருப்பது; ஆகையாலே, அந்நயப்ரயோஜநை அழைத்தவோபாதி இவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றார் கீழ்; இதில், (உ)*வாழாளிலழைத்த அந்நயப்ரயோஜநர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுபமான வருத்தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்துபுகுர, அவர்களைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறார். (உ)“ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்துத் தாமருளிச்செய்த தம்முடைய திரளுக்குண்டான ஏற்றத்தை, புகுருகிறவர்கள், தங்களுக்

ஆறும்பாட்டு.—(எந்தையித்யாதி). மங்களாசாஸனத்தில் தமக்குண்டான அபர்யாப்தியாலும், அதில் ரஸ்யதாநிபந்தநமாக இவர்க ளிழந்திருக்கிறார்களென்கிற க்ருபாதிசயத்தாலும், திருத்தியாகிலும் இவர்களோடே தாம் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை தமக்கு தா(நா)ரகமாகையாலும், இவர்கள் அவன் கைபார்த்திருக்கும் யோக்யதாமாக்கரத்தாலும் அழைக்கிறார் என்று கீழருளிச்செய்து, ஆகிலும் அந்நயப்ரயோஜநர் நீரிலே நீர்சேர்ந்தாற் போலே வருவர்கள், ப்ரயோஜநாந்தர பரராகில் ஸ்வநிகர்ஷத்தாலே புகுரார்களென்று, இவர்களுடைய விசேஷமறியு மாழ்வார் அழைக்கக்கூடாதேயென்ற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அந்நயப்ரயோஜநர்க்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). [அழைக்கக்கடி - புகுரலாம்படி யாயிறே யிருப்பது] என்று வாக்யாந்வயம். (தேங்காதே) தயங்காதே; பயப்படாதே யென்றபடி. இப்பாட்டில் ஆழ்வார் தம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறாரென்னக்கூடாது, *வாழாட்பட்டிலே சொல்லுகையாலே; இது ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய பாசுரமென்னக்கூடாது, “ஏழ்படிகால்-ஆட்செய்கின்றோம்” என்றிருக்கையாலே; ஆகையால், அந்நய ப்ரயோஜநருடைய பாசுரமாக வர்த்திஷ்யமாணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதிலித்யாதி). இது இவருக்குப் பாசுரமென்கைக்கு ஸூட்சகமென்னென்னில், (ஏழாட்காலும் இத்யாதி). ஆதம்ப்ரஸம்ஸையாகாதே யென்று சங்கித்து, இதுவும்

குண்டாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புதுருகிறார்கள். தந்தாமேற்
றம் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புதுருகை ஸாத்விதர்க்கு யுத்தமோ
வென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயப்படுகைக்காகச் சொ
ல்லுகிறார்களாகையாலே யுத்தம். (௫) “என்னுந் தான் மாகா” என்பதும்
பதந்தம் பகிழ்வினவிதே. வைநதேய மதமும் ஸுத்தம் பரிசுத்தம்
ஸஹஸ்ரம்” என்று - திருவடி, ஸ்வசக்தியைச் சொன்னானிறே முத
லிகளுடைய பயம் சமிக் கைக்காக.

மூ.—எந்தைதந்தைதந்தைதந்தை தம்முத்தப்பனெழ்ப்படிகால் தொடங்கி
வந்து வழிவழியாட்செய்கின்றோம் திருவோணத் திருவிழவில்
அந்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப்
பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண் டென்று பாடுதமே.

வ்யா.—(எந்தை) தானும் தமப்பனுமாக இருவர். (தந்தை தந்
தை தந்தை) என்று - ஒரு மூவர். (தம்முத்தப்பன்) “தம்” என்று -
முடிந்தவனை அதுபாஷிக்கிறது. (மூத்தப்பன்) “அப்பன்” என்று -
தமப்பனர்; “மூத்தப்பன்” என்று-பாட்டனர்; ஆகையாலே அங்கே
இருவர்; ஆக, எழுவரையும் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் “ஏழாட்கா
லும் பழிப்பிலோம்” என்று திரள வருளிச்செய்தார்; இவர்களும்,
(ஏழ்ப்படிகால்) என்று திரளச் சொல்லாநின்றார்கள். பிரித்துச்சொல்
லுகிற இதுக்கு ப(டி)ல மென்னென்னில்; ஸ்வஸந்தாரத்தில் மங்களா

பரார்த்தமாகையாலே கூடுமென்று பரிஹரிக்கிறார் (தந்தாமித்யாதி).
(பயம் செடுகைக்காக) என்றது - ப்ரயோஜார்த்தரபரர்கள் எங்கே வரு
கிறார்களோவென்னும் பயமாதல், “உள்ளீரேல்” என்கையாலே, மங்களா
ஸாஸந்ததுக்கு ஆன்மீகையாமல்வந்த பயமாதல். பரார்த்தமாக ஸ்வாதி
சயத்தைச் சொன்னவர்க ளுண்டோவென்ன, (பந்தகாரமே இத்த்யாதி).

முதற்பத்தி விருவரும், முடிந்த பதத்திவிருவரும், மத்யே மூவரும்,
ஆக ஸப்தஸங்க்யையைக் காட்டுகிறார், (எந்தை இத்த்யாதி). (முடிந்தவனை)
என்றது - மூன்றும் தந்தையை. மேல், “ஏழ்ப்படிகால்” என்று சொல்லா
நிற்க, “எந்தைதந்தை தந்தை” என்று இப்படிசொல்லி விசேஷிப்பா
னென்னென்ற சங்கையை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆகவித்யாதி).
“எந்தை” இத்த்யாதியாலே சரீரஸம்பந்தத்தைக் கொண்டாடக் கூடுமோ,

ஸ்ரீமத்ருதிகள் வித்யாஸந்தாரத்துக்கே ஸ்ரீரஷ்ட்டதைதையையும், இது
 க்கு வித்யாஸந்தையையும் சொல்லாநின்றதே என்கிற ஸங்கையை அறுவதித்
 து, இவ்விரண்டுக்கும் உத்தேஸ்யதாப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமென்று
 பரிஹரிக்கிறார் (ஸூத்ரி இத்த்யாகி வாக்பதவ்யத்தாலே). இத்ததை விதிரேக
 முகேந் த்ருஷகரிக்கிறார் (வித்யாஸந்தாரத்தினு மித்யாதி). இவ்விடத்திலே
 (சு)“ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமும் அஸம்பந்தமும். ப்ராஹ்மணயம்
 விலைசெல்லுகிறது வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாபஜேது வெ
 ன்று, அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிதே” என்கிறபடியை
 அறுஸந்தித்துக்கொள்வது. “எந்தைதந்தை” என்று பிரித்துச்சொன்னது
 ஆதாரத்தாலே யானால் திரளவும் சொல்லவேணுமோவென்ன, இதுவு
 மொரு ப்ரீதியாலே யென்கிறார் (அர்த்தக்ரமேத்யாதி). அர்த்தக்ரமமா
 வது - எந்தை வித்யாதியில் அர்த்தக்ரமமென்றபடி. “வழிவழி” என்கிற
 வீப்ஸையாலே பலிதம் (தப்பாமே) என்றது. இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம்
 (இத்தாலித்யாதி). விச்சேதம் வந்தால் அதில் குறையேதென்ன, த்ருஷ்ட
 டார்த சூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (யாஜ்ஞிகேத்யாதி). த்ருஷ்டார்தத்

(உ) மது-உ-கக் க்.

(ச) ஸ்ரீவசந்திரம்.

திருப்பல்லாண்டு, சு.பா-வந்தை தந்தை வயாக்கப்பாரம். சு.நீ

மறைந்துச் சொல்லுகிறார். (அந்தியம்போதில்) தேவர்களுக்கு ப(ய)லம் கஷ்டமாய் அஸுரார்க்கு ப(ய)லம் வர்த்தி(ழி)க்கும் ஸமயத்திலே, (அரிபுருவாகி) ஒரு காலவிசேஷம் வேண்டாதே ஸர்வகாலமும் மங்க ளாசாஸம் பன்னவேண்டுமபடியான வடிவையுடையனாய், (க) “ஹேரீஷு வஸுஷீ”யான் - நாரலிம்ஹ வபுஸ் ஸ்ரீமாந்” என்றும், (உ) “அழகியான்றானே யரிபுருவன்றானே” என்றும், (ங) “நரங்கலந்த சிங்கமாய்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே, (அரிமையழித்தவனை) “அரி” என்று- சத்ரு, ஸதிரஜ சத்ருவான ஹிரண்யனைக் குற்றையிராக்கி விடாதே உருவழித்தவனை, (ச) “சுகிர்த்தெங்கும் சிந்தப்பிளந்த” என் னக்கடவதிறே, அவனை யழியச்செய்தது பயஸ்த்நாநமாகிறது பின்பு ள்ளார் பகைகொண்டாடுவ ரென்னுமத்தாலே, (பந்தனைதீர) துஷ்ப்ர க்ருதியான ஹிரண்யனுடலைக் கீண்டு பொகடுகையால்வந்த அனுக்கம் தீர, திருவவதரித்த திவஸ்த்திலுண்டான அபதாநமாகையாலே “அ

சொன்னால் என்றபடி. அரியுருவானது அந்தியம்போதிவாயிருக்க, அந்தி யென்றதற்குத் தாத்பர்யம் (தேவர்களுக்கு இந்நியாதி). இந்தால் எக்கால மும் பயிலுவதுவென்று கருத்து. “அரியுரு” என்றதற்குத்தாத்பர்யம் (ஒருகால விந்யாதி). அவ்வடிவுதான் பரியவேண்டி யிருக்குமோவென்ன பிரமாணங்கள் நாரலிழை இத்யாதி). இவ்விடத்தில், “நார்ஸிம்ஹ வஜ்ர- ஸ்தூபக்ஷயாபஹா: சதாஸீதௌஸகாம் ஸ்ரிஸந்ந ஸ்தாகாம நிஸ்ஸுமஹ்நிஸிம்ஹ ஸம்ஸநந, அதிஸரஸ்பர துர்க்கடாபூர்வ விக்ருதரூபபரிக்ரஹாதபி ஸ்ரீமோர்- ஜெளந் தர்ய லாவண்யாதிபிரதிமோஜைரதிவ்ய ரூப:” என்கிற ஸைஸ்வரநாம பாஷ்யம் அதுஸந்திப்பது. (நாரம்) மறுஷ்யத்தவம். இத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே (ஸைஜஸ்து)என்கிறார். (குற்றயிரீ) என்கிறது - குறு கினப்ராணன்; அதாவது - ம்ருதப்ராயன் என்றபடி. அழித்ததற்கு மூன் றந்திருவந்தாதியில் பாசுரத்தைக்காட்டுகிறார் (சுகிர்ந்து இத்யாதி). (சுகிர் ந்து) என்றது - பலகூறுசெய்து என்றபடி. அழித்தபின்பு பயப்படுவா னென்னென்ன; (அவனை யித்யாதி). “பந்தனை” என்றது-அனுக்கம்; அதா வது - சிசுக்களுக்கு வரும் வ்யாதி. (துஷ்ப்ரக்ருதி) என்றது - அஸ்ப்ரு

(க) ஸ்டூஸ் ரதாமம்-ஈ.

(2) ச-திரு-22.

(இ) உ-திரு-அச.

(ப) அம்-திரு-கூடு.

னுக்கம்” என்கிறதினே. (பல்லாண்டு) அதுகூலர்வாயாலே ஒருகூல் மங்களாசாஸநம் பண்ண, அவ்வஸ்துவினுடைய அனுக்கம்போய், நித்த மாய்ச் செல்லுமென்றிறே இவர்கள் நினைவு. (பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே) ஒருகூல் “பல்லாண்டு” என்றத்தால் பாயாப்திபிறவாமையாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யமாய்ச் செல்லவேனுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே எங்களுக்கு வருத்தியென்கிறார்கள்.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (தீயிற்பொலிகின்ற) * ஏடுலிலத்திலே இவராலே ஆஹ-உதாரண கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வர, அவர்களோடே ஸங்கதராகிறார். இவர்களை யழைத்தபோது, “வாம்பொழி வந்தொல்லைக்கூடுமினே” என்று - நீங்கள் பற்றின புருஷார்த்தத்தைவிட்டு வாருங்கோளென்றும், “நமோ நாராயணாய” என்று - அநந்யப்ரயோஜநராய் வாருங்கோளென்றும், “நாடுநகரமும் நன்கறிய” என்று - விசேஷஜ்ஞர் பரிக்ரஹிக்கும்படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் உபேக்ஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்றுமினே அவர்களை யழைத்தது. அதில் கூடாப்புருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அநந்யப்ரயோஜநராகையும் நம்முடைய கருத்யம். அதுகூலர் பரிக்ரஹிக்கைக்கும் ப்ரதிகூலர் கைவிடுகைக்கும் செய்யவடுப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ சிந்ஹமான திருவிலச்சிணையைத்

ஸ்யதை தோற்றுகைக்காக. “பல்லாண்டு” என்றால் அனுக்கம்போமோ வென்ன, (அதுகூலரித்யாதி). “பாடுதும்” பாடுவோம் என்றபடி. வர்த்த மாரத்தாலே இதுவே வருத்தியென்று தோற்றுகிறது; அத்தை யருளிச் செய்கிறார் (ஒருகூல் இத்யாதி).

ஏழாம்பாட்டு. — (தீயில் இத்யாதி) திருவிலச்சிணையும் தரித்து ஆட்செய்கின்றோம் என்று, இப்போது சொல்லுகையாலே, முன்பு சேஷத்வத்துக்கு இசையாத ஸ்வதந்த்ரரென்று தோன்றுகிறது; அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை (ஏடுலிலத்திலித்யாதி). (தங்கள் ஸ்வபாவம்) என்றது - ஒற்றுண்டு மீன்று குடி குடி ஆட்செய்யக்கடவோம் என்கை. அந்தப்பாட்டில் அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்னாரின்றீர்; அதில் திருவிலச்சிணைதரித்து அடிமைசெய்யவாருங்கோள் என்று அழைத்தாரோ; இதுக்கு ஸ-உசகமேதென்னில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அம்சத்தில் “நாடுநகரமும் நன்கறிய” என்ற இடத்தில் திருவிலச்சிணை ஸ-உசகமென்று பரிக்ரஹிக்கிறார் (இவர்களை இத்யாதி வாக்க்யத்ரயத்தாலே). (கருத்யம்) என்றது

திருப்பல்லாண்டு, எ.பா-தீயில்பொலிகின்ற வ்யாக்யாரம். ௯௩

தரிக்கவே த்யாகோபாதாரங்காரிணம் வித்திக்குமென்று பார்த்து, அத்தைத் தரித்துக்கொண்டு வந்தோமென்கிறார்கள்.

மூ.--

தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின் [நோம்
கோயிற்பொலியாலே பொற்றுண்டு நின்று குடிசூடியாட்செய்கின்
மாயப்பொருபடை வாணையாயிந் தோளுப்பொழி குருதி
பாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௩)

வ்யா.—(தீயில்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி) என்று வைஷ்ணவ
கோஷ்டியிலே புராப்பண்ணின உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வா
னைக் கொண்டுகேடுர்கள். (தீயிற்பொலிகின்ற) “தீ” என்கிற சுப்
தம் சந்த்ராதித்யாதி தேஜஸ்தார்த்தங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் உபல
க்ஷணம். †(அதிற்காட்டில் தேஜஸ்ஸு வர்த்(தி)திக்கையாகிறது) (க)
“అత్యున్నతం తేజస్” - அத்யர்க்காரஸ்தீப்தம் தத் ஸந்தாரம்”
என்கிற பரமபதத்தில் தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது ஆதித்யாதி
தேஜஸ்ஸுக்களிற் காட்டில்; அதிற்காட்டில் அவனுடைய திவ்யமங்
கள விக்ரஹ தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது; அதுக்கும் ப்ரகாசகமா
யிறே திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்விறுப்பது. (உ) “வடிவார்

கர்த்தம் ஸக்யம்” என்றபடி. (த்யாகோபாதாரங்கள்) என்றது - ப்ரதிசு
லாநுகூல புருஷர்களுடைய த்யாக ஸ்வீகாரங்கள் என்றபடி.

ஆழ்வானைக்கொண்டாடி வர்ணிக்கைக்கு ஷோதுவேதென்ன வரு
ளிச்செய்கிறார் (தீயிற்பொலிகின்ற இத்யாதி). வர்ணோத்தர்ஷ விய்யர்த்த
மாகத் “தீ” என்கிற இத்தை உபலக்ஷணமாக அருளிச்செய்கிறார் (தீயென்
கிறசப்தம் இத்யாதி). (ஆதித்யாதி) என்றபடிஇடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே
பரமபதத்தையும் திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தையும் சொல்லுகிறது. “பொ
லிகின்ற” என்றது - மிகுகின்ற என்றபடி. மிகுகையாவது என்னென்
னில் என்று கூட்டுவது. இதுக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார் (அத்யர்க்கே
த்யாதி வாக்யத்தரயத்தாலே). (அதிற்காட்டில்) என்றது - பரமபதாபே
க்ஷயா வென்றபடி. “பொலிகின்ற” என்றதில், வர்த்தமாரார்த்த மரு
ளிச்செய்கைக்காக பர்வபேதங்களை யருளிச்செய்கிறார், (அத்யர்க்கேத்
யாதி) என்னவுமாம். விக்ரஹத்துக்கு ப்ரகாசகன் என்னுமதுக்கு ப்ரமா
ணம் (வடிவாரித்யாதி). இப்பாசரத்தில் முந்தின அர்த்தம் இங்கு வேண்

(க) பார-ஜா-கசந.

(உ) உ.

† குண்டலிதம் அரும்பதத்துக்கு பாடமில்லை.

௩௮ திருப்பல்லாண்டு, எ-பா-நீயில்பொலிகின்ற வ்யாக்யாரம்.

சோதி வலத்துறையும் சுடராழி” என்னக்கடவதிதே. (க) “தஸ்ஸு
 னாஸ்ஸுலம் விதே- தஸ்யபாஸா ஸ்வமிதம் விபாதி” என்கிறபடி
 யே அவனுடைய தேஜஸ்ஸாலே ஸ்வமும் விளங்காநின்ற தென்னா
 நிற்க, த்வயமங்கன விசாஹத்துக்கு இவன் ப்ரகாசகனும்படி பென்
 னென்னில் (செஞ்சுடர்)*காளமேக நிப ஸ்பாமமான வடிவுக்கு இருட்
 டறையில் விளக்கேற்றினுப்போலே பரபாச (ஶ்) ரூபத்தாலேவந்த
 ப்ரகாசகந்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆழிதிகழ்திருச்சக்கரம்) இட்
 டளத்தில் பெருவெள்ளம்போலே புறம்புபோக்கற்று, தன்னிலே
 மண்டலாகாமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றதுள்ள திருவாழி யாழ்வா
 நென்கை. (சக்கரத்தின்கோயில்) ஆழ்வா நெழுந்தருளியிருக்கிற
 மண்டலாகாாமான வாஸஸ்த்தரம். (பொறியாலே ஒற்றுண்டுநின்று)
 அதாகிறது - சி(ய)ஹந்தாலே சிஹந்தராய்நின்று. திருவிவச்சி
 னையைத் தரித்தபின்பிதே, இவன் ஜம்மாந்தரத்திற் போகாதே மோ

டுவது. திருமேனிதானே எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரகாசகமாயிருக்க, அதுக்
 கிவன் ப்ரகாசக னென்னக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையை அதுவதித்துக்
 கொண்டு, திருமேனி ஸ்யாமமாகையாலே பரபாச (ஶ்) ப்ரயுக்தமான
 ப்ரகாசகந்வமென்று பரிஹரிக்கிறார் (தஸ்யேத்யாதி). மேலே “திருச்
 சக்கரம்” என்றொழிந்த, “ஆழி” என்றால் புருகத்தமன்றே வென்ன வருளிச்
 செய்கிறார் (இட்டளத்தி லீத்யாதி). (இட்டளம்) நெருங்கெஸ்த்தலம்.
 (தன்னிலே) ஸ்வஸ்யமிநேவ. “ஆழி” மண்டலம், “திகழ்கை” விளங்கு
 கை. “கோயில்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஆழ்வானித்யாதி). (ஆழ்
 வான்) என்றது - ஷோடசபாஹுவான விக்ரஹ விசிஷ்டஜை. “பொறி”
 லாஞ்ச்சரம். “ஒற்றுகை” ஸ்பர்சித்துக் கொள்ளுகை. இத்தால் பலிதார்
 த்தம் (அதாகிறதித்யாதி). “நின்று” என்ற பதவாஸநை (திருவிவச்சி
 னையை இத்யாதி). (ஜம்மாந்தரங்களில் போகாதே) என்றது - த்ருஷ்ட
 டாந்தார்த்தம், யத்வா,(உ)“ஸுபுஷ்டிஸ்தா ஸாமுஷ்டி யாக்ஷு
 லமீ ஸ்ரமஸுஸுபுஷ்டா: ஸார்ஷு: ஸ்ரஹை: - தாப: புண்ட்ரஸ்த்தா நாம
 மந்த்ரோ யாக்ஸு: பஞ்சம: | அயீ பரமஸம்ஸ்காரா: பாரமைகாந்த்ய
 ஹேதவ:” என்றிருக்கையாலே, சக்கரத்தின் கோயில் பொறியாலே ஒற்
 றுண்டு நிற்கையை அஞ்சக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, (ஶ்)க்தி நிஷ்ட்டனுக்கு
 ஜம்மாந்தர ஸம்பாவநையுண்டாகையாலே தத்வ்யாவ்ருத்தயர்த்தமாக (ஜந்

கூடாந்தரத்திற் போகாதே ஸுஸ்த்திரனாகப் பெற்றது. பகவதங்கீ
காரமும் இதுண்டானாலிறே அதிசயிப்பது. ஸ்ரீமத் த்வாரகையில்
நின்றும் ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக எழுந்தருளுகிறபோது
திருவாசல்காக்கின்ற முதலிகள், “மீண்டு எழுந்தருளுமளவும் இங்குப்
புருரக்கடவாரார்? அல்லாதாரார்?” என்று விண்ணப்பம்செய்ய; (௧)
[சுக்ரகீடாஃ ப்ரவேஷ்டாஃ யாவநாகமநம் யும ! நாமுநிதாஃ ப்ரவேஷ்டாஃ
யாவநாகமநம் யும - சக்ராங்கிதாஃ ப்ரவேஷ்டவ்யாஃ யாவநாகமநம்
மம! நாமுநிதாஃ ப்ரவேஷ்டவ்யாஃ யாவநாகமநம் மம] என்று-இந்த
லக்ஷணமுடையார் யாவர்சிலர், அவர்கள் நீஸ்ஸங்கமாகப் புருரக்கட
வர்கள்; அல்லாதாரை பா(ஞ)வபரீகை பண்ணிப் புருமிடக்கட
வது என்றானிறே க்ருஷ்ணன். இதுதான் ஈஸ்வராங்கோர்த்துக்கு
முடலாய், இதுதானும் “நாம் அவனுடைமை” என்று நிர்ப்பரஸு
யிருக்கைக்கு முடலாய், இவன்பண்ணின பாபத்தை யதுஸந்தித்து
க்ருரமாகப் பார்க்கக்கடவ யமாதிகளு மஞ்சம்படியா யிருப்பதொன்
றிறே. (௨) : சுக்ரகீடாஃ ப்ரவேஷ்டாஃ யாவநாகமநம் யும ! நாமுநிதாஃ

மாந்தரத்தில் போகாதே) என்கிறுரென்னவுமாம். (மோகூடாந்தரம்) கை
வல்யம். ஜம்மாந்தரத்தில் போகாமைக்கும், கைவல்யத்திற் போகாமைக்
கும், சக்ராங்கம் ஷேதுவாமோ, பகவத்ப்ரஸாதாதிசயமன்றோ ஷேது
வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி). இத்தை உபபாதிக்கிறார்
(ஸ்ரீமதித்யாதி). (ஆஸ்ரிதவிரோதி) ஸால்வன். “யாவநாகமநம்ம” என்
றதுக்குத் தாத்பர்யம்- (நீஸ்ஸங்கமாக) என்றது. “சக்ராங்கிதாஃ” என்ற
தில் அர்த்தலித்தமாதல். “சக்ராங்கிதாஃ ப்ரவேஷ்டவ்யாஃ” என்றபோ
தே “அமுத்ரிதாஃ-ப்ரவேஷ்டவ்யாஃ” என்றது லித்தமன்றோ; விசேஷித்
துச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவர்கள் துஷ்டஸூருதயராகையாலே
நான் வருமளவும் புருரவிடவேண்டா; அவர்களில், சுத்தபாவருண்டாகில்,
கருத்தறிந்து விடுங்கோளென்று தாத்பர்யமாக வருளிச்செய்கிறார், (அல்
லாதாரை இத்யாதி). அமுத்ரிதத்வம் சங்கநீயதா ஷேதுவாகையாலே
(பாவபரீகை) என்றது. உக்தத்தை அதுவதித்து, ஸுஸ்த்திர னாகைக்கு
ப்ரயோஜநாந்தரத்தையும் காட்டுகிறார், (இதுதானித்யாதி). (இதுதான்)
என்றது - சக்ரதா(ஞ)ரணந்தான் என்றபடி. (இதுதானும்) என்றது -
அங்கோரஷேதுவான அந்த சிஷ்தாரணந்தானும் என்றபடி. அவனுடை
மை என்றதுக்கு சக்ராங்கம் ஸூசகமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (சக்ரா

100 திருப்பல்லாண்டு, ஏ-பா-தி யில்பொலிகின்ற வ்யாக்ச்யராம்.

ஸ்ரீ ஸ்ரீ கல்யாணசுந்தரம் - சக்தாதிதாரணம் பும்ஸாம் பரஸம்பந்த வேதநம் ! பதிவ்ரதாநிமித்தம்ஸி வலயாதி விபூஷணம்” என்று பக வத்ஸம்பந்தத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிறே யிருப்பது. (குடிசுடியாட் செய்கின்றோம்) (க) “சுபுத்ரஸுபுத்ரஸுபுத்ர - ஸபுத்ர பௌத்ரஸ்ஸகணம்” என்கிறபடியே ஸந்தா(ஸ்ரீ)நமாக அடிமை செய்யக்கடவோமாய் வந் தோம். இப்படி அநந்யார்ஹராயிருப்பார் செய்யுமடிமையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே.

எந்த அபதாநத்துக்கு நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறதெ ன்னில், (மாயப்பொருபடை யித்யாதி) எங்களைப்புகுர நிறுத்தின ஆழ்வானுடைய வீரப்ரகாசகமான துறையிலே திருப்பல்லாண்டு பா டக்கடவோமென்கிறார்கள். (மாயப்பொருபடை வாணனை) ஆஸ்சர்ய மாகப் பொரும் ஸேநையையுடைய வாணனென்னுதல்; ஆஸ் சர்ய மாகப் பொரும் ஆயுதத்தையுடைய வாணனென்னுதல். “மாயம்” என்று-க்ருத்ரிமமாய், க்ருத்ரிமமான யுத்தத்தை யுடையவென்னவு மாம். (ஆயிரத்தோளும் பொழி குருதிபாய) ஆயிரம் தோள்களா லும் மதகு திறந்தாப்போலே ரக்தவெள்ளம் குதிக்கொண்டு பூமிப்ப ரப்படையப் பார்ப்பும்படி. †(பொழிதல்-சொரிதல்). இதுக்கு இவன் பண்ணின வ்யாபாரத்தளவேதென்னில், (சுழற்றிய) திருவாழியை வீசவேண்டிற்றில்லை, சுழற்றினவித்தலை. அவன் ஒருகால் திருவாழி தீத்யாதி). (சிமித்தம்) சிந்தும். (உ) “ஸிமித்ரம் ஸிமித்ரம் - சிமித்தம் ஸேது ஸக்ஷமணோ” என்று நிகண்டு. “வந்து வழிவழியாட் செய்கின் றோம்” என்ற இடத்தில் போலன்றிக்கே, பவிஷ்யத்தாக கேவலருடைய ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஸபுத்ர இத்யாதி). ப்ரகரணது ருணமாக விஸேஷபர்யவஸாநம் (இப்படி இத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (எந்த இத்யாதி). “கோயில்பொறியாலே யொற் றுண்டுநின்ற” என்றத்தைக்கடாக்கித்து, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (எங்களை இத்யாதி). (வீரப்ரகாஸகமான) என்றது - வீரரஸப்ரகாஸக மான என்றபடி. “மாய” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்-ஆஸ்சர்யமாகவும், க்ருத்ரிமமாகவும். “படை” என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம் - ஸேநையும், ஆயுத மும், யுத்தமும் என்றுகருத்து. (குருதி) குதிரம். (குதிக்கொண்டு) குதித்துக் கொண்டு. “பொழிதல்” சொரிதல்; அதாவது-இளம்பிக்குதிக்கை. “சுழற் றிய” என்றதுக்கு வாஸநை (இதுக்கு இத்யாதி). “ஆயிரம்” என்றத்தை

(க) ரா-பா-க-கை.

(உ)

† குண்டலீதம் ப்ரக்ஷிப்தம், அரும்பதத்தோடு புரருக்தம்.

னையச் சுழற்ற, வாணனுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருகாலே மலைக் கொடுமுடிகள் போலே முறிந்துவிழுந்தன. வாணனுடைய தலையை அறுதொழிந்தது குற்றம் போராயையன்று, உஷை பித்ரு ஹீநை யா காமைக்காகவும்; “தேவதார்தரபஜநம் பண்ணுவார்க்கு ப(ந்)லமிது” என்னுமிடத்துக்கு மச்சமாகவும். அதாவது - (க) “பரிவின்றி வாணனைக்காத்தும்” என்று பாதிக்ஞைபண்ணி, யுத்தத்திலே இவனைக் காட்டிக்கொடுத்து, ஸ்பரிகரணய்க்கொண்டு முதுகுக்காட்டிப் போனான் ரக்ஷகன்; ரக்ஷயபூதன் தோள் துணியுண்டான். “உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு நான் பட்டதோ!” என்றும், “உன்னை ஆஸ்ரயித்து நான் பட்டதோ!” என்றும் இருவரும் கூடக் கட்டிக்கொண்டு கதறுகையிறே ப(ந்)லமாய்விட்டது. (ஆழிவல்லானுக்கு) “வில்வல்லான்” “வாள் வல்லான்” “தோள்வல்லான்” என்னுமா போலே. (உ.) “யுஸ்ஸு” “யுஸ்ஸு”

பும், “சுழற்றிய” என்றத்தையும் கடைக்கித்து, பலிதம் (அவனெருகாலித் யாதி). (வாணனுடைய) என்றிருக்கையாலே, “வாணனை” என்ற ஐகாரம் அவ்யயமாதல், வேறு விபக்தி மாருட்டமாதல்; வாணனைக்குறித்துச் சுழற்றிய என்றும் (வாணனுடைய) என்றது-ஆர்த்திகமாகவுமாம். (கொடு முடிகள்) கிரகங்கள். தலைதப்பவிட்டதும் கைகழியவிட்டதுமான, இது க்கு இரண்டுவிதமாக ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் (வாணனுடைய இத் யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (மச்சமாவது) சிலவானவெட்டு. அதாவது-ஆ பரணம் பண்ணுமவன் பரீக்ஷார்த்தமாக வெட்டிவைக்கும் பொன்னுக்குப் பேர். அப்படியே தேவதார்தரபஜநம் பண்ணினதுக்கு அடையாளமாக, எல்லாக்கையையும் கழித்து, இரண்டுகையை வைத்தானென்றபடி. இர ண்டாம் ப்ரயோஜநத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது இத்யாதி). (அதாவது) என்றது - மச்சமாகையாவது என்றபடி. (பரிவின்றி) வருத்தமற. (காத் தும்) காக்கக்கடவோம். (ரக்ஷகன்) என்றது - வ்யங்க்யம். “துணியுண் டான்” என்ற அநந்தரம், என்று நாட்டாரறிக்கைக்கு ழேதுவாக என்று சேஷம். இத்தால் பலிதம் (உன்னை இத்யாதி). (கதறுகை) ப்ரலாபிக் கை. ஆழியான் என்னுமல் “வல்லான்” என்பானென்னென்ன, (வில் வல்லானித்யாதி). இப்படி ப்ரயோகித்தால் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வரும் ஏற்றமேதென்ன, (யஸ்யஸா இத்யாதி). (திருவடி) பெரியதிருவடி. (நல்

“உ. திருப்பல்லாண்டு, எ-பா-தீயில்பொலிகின்ற வ்யாக்யாநம்.

தீய - யஸ்யஸா ஜநகாந்மணா” என்கிறபடியே பிராட்டியை எனக்
கென்ன இட்டுப்பிறத்தல், திருவடி தோளிலே நல்தரிக்க விரும்புதல்,
கைபேராமல் திருவாழிபைப்பிடித்தல் செய்யுமதாய்த்து ஸர்வாதிக
தவத்துக்கு லக்ஷணம். (பல்லாண்டு கூறுதுமே) அத்தசையிலே
அடிமைசெய்த ஆழ்வானுடைய வீரபூக்கும், அடிமைகொண்ட க்ரு
ஷ்ணானுடைய வீரபூக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுவாரைப் பெற்ற
தில்லை; அவ்விழவுநீர இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோ
மென்கிறார்கள். (எ

அவ. — எட்டாம்பாட்டு. (நெய்யிடை யித்யாதி) *அண்டக்கு
லத்திலே யழைத்த ஐஸ்வர்யார்த்திகள் இசைந்துவர, அவர்களைக்
கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். *வாழாளிலழைத்த அந்நயப்ரயோஜநர் தங்
களேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள் *எந்தைதந்தை
தந்தையிலே; *ஏடுநிலத்தி லழைத்த கைவல்யார்த்திகள் தாங்கள் தி
ருந்திப்புகுந்தமை சொன்னார்கள் *தீயிற்பொலிகின்றவிலே; இவர்
கள், தாங்கள் கூடாது புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்க, அந்நயப்ரயோ

தரிக்க) பொருந்தி; த்ருடமாக என்றபடி. பிராட்டியையும் திருவடியை
யும் சொன்னது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். “நாங்கள் - இப்போது - கூறு
தும்” என்கையாலே, முன்பு பரிவிலையென்று தோற்றுமிதே; தததுகுண
மாகத் தாத்தபர்யம் (அத்தசையிலே இத்யாதி வாக்யத்தவயமும்). “ஆழி
வல்லாணுக்கு” என்று, இப்படி ஆழ்வானை சிறுபகமாகச் சொல்லுகையா
லே, இவனுடைய வீரபூக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்களென்று
கருத்து.

எட்டாம்பாட்டு. — (நெய்யிடை இத்யாதி) ஸங்க்ரஹேண ஸங்கதி
(அண்டக்குலத்திலே இத்யாதி). இசைந்துவருகிற ப்ரகாரத்தை விஸ்த
ரேண உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, வருத்தாதுவாதம் பண்ணுகி
றார். (வாழாளிலித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே). இவர்க ளிருவரையும்
அருவதித்தது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம்; கீழே அழைக்கப்பட்டவர்களே ஸங்
கதராணாக ளாகையாலே, பாரிசேஷ்யாத் ஐஸ்வர்யார்த்திகளே இதில்
ஸங்கதராசுகுரக ளென்கைக்காகவுமாம். பாட்டெல்லாம் கடாஷித்து
இசைந்துவந்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யாதி). (இவர்
ள்) ஐஸ்வர்யார்த்திகள். (இவர்கள்) என்றத்தை (புகருகிறார்கள்) என்
ந்தோடே அர்வயிப்பது, (தாங்கள்) என்றத்தை, (அபேக்ஷிக்க) என்

ஐநர்க்கு முகங்கொடுத்தாப்போலே முகம்தந்து, அந்த ஐஸ்வர்யத்
தைத் தந்த ஓனதார்யத்துக்குத் தோற்று, ஐஸ்வர்யத்தை விட்டு சுத்த
ஸ்வபாவராய் இவ்வுடனே மங்களாசாஸனம் பண்ணுவோமென்று
புகுருகிறார்கள். * அண்டக்குலத்திலே - அண்டாத்யக்ஷத்வம் ஐஸ்
வர்யத்துக்கு மேலெல்லையாகப் பேசுற்று; அவ்வைஸ்வர்யார்த்திகள்
பேச்சான இந்தப்பாட்டிலே - சரீரத்துக்கு தா(ஹ்)ரகபோஷக போ
க்ய (ஹீக்ஷ)ங்களை இரந்தார்களாய், அத்தை அவன் தந்தானாகப் பே
சிற்று; இதுக்கு ரிபந்தம் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்து புகுரு
கிறவர்களாகையாலே அதிஹுடைய கூடாத்ததை தோற்றப் பேசுகிறார்
கள். அண்டாத்யக்ஷான ப்ரஹ்மாவக்கும் தா(ஹ்)ரக போஷக போ
க்யங்களையிறே ப்ரயோஜனம்; அதற்கு மேற்பட்டு பகவத் விபூதி
யை “எனக்கு” என்கிற அபிமாநத்தால் வந்த ஸ்வரூப ஹ்ரானியேயிறே
ப(ஹ்)லம். *

மூ.—

நெய்யிடை நல்லதோர்சோறும் நியதமுமந்தாணிச்சேவகமும்
கையடைக்காயும் கழுந்திக்குப் பூனெறி காதுக்குக்குண்டலமும்

றத்தோடே அர்வயிப்பது. தோற்றது-அர்த்தாத்வித்தம். “அண்டக்குலம்”
என்கிறபாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் அர்த்தவையுமைய் மிருக்க, அவர்கள்
வந்தபடியாகச் சொல்லும்படி யெங்கனையென்ன; (அண்டக்குலத்திலே
யித்யாதி-பேசுகிறார்கள் என்னுமளவும்). (பேசுகிறார்கள்) என்ற அநந்தரம்,
ஆகுமையென்று அந்யாஹரித்து (ரிபந்தம்) என்றத்தோடே அர்வயிப்
பது. இத்தால் ஸ்வரூபஜ்ஞானம் ரிபந்தமென்றதாயிற்று. யத்வா -
மேலான ஐஸ்வர்யத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் சோறுமுதலானவற்றைக்
கொடுத்தானாகச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேதுவேதென்கிற ப்ரஹ்மத்தை அது
வதிக்கிறார் (அண்டக்குலத்திலே யித்யாதி). இப்பகைத்தில், இதுக்கு ரிபந்
தமென்னென்னில் என்று சேஷம். உத்தரம் (இன்று ஸ்வரூபேய்யாதி)
என்று யோஜிக்கவுமாம். (அதிஹுடைய) அண்டாதிபத்யத்தி ஹுடைய.
கூடாத்ததை தோற்றச்சொன்ன மாத்ரமேயன்றிக்கே, நிரூபித்தால் தானும்
சொல்லுவதிவ்வளவே யென்கிறார் (அண்டாத்யக்ஷேத்யாதி). அவ்
ளவே ப்ரயோஜனமாவா நென்னென்ன, (அதுக்கு மேற்பட்டிய்யாதி).
அண்டாதிபத்யத்தை, “நெய் - சோறு” என்றப்போலே, அத்யல்பமாகச்
சொல்லலாமோவென்ன, (அண்டாத்யக்ஷான இத்யாதி) என்று கேழுக்கு
உப்பாத(ஈ)கமுமாம்.

எசு திருப்பல்லாண்டு, அ-பா-நெய்யிடை வ்யாக்க்யாரம்.

மெய்யிட நல்லதோர்சாந்தமும் தந்தெனைவெள்ளுயிராக்கவல்ல
பையுடையாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவனே.

வ்யா.—(நெய்யிடை) “இடை” என்று - நிறையாப், நெய்யோ
டொத்த சோறென்னுதல். “இடை” என்று-நடுவாய், நெய்யினிடை
யிலே சிலசோறு முண்டென்னுதல். இத்தால்-போஷக ப்ரசுரமான
தா(ஞ்)ரகத்ரவ்யத்தைத் தருமென்கை. (நல்லதோர் சோறும்) சோற்
றுக்கு நன்மையாவது-இட்டவன் “இட்டோம்” என்றிருத்தல், உண்
ணவன் “இதுக்கென்செய்வோம்?” என்றிருத்தல் செய்யாதசோறு,
அதாவது - தாய் இட, புத்ரனுண்ணும் சோற்றுக்கு இவ்விரண்டு
மில்லையிறே. (ஓர்சோறு) இப்பா(ஞ்)வ சுத்தியேயன்றிக்கே, வில
க்ஷண ரஸோபேதமா யிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷபூதன் சே
ஷிக்கு இடம் சோறுபோலே யிருக்கை. அதாகிறது- அஹங்காரோ
பேத மன்றிக்கே ப(ஞ்)கத்யுபஹ்ருதமாயிருக்கை. ஸஸ்வரனும், (ச)
“ஷ்ஹு” - பக்தாநாம்” என்கிற நினைவாலேயும் வத்ஸலையுமிரே
யிடுவது. அநய்யப்பயோஜன ஸ்வாமிவிஷயத்திலிடம் சோறு எங்
ஙனே யிருக்குமென்னில்; (உ) “வஹு” - வஹு கஹி கஹி
விதாராந்நாநி புபுஜே ஸாசிநி குணவந்திச” என்னும்படி பாவநமுமாட்
போக்ய(ஞ்)முமாயிருக்கை. “ஸாசிநி” என்றது-சுத்தங்களா யிரு
க்கை. சோற்றுக்கு சுத்தியாவது - தூர்யோதநன், தன் ஐஸ்வர்யத்
தைப்பற்ற அபிமானித்தான்; பீஷ்மன், ஜ்ஞாநாதிகனென்று அபிமா

“இடை” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; அதில், “நெய்-சோறு” என்
றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி, இரண்டாமர்த்தத்தால் பலிதம் (இத்தாலித்
யாதி). இப்படிப்பட்ட சோறுண்டோவென்ன, (தாயித்தாதி). “ஓர்”
என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம், - ரஸோபேதமாதல், தாயிட்டசோற்றிலும்
விலக்ஷணமென்னுதல். இரண்டாமர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (அதாகி
த்யாதி). தாயிட்டாப்போலவும் சேஷபூதனிட்டாப்போலவும் ஸர்வே
ஸ்வர விடுமோவென்ன. வ்யுத்த்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (ஸஸ்வரனு
மிய்யாதி). “ஓர்” என்றதற்கு இரண்டாமர்த்தமான “அங்ஙனன்றிக்கே”
என்கிற வாக்யத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி,
தத்விஷய ஸங்கையை உத்க்ஷேபிக்கிறார் (அந்யேத்யாதி). ஸாசித்வமா
வது - அபிஜக வித்யா வ்ருத்தங்களால் வந்த அபி(ஜி)மாந ஸாஸ்யராலே
இடப்படுகையென்று விவக்ஷித்து உபபாதிக்கிறார் (சோற்றுக்கித்தாதி).

சித்தான்; த்தோனான், வர்ணத்தாலதிகனென்று அபிமாதித்தான்; இவையொன்று மின்மிக்கே ப(ஃ)த்தபுபுந்ருதமா றிருக்கை.

(சியதமும்) அதாகிறது - ஐஸ்வர்யம் சுஸ்வரீன கொடுக்கிலும் அஸ்த்திமாயிருக்கக் கூடவது; அது அழிந்தவன்மும் அவ்வைஸ்வர்யத்தை ஸமாநாதம் பண்ணிக்கொடுக்குமவனுக்கையாலே “சியதமும்” என்கிறது. இத்தாலோதே “அர்த்தார்த்தி” என்றும், “ஆர்த்தன்” என்றும் ஐஸ்வர்யத்துக்கு இரண்டிவகை சொல்லிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே, தேவநாதரத்தனைப்பற்றி சுஸ்வரீன இல்லேசெய்யுமன்றும் தம்முடேன சோந்திமவனென்னை. ஸர்வேஸ்வரனிட்ட சோற்றைத் தின்று அவனை இல்லேசெய்யும் க்ருதக்கருதினே ஸம்ஸாரிகள்; தன்னை இல்லேசெய்யு மன்றும் ரக்ஷிக்கும் உதாரனினே ஸர்வேஸ்வரன். (அத்தானிச்சேவதமும்) “அத்தானி” என்று - பிரியாபை; “சேவதம்” என்று - ஸேவை. ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும் அநவரத பா(ஃ)வரையும், அந்திமஸ்ம்ருதியும் அநர்ய ப்ரயோஜனோபாதி கர்த்தவ்யமிதே. ஆனால் ஐஸ்வர்யஸாதரத்தையும், “தந்து” என்று ப்ரயோஜனத்தோடொக்கச் சொல்லுவானென்னென்னில்; * வெள்ளுயிரானபின்பு சொல்லுகிறார்களாகையாலே அந்த ஸாதரமும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயினே இருப்பது. அநர்ய ப்ரயோஜனருக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான

“சியதமும்” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்தர்யம்; ஐஸ்வர்யத்தை சியதமாக்குகையென்றும், அவனுக்கு எப்போதும் கொடுக்கையே சியதமென்றும். அதாகிறது எத்தாலே யென்றிதென்னில் என்று கூட்டுவது. (ஸமாநாதம்பண்ணி) என்றது - போனத்தை யொக்கப்பண்ணி யென்னை. (இத்தாலே) என்றது - இப்படி புறக்கொடுக்கையாலே யென்றபடி. (சொல்லிற்று) ஸூகீகையில் இதிசேஷம். இரண்டாமர்த்தம் (அங்ஙனன்றிக்கே இத்தயாதி). தம்முடேன இவனே யிடுகிறானெல், அவனை இல்லே செய்வானென்னென்ன, (ஸர்வேஸ்வர னித்தயாதி). க்ருதக்கருத்கு அவன் கொடுக்கக்காரண மேதென்ன, (தன்னை இத்தயாதி). பிரியாத ஸேவையாவது-அநவரத பா(ஃ)வரையன்றே, இதுவு மிவனுக்கு வேணுமோவென்ன (ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு மித்தயாதி). (அநர்யப்ரயோஜன்) உபாஸகன். ஸாதரத்தை ப(ஃ)லங்கனோடே சேர்த்துச்சொல்லுவானென்னென்றிற் றங்கையை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆனுவித்தயாதி). (தந்தென்கிற ப்ரயோஜனமாவது) தந்தென்று சொல்லுக்கை குறுப்பான ப்ரயோஜனமென்றபடி. சேவதமும்” என்று ஸுபொவானென்னென்ன, (அநர்யேத்தயாதி). அங்

† மூலகோசங்களில் யதஸ்ம்ருதபாடம் காண்கிறது. அரும்பதத்தில், னன்கிற என்றுபாடம்.

238 திருப்பல்லாண்டு, அ-பா-நெய்யிடை வ்யாக்யாநம்.

ஸேவை ஸாதரமாகக்கிடர் கதூரமான ஐஸ்வர்யத்தைத் தந்ததென் னாய்.

(கையடைக்காயும்) தா (தா) ரக போஷகங்கள் கீழே சொல்லிற் றாய், போல் - போ(ஹ்)ய பதார்த்தங்களைத் தந்தபடி சொல்லுகிறது திருக்கையாலே இட்ட வெற்றிலைப்பாக்கென்று இவர்கள் பக்கல் கௌரவத்தாலே இட்ட சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதன் சேஷியைக்குறித்து இடும் பாகாரத்தாலேயிறே சேஷியானவன் சே ஷபூதனுக்கு இடுவது. (கழுத்துக்குப் பூணூடு காதுக்குக்குண்டல மும்) தேஹத்தை உத்தேசம் என்றிருக்குமவனாகையாலே தன்னு டம்பை அலங்கரித்து, அத்தை அதுபவித்திருக்குமவனிறே ஐஸ்வர் யார்த்தி; பகவத்பரனுப் ஈஸ்வரனை அலங்கரித்து, ஸாதாநம் பண்ணி யிருக்கிறானல்லனே; ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து ஜ்ஞாந வைராக்யபக்தி களை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமாக நினைத்திருக்கிறானல்லனே. “கழு த்துக்குப் பூணூடு காதுக்குக் குண்டலமும்” என்று விசேஷிப்பா னென்னென்னில், தன் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், நாட்டார் கொண் டாடிமதுவே தனக்கு பரயோஜனமா யிருக்கையாலே, அவயவார்த்தங்

கூனன்றிக், ஸாதரத்தையும் ப(ஸ்)லகோடியிலே பரிகணித்ததற்கு அந ண்டப்ரயோஜனருடைய புத்தியாவென்று தாத்பர்யமாகவுமாம். (அநர்யப்ர யோஜன்) ப்ரபங்கர்.

வ்ருத்தாவாதபூர்வமாக, “கையடைக்காயும்” என்று தொடங்கி, “தந் து” என்னுமளவுக்கும் பா(ஹ்)வம்(தாரகேத்யாதி). அடைவெற்றிலை, காய்- பாக்கு. “கை” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன. (திருக்கையாலே இத்தயாதி. (பாக்கு) என்றதற்கு (சொல்லுகிறது) என்றத்தோடே ஸம்பந் தம். சேஷபூதனைப்போலே சேஷி கௌரவமாக இடக்கூடுமோவென்ன, (சேஷபூதனியாதி). தேஹதாரணத்யர்த்தமாகச் சில தா (தா) ரகாதி களை அபேகித்தானால் யுத்தம், தன்னை அலங்கரிக்கக் கூடுமோவென்ன, (தேஹேத்யாதி). உத்தார்த்தத்தை இரண்டு வகையாக வ்யதிரேகமு கேர்த்து உகரிக்கிறார் (பகவதிய்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே) “பூண்” கண் டுகை. “பூணும் - குண்டலமும்” என்னவமைந்திருக்க, “கழுத்து ” என்றும் “காது” என்றும் விசேஷித்துச் சொல்லுவானென் னென்கிற சங்கையை அருவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கழுத்துக்கித்யாதி). கேவல பராதுபாவ்யத்வம் ஸூசிதமாயிற்று. பராதுபாவ்ய மாகாதே சிலவுண் டோவென்ன, (அவயவார்த்தரங்களிலித்யாதி). “கழுத்துக்கு - காதுக்கு”

எஅ திருப்பல்லாண்டு, அ-பா-செய்யிடை வ்யாக்க்யாரம்.

கைக் கிடான ஸௌபாக்யமுள்ளது உனக்கேயன்றோ வென்ன; “உட முடைய திருவுள்ளத்தாலே யன்றோ நான் கொடுக்கிறது” என்று பிராட்டி விண்ணப்பஞ்செய்ய; நான் முற்பாடனாகப் பெறுமையாலே, உன்னுடைய உகப்பின் காரியத்தைக் கொடுக்கலாகாதோ என்றார். இப்படி அந்நயப்போஜனனுக்கு ஆதரித்துப் பூட்டினாப்போலேயாய்ந்து கஷ்டமான என்னை ஆதரித்துப் பூட்டினதும்.

(மெய்யிட) திருவடிகளில் ருசிபிறந்த பின்பாகையாலே “உடம்பு தயாஜ்யம்” என்கிற நினைவு தோன்ற குத்வித்துச் சொல்லுகிற படி. (நல்லதோர் சாந்தமும்) சாந்துதான் இதுக்குத் தரமாகப் பெற்றதோ? (க) “ஸுந்நஃ - ஸர்வகந்த” என்கிற வடிவுக்கு ஸத்ருசமாக, குப்பை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே யிருக்கும் சாந்தையன்றோ எனக்கிட்டது. (உ) [ஸுந்நஃ - ஸுகந்தமேதத்] குப்பை கம்ஸனுக்குப் பரணியோடே சாந்து கொண்டு போகாநிற்க, “வாரீர் பெண்பிள்ளாய்! நமக்கும் நம்மண்ணற்கும் சாந்திடவல்லீரோ” என்ன; அவ்வடிவையும் விருப்பையும் கண்டு, ஸ்திரீத்வப்பயுத்தமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டிற்றிலள்; “இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின் வாசியறியமாட்டார்கள்” என்று ஆக்கனாபிருப்ப தொன்றைப் ப்ரக்ருதத்திலே ஏறிட்டுக் காட்டுகிறார் (இப்படி இத்யாதி).

“மெய்யிட” என்று சொன்னதுக்கு ஸார்த்ததாத்பர்யம் (திருவடிகளிலித்யாதி). மேலே “நல்லதோர்” என்றதுக்குப் ப்ரதிகோடித்வேற, “மெய்” என்றதுக்கு ஜுகுப்பஸையிலே தாத்பர்யம். “நல்லதோர்” என்றதுக்குக்கருத்து (சாந்தித்யாதி). (தரமாக) அதுருபமாக. சாந்தினது நன்மையைத் தருஷ்டாந்தமுக்கே அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வகந்த இத்யாதி). குப்பை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்தின்படியேதென்ன (ஸுகந்தமித்யாதி). ஸ்லோகார்த்த மருளிச்செய்வதாகப் பீடிகையிடுகிறார் (குப்பை இத்யாதி). * காத்த்ர(௫௫)பதத்தையும், “தியதாம்” என்றபதத்தையும் கடைகித்து, (அவ்வடிவையும் விருப்பையும்) என்றது. (மறுக்கமாட்டிற்றிலள்) என்றது-ஆக்கனா சாந்தையிட்டானாக மேற்சொல்லுகையாலே, ஸுகந்தமென்றதுக்கு ஓளபாதிக கந்தவத்தான சாந்தென்று திருவுள்ளம்பற்றி. இத்தையிடுகைக்குப் ப்ரஸக்தி சொல்லிக்கொண்டு, அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யாதி). (ஆக்கனா) என்றது-ஆக்கப்பட்டதாய்; ஆரோபிதகந்தமான என்றபடி. இப்படி அர்த்தம் சொல்லாதபோது ஸுகந்தியென்று சொல்ல

(க) சாந்தோ-ந-ச.

(உ) வி-பு-ரு-உ-ச.

இட்டான்; அத்தைப்பார்த்து, “காத்தம் கொடுத்தின்படி. அழகியது, தளமழகிதன்று!” என்ன; அதுக்குமேலே ஒரு சாந்தையிட, [சுஹ்ரீ-ராஜாங்கம்] இது கம்ஸனுக்குச் செருக்கிலே பூசலாமித்தனை, வாசியறித்து பூசுவார்க்கு ஸத்ருசமல்ல; அன்றியே, வழக்கனான சாந்தென்னவுமாம். [ஹ்ரீ-ருசிரம்] ஸௌகந்த்யம் சிடக்க, நிதாமழகிய நாயிருந்ததென்ன; “இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின் வாசியறித்தபடியென்!” என்று ஆந்றித்துப்பார்க்க, [ஹ்ரீ-ருசிராந்ரு] உன்முதத்திலாதாத்துக்கு ஸத்ருசமாயிருக்கவேண்டாவோ நீயிடும்காந்தும் என்ன; அவருட்குநீயான சாந்தையிட, [சுஹ்ரீ-ராஜாங்கம்] ஆவயோர்க்காது ஸத்ருசம்] எங்களுடம்புக்கு ஸத்ருசமான மேதகவஸ்துவையிட்டு மர்த்தித்துத்தா என்றுன். அந்நா

வேணும். (க) “ஈந்நீது ஸுஸரபித்ய” - கந்தஸ்யேதுத்ருதி ஸுஸுரபித்ய” என்று ஸூத்ரமும், “ஈந்நீதுத்ருதி ஸுஸுரபித்ய” - கந்தஸ்யேதுத்ருதி ஸுஸுரபித்ய” என்று வார்த்திகமு யிருக்கையாலே. கீழ்ப்பதத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு மேற்பதத்துக் கவதாரிகை (அத்தை இத்தாதி). (கொளுத்தினபடி) ஊட்டினபடி. (தனம்) கந்தாஸ்யம்; சார் தென்றபடி. ராஜசுபத்ததை விசேஷபரமாகவும் ஸாமான்யபரமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அருளிச்செய்கிறார், (அதுக்குமேலே இத்தாதிவாக்ய த்வயத்தாலே). தோஷோக்தி சபளிதமாகையாலே, (செருக்கிலே) என்றது அர்த்தலித்தம். (வழக்கண) செலவுக்கானதான கார்திமத் என்று ருசிரபத்தத்துக்கர்ந்தம் அருளிச் செய்துகொண்டு, மேற்பதத்துக்கவதாரிகை (ஸௌகந்த்யமித்தாதி). (தலையான) ஸ்ரேஷ்ட்டமான. ஸத்ருஸா துலேபமங்கியதாம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (எங்களுடம்புக்கித்தாதி). (மே தகவஸ்து) கஸ்தூர்யாதிகள். (என்றான்) க்ருஷ்ணன் என்று சேஷம். ப்ரக்ருதத்தில் மேதகவஸ்துவேதென்ன, (அதாசிரித்தாதி). இந்த ஸ்லோகத்திலே, “ஏதத் ஸுகந்தம், ஏதத் ராஜார்ஹம், ஏதத் ருசிரம், ஹேருசிராநே” என்று ஸம்போதிக்கக் கூடாமையாலும், ஸுகந்தமென்று, ஆரோபிதகந்தாஸ்யத்துக்கு (உ) “ஈந்நீதுத்ருதி ஸுஸுரபித்ய” - ஸாக்ஷாந்மமத மம்மத” என்கிற தில்ய காத்ராதுரூப்யம் கூடாமையாலும், சாந்தைக்காட்டுவ தற்குமுன்பு ஏதச்சப்த ிர்த்தேசம் சேராமையாலும், “ராஜார்ஹம்” என்று வழக்கண சாந்துக்கு தில்ய காத்ராதுரூப்ய மில்லாமையாலும், “ருசிரம்” என்று கேவலரூப ப்ரதா(நா)ந்ருக்குக்கும் அதுசொல்லப் போராமை

வது (க) “பூசம்சாந்து” என்கிறபடியே உன்னுடைய ஆதரத் தாலே ஸம்ஸ்க்ருதமாகித்தா வென்றபடி. இப்படி லிவள் ஆதரித் துச் சாத்தின[†] மாளிகைச் சாந்தைக் கிடர் தம் திருக்கையாலே என் னுடம்பிலே பூசிற்று.

(தந்து) தந்தபோதைத் திருமுகத்தில் கௌரவத்திலும் ஒளதார் யத்திலும் தோற்று ஐஸ்வர்யத்தை விட்டு, அவன்றானே அமைபுமெ ன்னும்படி யாய்த்துத் தந்தது. (என்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல) (உ) “[॥]சோரேண[॥] சஸரேண[॥] - சோரேணுத்மாபஹாரிண[॥]” என்கிறபடியே ஆத்மாபஹாரம் பண்ணி, அதினாலே ஸூத்ரப்ரயோஜகாமனாய் ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவென்னை. (வெள்ளுயிராக்கவல்ல) முன்பு ஸூத்ரனாய்ப் போந்தானொருவன் சுத்தஸ்வபாவ னானென்று தெ ரியாதபடி “அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த (Xth)ரிலே யொருவன்” என் னலாம்படியாய்த்து விஷயிகரித்தது. (வல்ல) தன்னதொரு ஸ்வ பாவ விசேஷத்தாலே வஸ்துவை வஸ்தவந்தரமாக்க சத்தனென்கை;

(பையுடையித்யாதி) மங்களாசாஸனத்துக்கு விஷயமேதென்ன, அவ்விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார். தன்னோட்டைஸப்ரஸூஸுகத்தாலே யாலும் ஏகவாக்யதயா அந்வயங்கொள்ளப் போகாது; ராஜார்ஹமென்ற துக்கு அதிஸ்வாக்க்ய மென்றத்தங் கொள்ளுமளவில், “ஸுகந்தம்” என்றது சேராது, அதிஸ்வாக்க்யமென்றபோதே ஸகலாதிசயம் ஸித்திக் கையாலே விசேஷணந்தர வையர்த்தம் ப்ரஸங்கிக்கும். உத்தத்தை ப்ர க்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி). (கோயிற்சாந்து) தேவார்ஹமான சாந்து. “கையடைக்காயும்” என்றதில், “கை” என்ற தை யதுஷிந்தித்து, (திருக்கையாலே) என்றது.

“வெள்ளுயிராக்கவல்ல” என்றபதத்தைக் கடைக்கித்து, ஐஸ்வர்யத் தைத்தந்து வெள்ளுயிராக்கக் கூடாமையாலே, தததுருணமாக, “தந்து” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தந்தபோதை இத்யாதி). “வெள்ளுயிராக்க வல்ல” என்றதுக்குருணமாக, “என்னை” என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் (சோரேண இத்யாதி). “வெள்ளுயிர்” என்றபதவாஸனை (முன்புஇத்யா தி). “வல்ல” என்றதின்கருத்து (தன்னது இத்யாதி).

மேலுக் கவதாரிகை (மங்களாசாஸனத்துக் கித்யாதி). சப்தார்த்தம் (தன்னோட்டைஇத்யாதி). கருடக்கொடியென்னுதே “நாகப்பகைக்கொடி”

(க) தி-வாய்-ச-ந-உ.

(உ) பார-ஆதி-எச-உ-எ.

† கோயிற்சாந்தென்று அரும்பதம்.

விசயத்தினை (பு)ணையா பார்த்தியுடைய பகையுந் - பெரியதிருவடி, அவர் பகையாக உடையவனுக்கு. அரந்தசாயியாய் கருடத்வஜ்ஞானவாய்க்கு மங்கனாசாஸனம் பண்ணுகிறெனென்கை. தகட்டி வகுத்தினா மாணிக்கப்போலே திருநந்தாழ்வாரோட்டைச் சேர்த்தியால் வரும் அழகு நீட்டிப்பாகவேறுமென்றும், ஏதேனுமென்றை அபேகித்து வந்தவர்களையும் எவர்காக்கிக்கொள்ள வல்லேன் என்று கொடிக்கட்டியிருக்கிற சந்தி இந்த ஸ்ரீயாய்ச் செல்லவேறுமென்றும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறேனென்றோர், அகம்பயப்போஜாரும் கைவல்யார்த்திகளும் மந்திரமாதிரி விடத்தில் வழுநாபாகப்பெடுகிறார், இதில் ஜெய்வர்பார்த்தியை பகவதந்தாலே பேசுவானென்னென்னின்; அவர்கள் தின் பரிச்சிந்தனாய், ஜெய்வர்பார்த்திகள் திவன் அபரிச்சிந்தனையாலே ஒருருக்கு ஒருந்தன் வார்த்தைசொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறார். ... .. (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (உடுத்தியாதி) *வாழாளிலே அழைத்து * எந்தை தந்தையிலே வந்துகூடா அரந்தபய்யோஜார் பாசுரத் என்றதுக்கு ஹந்தப்பாவம் (அரந்தப்பாதி). “வயாக்கியாதி” என்றதுக்கு ஸ்வஸ்பரிசத்தால் விசுவகிதபணர்வம் சொன்னத்தாலே அரந்தசாயித்வம் பலிதம். இப்படி இருவரையும் சொல்லி மங்கனாசாஸனம் பண்ணுவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தகட்டிலித்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (பாடுகிறேன் என்றோர்) ஆழ்வாரென்றபடி. “பாடுகிறேன்” என்றும், “கூறுகிறேன்” என்றும், கீழ்ப்பாட்டுக்களிலிருக்க, இப்பாட்டில் “கூறுவன்” என்று சொல்லுவானென்னென்ற சங்காதுவாதம்பண்ணி, பரிஹரிக்கிறார், (அரந்த்யேயாதி). ஒருருக்கு ஒருந்தர் வார்த்தை சொல்லுகையாவது - மிகவும் திரளாகையாலே, எல்லாரும் சொல்லும்போது தெரியாமையாலே, தனித்தனியே சொல்லக்கூடாமையாலே, எல்லாருக்குமாக ஒருவன் சொல்லுகை. (சொல்லுகிறார்) என்றது - அவன் வார்த்தையாக ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே யென்றபடி.... .. (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (உடுத்துக்களைந்த இத்தயாதி). “வந்து மண்ணும் மணமுங் கொண்டின்” என்றத்தையும், “வந்து வழிவழியாட் செய்கின்றோம்” என்றத்தையும் இப்பாட்டில் “நின் பீதகவாடை” என்று எம்பெருமான முன்னிலையாக்கி மங்கனாசாஸனம் பண்ணுகிறபடியையும் நிருவுள் ளம்பற்றி, ஸங்கதி சதரமுகேச அவதாரிகை (வாழாளிலே இத்தயாதி). (அழைத்து) என்றது - அழைக்கப்பட்டு என்றபடி.

யாலே ஆவார்த்தோடே கூடித் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறாநிலை.

பூ.—

உடுத்துக்களைந்த லின்பிதகவாடை யுடுத்துக்கலந்ததுண்டு
தொடுத்ததுழாய் மலர்சூடிக்களைந்தன சூழிமித்தொண்டர்களோம்
யிடுத்ததிசைக்கருமம் திருத்தித் திருவோணத் திருவிழவில்
யடுத்தபைந்நாகணைப்பள்ளிகொண்டா னுக்குப்பல்லாண்டு கூறுதுமே.

வ்யா.—(உடுத்து) திருவரையிலே ஸுஸங்கதமாகச் சாத்துகை
பாலும் திருவரையிலே, முசிக்கையாலும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றும்படி
உற்றுமஞ்சளாலும் மாளிகைச் சாந்தாலும் சிஹந்தமாம்படியிடுத்து,
இவை இத்தகையும் ப்ரார்த்தநீயமாம்படி யிருப்பார் சிலர் நாங்கள்
சேஷிக்கு மங்களாவழை மாகையும் தத்ஸம்பந்தங்கள் தோற்றின சிஹ
ங்களை யுடைத்தாகையும் சேஷபூதனுக்கு ஸ்ம்ருதி விஷயமாய்க் கொ
ண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரியகரமாயிறே யிருப்பது. (களைந்த) ஆஸ
பேதத்திலே கழித்தால் பொக்கும் ஸத்தலம் தங்கள் தலையாம்படி
யிருக்கை. இதுவும் சேஷபூதனுக்கு ப்ரார்த்தநீயமிறே.

“களைந்ததின் பீதகவாடை” என்ன வமைந்திருக்க, “உடுத்து” என்று
சொல்லுதிறவர்களுடைய உட்கருத்து (திருவரையிலே இத்தபாதி). (முசிக்
கை) - நலங்கப்பண்ணுகை. (முசிக்கையும்) என்ற அந்தரம் உண்டாம்
படி யென்றுசேஷம். (தத்ஸம்பந்தம்) கடிஸம்பந்தம். (உற்று மஞ்சள்)
என்றது - (க) “மஞ்சளும் செங்கழுநீரும்” என்றபடியே திருமஞ்ஜனகா
லத்தில் சாத்தினமஞ்சள். (மாளிகைச்சாந்து) என்றது - கோயிற்சாந்து
என்றபடி; அதாவது - தேவார்ஹமான சாந்தென்றபடி. (சிஹந்தமாம்
படியும்) என்றது (சு)காரம் அத்தயாஹார்யம். இப்படியில ப்ரகாரங்கள்
தோற்றச்சொல்லுவா னென்னென்ன, “இத்தொண்டர்களோம்” என்றத்
தைக் கடாக்கித்து, அருளிச்செய்கிறார் (இவை இத்தபாதி). இவையித்தனை
யும் ப்ரார்த்தநீயமாவா னென்னென்ன, (சேஷிக்கு இத்தபாதி). சேஷிக்கு
மங்களாவழைமையாலே யென்றபடி. (ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்) என்றது
ஜ்ஞாநவிஷயமாய் என்றபடி. (ஸர்வகாலமும்) திருவரையி லிருக்குப்
போதும், தற்கன்பக்கல் வந்தபோதும். “உடுத்த தின்பீதகவாடை” என்
றூல்போராதோ; “களைந்த” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன, சிரஸாவஹித்
கும்படி உத்தேஸம்மா யிருக்கையென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸநேஷ
பாதி). (ஆஸநேபேதம்) மந்த்ராஸநாதிகள். அந்த உத்தேஸ்யத்வத்தை
உபபாதிக்கிறார் (இதுவுமிய்யாதி). உடுத்துக்களைகை முதலானவை வகுத்த
ஸ்வாமியதாகையாலே ப்ரார்த்தநீயங்கள் என்று கருத்து.

(க) பெரி-திரு-உ-ச-ச.

அச திருப்பல்லாண்டு, சு-பா-உடுத்து வ்யாக்யானம்.

உடுத்திருந்து யோக்யமாம்படி பண்ணிக் கொடுப்பார்கள்; அதுவாய்
ந்து இவனுக்கு நினைவு.

(கலத்ததுண்டு) அமுதுசெய்து கைவாங்கின தளிகை மாற்றினால்
ப்ரஸாதம் போ(ஹ்)ஜ்யம். (க) “*स्युर्द्वयं*” ஸ்ரீ ஸீஷா-த்வதியபு
க்தோஜ்ஜித சேஷபோஜிநா” என்னக்கடவதிநே. ப்ரஸாதமே தா(ஹ்)
ரகமாயிருப்பார் சிலர் நரங்கள். (உ) “*स्युर्द्वयं*” ஸ்ரீ ஸீஷா-குரோருச்சி

தங்கும்படியாக. ஸர்வரன் சேஷித்வத்தால் வந்த செருக்காலே கொடு
த்துவிடுகையும், இவர்கள் சேஷபூதராணோமென்று வைத(ஈ)மாய் பரிசு
லிக்கையு மன்றிக்கே, ராகப்ராப்தமாக அவனுடுத்துக் கொடுக்கையும், அத்
தை இவர்க ளுடுக்கையு மென்றிருக்கும் ப்ரதிபத்திகளென்று தாத்பர்யம்.

“கலத்தது” - பாத்ரத்திலுள்ளது என்று சப்தார்த்தம். கீழும்மேலும்
“உடுத்துக்களைந்த” “குடிக்களைந்தன” என்று புத்தோஜ்ஜிதம் சொல்லி
யிருக்கையாலே, ததநுணமாக, உண்டுவிட்டகலத்தது உண்டென்று விவ
க்ஷித்தருளிச்செய்கிறார். (அமுதுசெய்து இத்த்யாதி). யத்வா, (அது) என்றது
புத்திலுத்த பராமஹி யாகையாலே, சேஷ சேஷிகளுக்கு போ(ஹ்)ஜிநதேச
காலபேதம் வ்யவஸ்த்திதமாகையாலே, பி(தி)ந்நதேசகால விதிஷ்டமாக பா
த்ரத்தில் ப்ரஸாதம் தோற்றுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (அமுது இத்
யாதி). (கைவாங்கின) என்கையாலே காலபேதமும், (மாற்றினால்) என்
றத்தாலே தேசபேதமும் தோற்றுமேது. அதவா, “தொண்டர்கள்” என்
றத்தைக் கடாஷித்து, “கலத்தது” என்றத்தை முழுச்சொல்லாக்கி, கல
த்தை கிருபகமாகச் சொல்லுகையாலே பாத்ராவசிஷ்டமென்று விவக்ஷித்
தருளிச்செய்கிறார் (அமுதித்த்யாதி) என்னவுமாம். அமுதுசெய்த ஸத்தலத்
திலே தொண்டருக்குண்ணக்கடாதென்று கருத்து. மாற்றினால் அதில்
ப்ரஸாதமென்று கூட்டுவது. அக்ரவ்யபாயோஜநமில் புத்தோஜ்ஜிதத்தையே
புஜித்தார்களுண்டு வெண்ண, நித்யா-முகிகளில் தலைவரான சேஷாசந
ரனோ-இப்படியிருந்தாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாண மருளிச்
செய்கிறார் (த்வதிய இத்த்யாதி). “போஜிநா” என்ற இடத்தில், தாசுடில்
யே ணிசி ப்ரத்யயத்தாலே, புத்தசிஷ்டாஸநமே ஸ்வபாவமென்று தோற்று
கிறது. இத்தால் பலிதம் (ப்ரஸாதமே இத்த்யாதி). என்னென்றாலும்
விதிப்ரேரிதராகவாதல், சேஷத்வஸ்வரூப ஸித்த்யர்த்தமாகவாதல், ஸக்ருத்
ஸேவ்யமாயன்றோ லோகத்தில் நடப்பது, இதுவே தாசமாயிருக்கை
க்கு நேறுவேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (குரோரித்த்யாதி வாக்யத்யயத்

ஷ்டம் புஞ்ஜீத” என்று விதிப்போரிதராய்ச் கொண்டு ப்ரதிபத்தி பண்ணுவார்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதார்; ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார், தத்வியத்தயர்த்தமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுவார்கள்; பகவத்ப்ரேமபுத்தர், ஸ்வயம்ப்ரயோஜந மென்றிருப்பார்கள். இச்சேஷத்வ காஷ்ட்டையான ததீயருடைய ப்ரஸாதம் (க) “தருவரேல்” என்கிறபடியே அதி (டி)க்ருதாதி (டி)காரமாயிருக்கும், ஸர்வ ஸாதாரணனதாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கும் யோக்யமாயிறே பகவத்ப்ரஸாத மிருப்பது.

(தொடுத்தவித்யாதி) திருத்துழாய் பறிக்கும்போதும் தொடுக்கும்போதும் “அவன் சாத்தியருளப் புகுகிறான்” என்னும் ஆதரத்தாலே ஸம்ஸ்க்ருதமாய், சாத்திக்கழித்தால் சூடுமது எங்களுக்கு உத்தேஸ்யம். சுவடர் பூச்சூடும்போது புழுகிலே தோய்த்துச் சூடுமா போலே, தத்ஸப்ரஸுத்தாலே விலகணமாயிருக்கு மென்கை. அவன்றானும், சிலர்* சூடிக்கொடுத்த மாலையின் சுவடறியுமவ னாகையாலே

தாலே). “புஞ்ஜீத” என்று சொன்னாற்போலே என்று சேஷம். (தத்வியத்தயர்த்தமாக) என்றது - ஸ்வரூபவியத்தயர்த்தமாக என்றபடி. பகவச்சேஷத்வந்தான் பாகவத சேஷத்வபர்யந்தமல்லது நில்லாமையாலே, இந்தப்ரஸாத ப்ரதிபத்திதான் காஷ்ட்டாபர்யந்தம் நடவாதொழியில் வியத்தியாமையாலே, அவ்வளவும் நடக்கவேணுமே யென்ன, (இச் சேஷத்வேத்யாதி). (காஷ்ட்டையான) என்றது-ததீயப்ரஸாதம் சேஷத்வகாஷ்ட்டாஸம்பாதகமாகையாலே, அதிக்குதாதிகரரம்; ஆகையால் இங்கும் அநர்யப்ரயோஜநரைச் சொல்லுமிடத்தில், ததீயபுத்தசேஷபர்யந்தமென்று கருத்து. பகவத் ப்ரஸாதமோவென்ன (ஸர்வேத்யாதி). (ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும்) என்ற ஸமூச்சயத்தாலே, அநர்ய ப்ரயோஜநர்களுக்குக் கேட்கவேணுமோவென்று தோற்றுகிறது.

குடுதேபோதே தொடுத்திருக்குமே, “தொடுத்த” என்று சொல்லுவானென்னென்ன, ஆதரம் தோற்றுகைக்காக வென்கிறார் (திருத்துழாய் இத்யாதி). ஸம்ஸ்க்ருதமாயிருக்கே திருமாலையை யென்று சேஷம். அதுவே உத்தேஸ்யமாயிருக்கேதோவென்ன, (சுவடரித்யாதி). சுவடர் - ரவிகர், அவன்றான் பரமரவிகனாயிருக்க, இவர்களைப்போலே † குடினதைச் சூட்டாதே, தான் குடிக்கொடுப்பா னென்னென்ன, அச்சுவட்டையறிகையாலேதான் இவர்களிடத்தில் ப்ரீதியாலே குடிக்கொடுக்கிறானென்கிறார், (அவன்றானு மித்யாதி). இத்தால் ஸ்ரீகோதாதேவி அவனுக்காக

தாயேகர்மணி திர்த்திஷ்டே யோபநாஞ்சயபி ஸாதயேத் தி பூர்வகார்யா
வினோதேந ஸகார்யம் கர்த்துமர்ஷதி” என்கிற திருவடியிறே அவனாகி
றான். “பிராட்டியிருந்தவிட மறிந்துவா” என்றுவிட, இருந்தவிடமு
மறிந்து, “அவன்ப (ப) லமிருந்தபடியென்” என்று பெருமாள் கேட்
டருளினால், “அறிந்திலேன் என்னவொண்ணுது” என்று அத்தலை
யில் ப(ப)லபரீகைஷ்யும்பண்ணி ஊரிலரணையும் தலைபழித்து: மூலைய
டியே போம்படி பண்ணிவந்தானிறே. (திருவோணத்திருவிழவில்)
ஏவினதார்யத்தைக் குறைபறச்செய்தவனாவிலும் பர்யாப்திபிறவாமை
யாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணாயாகிற மங்கனாதுவஸத்திலே
என்னதீங்கு வருகிறதோவென்று மங்களாசாஸரம்பண்ணி வர்த்
திக்குமவர்கள்.

(படுத்தியதாதி) அத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே திரு
வநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில்
வாராமைக்கு மங்களாசாஸரம் பண்ணுகிறார்கள். படுக்கப்பட்டு ஸ்வ
ஸம்ஸ்ரேஷ்த்தாலே விசுவிதமாகாவின்றுள்ள ப ஸ்) னாதையுடைய
னாப், மென்மை குளிர்ந்தி நாற்றம் என்கிறவற்றை பர்க்ருதியாகவு
டைய திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே சண்டனந்தருள்கிறவழ
குக்கு மங்களாசாஸரம் பண்ணுகிறோம். ஸ்வதக்ஷஸ்வஜ்ஞனையும்
மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை, அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விக்கூதனாக
ப்பண்ணும், இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும், (க) “கிட

ஸ்ய கர்த்தவ்யமான வ்யாபாரம். திருவடி பஹுகார்யங்களைச் செய்த
படியை யருளிச்செய்கிறார். (பிராட்டி இத்யாதி) (அரணையும்) மதினையும்.
(தலையழித்து) நன்றாக அழித்து என்றபடி. (மூலையடியே போம்படி) சுட்டு
ப்பொகட்டால் குட்டிச்சவராமே, அப்போது மூலையாகப்போகலாமே,
அத்தைப்பறந்தொல்லுகிறது. “திருவோணத்திருவிழவில்- பல்லாண்டு
கூறுதம்” என்றுகூட்டி, கிழைக் கடாஷித்துக்கொண்டு, அர்த்தமருளிச்
செய்கிறார், (ஏவின இத்யாதி).

“படுத்த” இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம், (அத்தாலுமித்யாதி). (கண்
ணெச்சில்) த்ருஷ்டிதோஷம். தாத்பர்யார்க்ககதமூலேக வாக்யார்த்தம்
(படுக்கப்பட்டு இத்யாதி). அவன் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்க, திருவநந்தாழ்வான்
தானும் பரிவனாயிருக்க அச்சேர்த்திக்குப் பரிபவேண்டும்படி யென்னெ
ன்ன (ஸ்வத:இத்யாதி). (அவன்) ஸர்வரன். இச்சேர்த்திக்குக் கண்ணெ
ச்சில்வருகைக்கு ப்ரஸத்தியேதென்ன, (இவனுடைய இத்யாதி). கழ்வாக்

அ.அ. திருப்பல்லாண்டு, சு-பா-உ. பித்து வ்யாக்யாஸம்.

ந்ததோர்நிடக்கை” என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வழகி
றே-கண்வளர்த்தருளுகிறபோதையழகு ஒருவெள்ளிமலையிலே காண
மேகம் சாய்ந்தாற்போலே, கண்வளர்த்தருளுகிறபோதை பரபாக
(ஞ)†(ரஸ)த்தை அதுஸந்தித்தால் மங்களாஸாலனொழியச் செல்
லுமோவென்கிறார்கள். ... .. (சு)

அவ.— பத்தாம்பாட்டு. (எந்நாளித்யாதி) சிழிற் பாட்டில் புரு
ந்த அந்நயப்ரயோஜநர், தேஹயாத்நரையிலும் தங்கள் பாரதந்தர்யமே
ஸ்வரூபமாயிருக்கிற எற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புருந்தார்கள்;
இதில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் புருருகிறார்களாகையாலே, தங்கள்பக்கல்
அங்ஙனிருப்பதோடேற்றங்காண விரகில்லாமையாலே, பகவத்ப்ரபாவ
த்தால் தங்களுக்குப்பிறந்த எற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து
புருருகிறார்கள். ஐஸ்வர்யார்த்தியும் ஸங்கதரூபிதோது (சு) “சார்த

யத்தை விவரித்துக்கொண்டு, “பல்லாண்டுமூதாமே” என்றே கிர்த்தார
ணத்தைக் காட்டுகிறார், (கண்வளர்த்தருளுகிறபோதை இவ்யாதி). சாய்ந்
தாற்போலே யிருப்பதொன்றுகையாலே என்று கூட்டுவது. (பரபாகத்
தை) வர்ணுத்தகர்ஷத்தை. ... .. (சு)

பத்தாம்பாட்டு (எந்நாளித்யாதி). சிழிற்பாட்டில் அந்நயப்ரயோஜநர் பா
சுரமென்றீர், அதுக்கும், இப்பாட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரர் பாசுரமாகைக்
கும் ஸ-உசகம், அதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், (சிழிற்பாட்டிலித்யாதி வாக்
யத்தவயத்தாலே). தேஹயாத்நரையிலும் பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபமாகச்சொ
ல்லுகையாலும், பகவத்ப்ரபாவத்தாலே தங்களுக்கு தாத்காலிகாதிஸயம்
வந்ததாகச் சொல்லுகையாலும், ஸ-உசகங்களுண்டு; ஆகையாலே, அந்நய
ப்ரயோஜநர் பாசுரம் அது, இது ப்ரயோஜநாந்தரபரர் பாசுரம் என்று கரு
த்து. (தேஹயாத்நரையிலும்) என்ற ஸமுச்சயம், ஆத்மயாத்நரையில் கிம்புநர்
யாயத்தை ஸ-உசிப்பிக்கிறது. மங்களாஸாலநம் பண்ணப்புகுந்தார்களா
கையாலே அவர்களோடு திருப்பல்லாண்டுபாடினார் என்கூட்டுவது. (ப்ர
யோஜநாந்தரபரர்) என்றதுக்குக் கேவலரென்றுகருத்து. (அங்ஙனிருப்
பது) என்றது-பரதந்த்ரனாயிருப்பதென்றபடி. (புருருகிறார்கள்) மங்களா
ஸாலநம் பண்ணப்புகுருகிறார்கள்; அவர்கள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லா
ண்டு பாடுகிறாரென்று இங்கு கூட்டுவது. ப்ரயோஜநாந்தர பரரானால், பக
வத்ப்ரபாவத்தைச் சொல்லவேணுமோவென்ன, (ஐஸ்வர்யார்த்தியுமித்யா
தி). ஐஸ்வர்யார்த்தியைப்போலே ஸங்கதரூபிதோது “தியிற்பொலிகின்ற” என்ற

(சு) அ. † குண்டலிதாஷ்டரங்கள் அரும்பதத்துக்கு பாடமில்லை.

மும் தந்தென்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல” என்று பகவத்ப்ரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்திறே புகுந்தது. அவன்றான் நானபேக்ஷித்த கூடூதா புருஷார்த்தத்தைத் தந்துவைத்து என்னை சுந்தஸ்வபாவஞ்சு கிணனென்று ஆஸ்சர்யப்பட்டான்; கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் கூடூதாபுருஷார்த்த ஸம்பந்தம் யாவதாத்மபாவி விநாசகரமாயையாலே ஆஸ்யணாவேனையிலே மீட்ட ஆஸ்சர்யத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

மூ.—

எந்நாளெய்பெருமானுன்றனக்கடியோ மென்றெழுத்துப்பட்ட அந்நாளே யடியோங்க எழுக்குடில் வீடுபெற்றாய்ந்ததுகாண் செந்நாள் தோற்றித் திருமதுரையுள் சிலை குனிந் தைந்தலைய பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுதுமே. (க)

வ்யா.—(எந்நாள்) “அந்நாள்” என்னவமைந்திருக்க, “எந்நாள்” என்கிறது, வகுத்தசேஷிபக்கவிலே கூடூதாபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தகாலமா யிருக்கச்செய்தேயும், (க) “ஸுப்ரஹ்மணஸே” “ஸுப்ரபாதாசமே நிஸா” என்கிறபடியே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமாய்ப்படி புகுநிறயத்தின திவஸமென்று அந்நாளைக்கொண்டாடுகிறார்கள். பகவத்ப்ரபாவந்தான், விஷயாரித்த திவஸத்தையும் கொதிவே சொல்லாதே, இப்பாட்டில் இத்தைச்சொல்லி ஆஸ்சர்யப்பட வேண்டுகிறபடி யென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அவனிய்யாதி வாக்க்ய த்வயத்தாலே). ஸ்வரன் தந்துவெள்ளுயிராக்கினு னாகையாலே, அவனை முன்னிலையாகக்கண்ட வாலஸநையாலே, அவன் வைலக்ஷண்யம் நெஞ்சில் பட்டு, அந்தப்பாட்டிலே கொண்டாடினார்கள் ஐஸ்வர்யார்த்திகள்; கைவலர் உபாஸநதசையில் அவனை முன்னிலையாகக் காணுமையாலே, ஆழ்வாராலே திருந்தி, அவனைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிற இந்தப்பாட்டில் கொண்டாடினார்கள் என்றுகருத்து. (கொண்டாடுகிறார்கள்) என்ற அகந்தாம் இப்பாட்டில் என்றுகூட்டுவது.

மேலே “அந்நாள்” என்று சொல்லியிருக்க, அது அமையாதோ, “எந்நாள்” என்று சொல்லுவானென்னென்கிற ஸங்கையை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (அந்நாளிய்யாதி). எந்நாள் என்கிறதென்னென்னில் என்றுபேஷம். கொண்டாடுகிறார்களாகையாலே, “எந்நாள்” என்கிறது என்றுகூட்டுவது. வேணுமாகில் பகவானைக்கொண்டாடுகிறார்கள், நாளைக்கொண்டாடுவானென்னென்ன, (பகவதிய்யாதி). இப்படி நாளைக்கொண்டாடினது ண்டோவென்ன, ராமக்ருஷ்ணாதிருபேண அவதரித்தகாலத்தில் அதியாய

(க) வி-பு-டு-க-எ-ந.

ண்டாடும்படியாயிருக்குமிதே. அவதாரத்திலேற்றம் சொல்லுகிற வளவில்தஜ்ஜம்நிவஸமென்று அந்நாளும் கொண்டாடப்பட்டதிதே.

ப்ரபோஜநார்த்தத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன், அது ஒழிந்து அந்நாள்ப்ரபோஜநானுகைக்கு அடிபென்னென்னில், (எம்பெருமான்) கூடாத்தப்ரபோஜநத்தை அபேக்ஷித்து நிருபாதிச சேஷியான உன் பக்கலிலே வருகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் வந்த சேஷத்வமே பலித்துவிட்டது. வகுத்த சேஷியானாலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தார்த்தரங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்தி பக்கலிலே ஒரு கைம்முதல் வேண்டாவோவென்னில், (உன்றனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட) “அடியோம்” என்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான சப்தத்திலே எங்களுக்கு அந்வயமுண்டு; நெஞ்சிலின்றிக்கே யிருக்கி

த்தைச் சொல்லவந்து, அந்தநிவஸத்தை “ராமஜயந்தி” “க்ருஷ்ணஜயந்தி” “நரஸிம்ஹஜயந்தி” என்று ஸாஸ்த்ரங்களால் கொண்டாடப்பட்ட தென்குரர் (அவதாரத்திலித்யாதி).

“எம்பெருமான்” இத்தாதிக்கவதாரிகை (ப்ரபோஜநேத்யாதி). எம்பெருமானாகையாலே, உயர்ந்ததுகாண் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிறார் (கூடாத்தேத்யாதி). “அடியோங்கன்” இத்தாதிக்கவதாரிகை (வகுத்தஇத்த்யாதி). (வகுத்த) ப்ராப்தமான. (எழுத்து) வர்ணம்மகமான ஸப்தம்; அதாவது-ப்ரணவமாதல், நமஸ்காரமாதல். (எழுத்துப்படுகை) உச்சரிக்கை. முந்தின அர்த்தத்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (அடியோமென்கிற இத்த்யாதி) (வாசகமானஸப்தம்) என்றது-ப்ரணவம்; இது “அடியோம்” என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகையாவது - “அடியோம்” என்கிறபதம் ப்ரதிபேயாதிஸாபேக்ஷமாகையாலே அகாரார்த்தத்தையும், “ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவதாரணம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே உகாரார்த்தத்தையும், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்திரியித்தம் தாஸ்யமாகையாலே சதுர்த்தயர்த்தத்தையும், அஸம்ச்சப்த பர்யாயதயா ப்ரத்ய கர்த்தபோதகமாகையாலே மகாரார்த்தத்தையும், இதில் பஹுவசுந்தாலே அதில் ஜாத்யபிப்ராயசத்வத்தையும் காட்டக்கடவதாயிருக்கை. வாசகமென்றது-ப்ரணவத்துக்கு ஜீவப்ராதார்யம் சாப்தமாகையாலே. வேறென்றை யபேக்ஷித்து, மற்றொன்றுக்கு வாசகஸப்தம் சொன்னால்போருமோவென்ன, “உன்றனக்கு” என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சிலித்யாதி). கைவல்

ஆம் வாயிலுண்டான மாத்ரங்கொண்டு தரவல்ல சக்தியுண்டிதே உன
க்கு. அடிமைக்கு வாசகமான சப்தம் கைவல்யார்த்தியுடைய உபா
ஸநத்திலே யுண்டிதே. (க) “ஃஸுதீகாந்ரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமதுஸ்மரந்” என்
னக்கடவதிதே. அதவா, ஆரேனும் பக்கலிலே ஏதேனுமொன்றை
வேண்டிச் செல்லிலும் நமஸ்கரணத்தையோகம் பண்ணக்கடவதாயிதே
யிருப்பது; அதுவும் ஆத்மபாதாத்மய வாசகமிதே. அதுவே எங்கள்
பக்கல் கைம்முதலென்கிறார்கள். “எம்பெருமான்” என்கிற ப்ராப்தி
யாலும், “உன்றனக்கு” என்கிற சக்தியாலும், “எழுத்துப்பட்ட” என்
கிற சப்தமாத்ரத்தாலும் பவிக்கக்கண்டோ மென்கிறார்கள். “பட்ட”
என்கிறது - “முத்துப்பட்ட” என்கிறுப்போலே. “வாழாட்டி”
என்கிறவிடத்திலே அர்த்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லிற்று
வாசக சப்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு. அஹம்
கார க்ரஸ்தமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே தாஸ்ய ப்ரகாசம் அலப
லாப மாற்றப்போலே, பஹுஜல்பம்பண்ணிப் போருகிறவாயிலே

யார்த்திக்கு இந்த சப்தப்ரயோக ப்ரஸங்கமென்னென்ன, (அடிமைக்கித்
யாதி). எங்கனையென்ன, (ஓமித்யாதி). இந்த ப்ரமானம் ஐஸ்வர்யார்த்தி
விஷயமான அண்டக்குலத்திலும் எடுத்தருளிநூர், இங்குமெடுக்கையாலே
உபாஸநமாத்ரத்துக்கெல்லாம் இதுவேனுமென்று திருவுள்ளம். இரண்
டாம்அர்த்தத்தை வருளிச்செய்கிறார் (அதவா இத்யாதி). (நமஸ்கரணம்)
என்றது - நமஸ்கரணப் ப்ரயோகமென்றபடி. ஆனால் இது “அடியோம்”
என்றதாமோவென்ன (அதுவும்த்யாதி). யாதாத்மயவாசகமாகையாலே
தத்வாசகத்வம் ஸித்தமென்று கருத்து. இந்தஅர்த்தத்திலும் ப்ரக்ருதஸங்
கைக்கு உத்தரங்காட்டுகிறார், (அதுவே எங்களித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன
அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (எம்பெருமானித்யாதி). “ஃஸுதீகாந்ரம்”
என்ற இடத்திற்போலே யாகாமைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (பட்டவென்
கிற தித்யாதி). வேணுமாகில், இதில் அர்த்தாஹ்ஷட்டாநம் துர்லபமாக
யாலே இப்படிசொல்லலாம், ஸுலபமாக ஸப்தத்தை ப்ரயோகிக்கை
அருமையாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வாழாளித்யாதி வாக்யத்வய
த்தாலே). (அர்த்தம்) என்றது - தாஸ்யம். கீழ்ச்சொன்ன சப்ததெளர்லப
யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக உபபாதிக்கிறார், (அஹங்காரேத்யாதி). “எந்

நமஸ்யஸ்தமணீந்தாகை அலப்ய லாபமிதே. (அந்நான்) “எம்பெருமான் உன்முனக்கடிபோமென்று எழுத்துப்பட்டநான், எந்நான்-அந்நான்” என்றவ்யம். “அந்நானே” என்கிற அவதாரணத்தாலே - அத்தொழிப எவகஸ்பக்கல் ஆதுகூல்யலேசமுமில்லை பென்று கருத்தி.

அத்தால்பெற்றதென்னென்ன; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜனபரம் பரைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். (அடியோங்கனித்யாதி) அடியோங்களாகப் பெற்றோம்; குடினும் அடிக்குடிலாகப்பெற்றது; வீட்டை லபிக்கப்பெற்றோம்; உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றோம். (அடியோங்கள்) என்கிறார்கள் - அஹங்காரஸ்வதராய் தததுகூலமான க்ஷுத்தர் புருஷார்த்தத்தை அபேகித்து உன் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள், அதுபோய் நான்யைகரஸராகப் பெற்றோம். (அடிக்குடில்) “குடில்” என்று க்ருஹம். அத்தாலே - க்ருஹஸ்த்தரான புத்ரபௌத்ராதிகளும் அடியாராகப்பெற்றோம். (க) “நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வார்” என்னக்கடவதிதே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலேயாகில் புத்ரபௌத்ராதிகளளவில் ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தபடி பென்னென்னில்; முத்துப்பட்டதுறையைக் காவலிடுமவன் அசத்துறையையும் காவநான்” என்றதுக்கு வீஸேஷ்யாகாங்கைஷ்யில் “நான்” என்கிறபதத்தை அந்யாஹரித்து, அந்வயம்காட்டுகிறார் (எம்பெருமானித்யாதி). (அதுவொழிப) - எம்பெருமானுக்கென்றெழுத்துப்பட்ட நாவொழியு.

மேலுக்கவதானிகை (அத்தாலித்யாதி). அத்தாலென்றது - அந்நாளாலென்றபடி. பரம்பரைதன்னைக் காட்டுகிறார் (அடியோங்களாகித்யாதி).. (குடினும்) குடிரமும். (அடிக்குடிலாக) என்றது - அடிமைபுடைத்தான குடிலென்றபடி. (அடியோங்கள்) என்றது - நாக்களென்றபடி. இந்நாலு ப்ரயோஜனங்களையும் அவர்களுடைய ஹார்த்தாபிப்ராயாறுகுணமாக விவரிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, “அடியோங்களாகப் பெற்றோம்” என்றதுக்கு பூர்வதஸாகதநமுகேந விவரணம்; (அஹங்காரீத்யாதி). (க்ருஹஸ்த்தரான) க்ருஹத்திலிருக்கிற. “குடில்” என்றத்தாலே தத்ரத்யரை லக்ஷணயா சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம். இதுக்கு ப்ரமாணம் (நல்லதுத்யாதி). (நல்லபதம்) அதுகூலதம்பத்யம். இந்த ப்ரமாணத்தில் ‘கொண்டபெண்டிர்மக்கள்’ என்ற பர்யந்தம் திருவுள்ளம். எழுத்துப்பட்டவர்களுடைய ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி,

ஸிமோபோலே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளாலும் அஹங்கார மமகாரங்
கள் புகுராதபடி விஷயிகரித்தானென்கை. இவர்கள் ஸங்கதராகிற
பாட்டிலும், (க) “குடிசூடியாட் செய்கின்றோம்” என்றார்களிறே.
சேஷிஸந்தியிலே சேஷபூதர் க்ருஹத்தை “சூடிவ்லீனாக்க” என்று
சொல்லக்கடவதிறே. (வீடுபெற்று) வீட்டைலபித்து. அதாகிறதி-
அஹங்கார மமகார கார்யமான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களாகிற த்யானியங்
களை விடப்பெற்று. ப்ராப்யவித்தியோபாதி த்யாகவித்தியும் ப்ராப்
யாந்தர்க்கதமிறே. (உய்ந்ததுகான்) தாஸ்யம் என்றும் உஜ்ஜீவரம்
என்றும் பர்யாயம்போலே காணும். “உய்ந்ததுகான்” என்று- அநி
யாதாரை அறிவிப்பாரைப்போலே சொல்லுகிற இதுக்குக் கருத்தென்
னென்னில்; உபகரித்து விஸ்மரித்துப்போவது நீ; நீ பண்ணின உப
காரம் நான்களுபதேசிக்கக் கேளாயென்கிறார்கள்.

(செந்நாளித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கைவிட்டு அநயப் ப்ர
யோஜநரானிகோளாகில் இனி க்ருத்யமென்னென்னில்; உனக்கு மங்க
ளாசாஸநம் பண்ணுகையே க்ருத்யமென்கிறார்கள்; விஷயமேதென்ன,

ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினென்று பரிஹரிக்கிறார் (முத்துப்பட்ட இத
யாதி). “அடிக்குடி” என்றதுக்குச் சொன்ன அர்த்தத்திலே ஸம்வாதங்
காட்டுகிறார் (இவர்கள்ஸங்கதரித்யாதி). மனையென்னுதே *சூடிவ் ஸப்தத்
தாலே சொல்லுவானென்னென்ன, (ஸேஷிஇத்யாதி). (சூடிவ்லீனாக்க)
என்றது, லோகவ்யவஹாரத்தைக் காட்டினபடி. வீடு-பரமபதமென்றால்
மங்களாஸாஸநவேளையிலே சொல்லக்கூடாமையாலே, “வீடு” என்றத்
தைவிடுகையாக விவரிக்கிறார், (அதாசிறித்யாதி). இப்பாட்டு கேவலரு
டைய பாசுரமாயிருக்க, ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களென்று கூட்டியருளிச்
செய்தது, அத்தைவிட்டுப்பின்பும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே இதுக்குவா
ப்ரஸக்தி யுண்டென்னுங்கருத்தாலே. அபிமதவித்தியொழிய த்யாகவித்தி
பேரேவென்ன, (ப்ராப்யேத்யாதி). உஜ்ஜீவரமாவதேதென்ன, (காஸ்ய
மென்றும் இத்யாதி). (பர்யாயம்) என்றது-வீஸேஷ்யபர்யவஸாஹ்ருத்யா.
ஸர்வஜ்ஞனுக்கு, “கான்” என்று, காட்டவேணுமோ என்றிறுஸங்கையை
அதுவகித்து, பரமோதாரணுகையாலே வேணுமென்று பரிஹரிக்கிறார்,
(உய்ந்ததித்யாதி).

உத்தரார்த்தத்துக் கெல்லாம் பாவம் (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி).
“பாய்ந்தவனே” என்னுமளவுக்கும் அவதாரிகை (விஷயமேதென்ன) என்

(செம்நாள்) அவதாரத்துக்கு ஏகாந்தமான நாளாகையாலே, அழகிப்
நாளென்கிறார்கள். (தோற்றி) அதீந்தரியமான விக்ரஹத்தை (க)
“*सकलमनुज नयनविन्दुसुतु*”-ஸகலமதுஸு நயநவிஷயதாங்கத்” என்
கிறபடியே உகவாதார்கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி தோற்றுவித்தே.
(திருமதுரையுள்) அதுதானும் நிர்ப்பயமான அயோத்தையிலின்றிக்
கே, சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிற ஊரிலே. (சிலைகுனித்து) அவ்
சூரில் தங்கவொண்ணுமையாலே திருவாய்ப்பாடியிலேபோய் மறைய
வளருகிற நீ, மறித்தும் அவ்வூரிலே புகுந்து கம்ஸனுடைய ஆயுத
சாலையிலேபுக்கு வில்லை முறித்துப் பூசலைவிளைத்தாய். அதுகூலர
டைய “என்வருகிறதோ” என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியான
தசையிலே கம்ஸனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி சிலுகுபடுத்துவதே!.

(ஐந்தலையவித்யாதி) அதுகிடக்க, நிர்ப்பயமாய் வர்த்திக்கிற காலத்
திலே பிறந்த ப்ரமாதமே போராதோ வயிறெரிகைக்கு என்கிறார்கள்.
(ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே) கடிக்கைக்கு அஞ்சவாயை

தது. நாளுக்குச்செவ்வையேதென்ன, (அவதாரத்துக்கிட்யாதி). “தோற்
றி” என்றதுக்கு வாஸநை (அதீந்தரியேத்யாதி). “மதுரை” என்றத்தைக்
கடாஷித்து (உகவாதார்கண்ணுக்கும்) என்றது. வ்யாவர்த்தகதந பூர்வக
மாகத்தாத்பர்யம் (அதுதானுமித்யாதி). சிலை-வில். குனிக்கை-வளை
க்கை;—அத்தாலே முறிக்கையைச் சொல்லுகிறதாய், கீழ்ப்பதத்தையும்
சேர்த்துத் தாத்பர்யம் (அவ்வூரிலித்யாதி). (மறித்தும்) புரூபீத்யர்த்தஃ.
(பூசல்விளைத்தாய்) என்றது—அர்த்தவித்தம். (இவ்வபதாரத்தைச் சொன்ன
வர்களுடைய உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அதுகூலரித்யாதி). (வயிறு
பிடிக்க வேண்டும்படியான தஸை) என்றது, ஒளித்து வளருகையாலே.
(மறம்) கோபம். (சிலுகு படுத்துகை) சண்டையுண்டாக்குகை.

திருமதுரை கம்ஸனாகையாலே, அங்கே அவதரித்ததும் பூசலை
விளைத்ததுந்தான் பயலேதுவாயிற்று, பரிவாருள்ள திருவாய்ப்பாடியிலே
தான் நிர்ப்பயமாக வளரப்பெற்றதோவென்று, “ஐந்தலைய” இத்தயாதிக்கு
த்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அது கிடக்கஇத்யாதி). இவ்வபதாரந்
களை முன்பின்னாக அருளிச்செய்கையாலே, இவ்வர்த்தம் பலிதமென்று
திருவுள்ளம். (நிர்ப்பயமாய்வர்த்திக்கிறகாலம்) என்றது—ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்
திலே திரிகிறகாலமென்றபடி. கம்ஸனில்லாத ஸ்த்தலமாகையாலே நிர்ப்பய
மென்றது. காளியனை இங்கேவாணிக்கைக்குத் தாத்பர்யம். (கடிக்கைக்கித்

யுடைத்தாய், க்ரோதத்தாலே விஸ்த்ருதமான ப(ஹ்)ணத்தை யுடைத் தான ஸர்ப்பாஸ்யத்திலேயன்றோ புக்கது. (க) “*விக்காது விநாநம் க்ருஷ்ணவதாரமென்றால், ஆழ்வார்களெல் லாரும் ஒக்கப்பரிவரா யிருப்பார்கள், இதுக்கடியென்?*” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “*ராமாவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாங்கள் மிக்க ராய், குணதிக்ருமாய், பிதா சம்பரார்த்தகனுமாய், மந்த்ரிகள் வலிஷ்ட டாதிசுருமாய், ஊர் அபோத்தப்பையுமாய், காலம் நல்லகாலமுமாயிருக் கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒரு பயமுமில்லை; இங்கு, வந்து பிறந்த இடம் சத்ருக்ருஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்துநலியும் துஷ்டர்க்ருதி களை வரக்காட்டும் க்ருநானுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர்இடை ச்சேரியுமாய், பிள்ளைகள் தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்*

யாதி. “*பை*” என்றது விஸ்தாரமும், படமுமாகையாலே, இரண்டையும் தந்திரேண அருளிச்செய்கிறார் (விஸ்த்ருதமானபணத்தை) என்று. “*பாய் ந்தவனே*” என்று ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய உட்கருத்து, (ஏகதேத் யாதி). (தீம்பு) தெளஷ்ட்யம். முதற்பாட்டில், “*மல்லாண்டதிண்டோள்*” என்றும், ஏழாஹ்பாட்டில், “*வாணனை யாயிரந்தோளும்*” என்றும், இப்பா ட்டிலும் க்ருஷ்ணவதாரப்ரஸங்கம் வருகையாலே, மிகவு மிவ்விஷயத்தை ப்பரிகைக்கு ஹேதுவைப் பலபடியாக ஆப்தஸம்வாதமுக்கேதந்ரபிப்பிக் கிறார் (க்ருஷ்ணவதாரமென்றாலிய்யாதி). (ஆழ்வார்களெல்லாரும்) என்றது - (உ) “*பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்*” என்று ஆழ்வாரும், (ங) “*கோ வலனாய் வெண்ணையுண்டவாயன்*” என்று பாண்பெருமானும், மற்றை திவ்யப்பரந்தங்களில் ஆழ்வார்களும் எங்கும்கண்ணையே விரும்புகை யாலே, பட்டர்தாம் ராமாவதாரத்தில்மிகவும் பகஷ்பதித்திருக்குமவராகை யாலே, “*ஆழ்வார்கள் ராமபகஷ்பாதிசுருன்றதில்லை*” என்று ஜீயருக்குக் கருத்தாகக்கருதி, அவ்வவதாரத்துக்கு மிவ்வவதாரத்துக்குமுள்ள விசே ஷங்களையும் அருளிச்செய்கிறார் (ராமாவதாரத்திலேயித்த்யாதி). (ராமாவ தாரத்தில்) என்றது-ராமாவதாரம் பண்ணினபோதென்றபடி. (பிள்ளைகள்) என்றது - மேல் பிதாவென்று சக்ரவர்த்தியைச் சொல்லுகையாலே. (மந் த்ரிகள்) என்றது - வலிஷ்ட்டாதிசுருளும் கார்யவிசாரதக்ஷராகையாலே. (அயோத்தியை) என்றதுக்கூ யோகார்த்தத்திலே திருவுள்ளம். (அங்குத்

தோடு நோள்தீண்டியா யிருக்கையாலே என்வருகிறதோ! என்று பரி
கைக்கு ஆழ்வார்களால்லதில்லையாணும்” என்றருளிச்செய்தார். (உன்
னைப் பல்லாண்டு கூறுதுமே) இப்படிப்பட்ட உன்னை அதுஸந்
தித்தால் மங்களாசாஸந மொழியத் தரிக்க விரகுண்டோ வென்கி
றார்கள். ... .. (கௌ)

அவ. — பதினோரம்பாட்டு. (அல்வழக்கித்யாதி) * அண்டக்
குலத்திலே ஆஹாதராய், “நெய்யிடை” என்கிற பாட்டிலே ஸங்க
தரான ஐஸ்வர்யார்த்திகள் பாசரத்தாலே திருப்பல்லாண்டு பாடு
கிறார்.

மூ.—

அல்வழக்கொன்று மில்லாவணிகோட்டியர்கோ னபிமானதுங்கள்
செவ்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழுவடியேன்
நல்வகையால் நமோநாராயணுவென்று நாமம் பல பரவிப்
பல்வகையாலும் பவித்திரனே உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. (கக)

வ்யா. — (அல்வழக்கொன்றுமில்லா) வழக்கல்லாதவை அநேகமி
றே; தேஹத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணுகை வழக்கல்ல; *ப்ரக்ருதே
பரமான ஆத்மவஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரமென்று அதுஸந்திக்கை வழக்
கல்ல; தேவதாந்தரங்களில் பரத்வபுத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல; பக
தைக்கு அல்விஷயத்துக்கு. (இங்கு) க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே யென்றபடி.
“உன்னை” என்றதற்கும், “கூறுதுமே” என்கிற ஸ்வரத்துக்கும் வாஸநை
(இப்படிப்பட்ட இத்யாதி). (இப்படிப்பட்ட) என்றது - இப்படிதீம்ப
னான என்றபடி. ... .. (கௌ)

பதினோரம்பாட்டு. (அல்வழக்கித்யாதி). “பழுவடியேன்” என்கையாலே,
இப்பாட்டு அநய்யப்யோஜநர் பாசரமாயிருக்க, இன்று திருந்தின ஐஸ்வர்
யார்த்தி பாசரமாம்படி எவ்வனையென்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்
காக ஸங்கதிமுகேர அவதாரிகை (அண்டக்குலத்திலே இத்யாதி). ஆஹ
வாக்கரமத்தால் பல்லாண்டுபாடுகை மற்றவரிடத்திலும் காண்கையாலே,
இப்பாட்டு ஐஸ்வர்யார்த்தி பாசரமென்னத்தட்டில்லை. “பழுவடியேன்”
என்கிறதும் இதுக்கதுஃசலமாகச் சொல்லவேணுமென்று கருத்தது.

“ஒன்றுமில்லா” என்கைக்கு, அநேகமுண்டோவென்ன, (வழக்கல்லா
தவை இத்யாதி). இத்தை உபபாதிக்கிறார் (தேஹத்தில் என்று தொடங்கி
ஆறுவாக்யத்தாலே). வழக்காவது - ந்யாயம். இவையெல்லாம் அல்லாத
வழக்கானால், வழக்கொன்றுண்டாகவேணுமே இவருக்கென்ன. “கோன்”

திருப்பல்லாண்டு, கா-பா-அல்வழங்கு வாய்க்க்யாநம், கள்

வத்பஜநத்துக்கு ப(ஐ)லம் பரமோஜநந்தா மேன்நிருக்கை வழக்கல்
ல; அநப்பரமோஜநனாலும் உபாயந்தா ஸாத்ந்தமென்றிருக்கை
வழக்கல்; பகவதபவத்தை “மமேத(ஐ)ம்” என்றிருக்கை வழக்கல்;
இனி, வழக்காவது-சேனக்கு மங்கலாசாஸநம் பண்ணுகை என்றி
றே இவரிருப்பது (அணிகோட்டியர்கோன்) இவையொன்று மின்றி
க்கே, “அத்தலைக்கு மங்கலாசாஸநம் பண்ணுமசொன்றுமே வழக்கு”
என்றாய்த் து அவ்ஜநிவள்ளா ரிருப்பது. இதுக்கடி இவர் என்று
தங்களுக்கு நிர்வாஹகராக வாய்த்து நினைத்திருப்பது. “அணி”
என்று-ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஊரென்கை.

(அபிமாநதுங்கன்) அபிமாநம் சேஷத்வ விரோதியாயிருக்க,
அத்தால் மிக்கிருப்பபென்பா நென்னென்னில்; கர்மத்தால்வந்த தூர்
மாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; “நா(ஐ)ஸோஹம்” என்கிறவைஷ்ணவாபிமா
நம் உபாதேயமாகையாலே அத்தால் பூர்ணராயிருப்பபென்கிறது. அதா
கிறது - உகந்தருளின நிலங்கனிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளும்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹயாத்நரையில் குறைவு நிறைவுகளும்
தம்மதாயிருக்கை. “செல்வன்” என்று - ஸ்வரூபப்பாப்தமான ஐஸ்
வர்யத்தால் குறைவற்றவரென்கை. அதாகிறது - ஐஸ்வர்ய மக்தி
வைராக்யங்களால் குறைவற்றிருப்பபென்கையும், (க), “உக்ஷீண் உக்ஷீ
ஸ்யுஸ்” - உக்ஷீ மனோலக்ஷ்மி ஸம்பந்நஃ” என்கிறபடியே (உ), “ஸூ
என்ற பதத்துக்கு விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்திருர் (இனி இத்தயாதி).
(இவர்) என்றது - செல்வரம்பியை. கோட்டியர் - திருக்கோட்டியூரில்
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். கோன் பததாத்தப்யம் (இவை இத்தயாதி). (இவர்)
செல்வரம்பி - இன்னதுக்கணியென்று சொல்லவேணுமே, அத்தையருளிச்
செய்திருர் (அணி இத்தயாதி).

“துங்கன்” ஸ்ரேஷ்டன். அபிமாஸூப்தம் ஸாமான்யஸூப்தமாகை
யாலே, விசேஷபர்யவஸூப்தம் பண்ணுவதாக கினைத்த-சத்விஷ்ணுஸூப்த
யை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிருர் (அபிமாநமீத்யாதி வாக்க்யத்தால்க்கால்).
வைஷ்ணவாபிமாநத்தான் † வைஷ்ணவாபிமாநமென்றது, வைஷ்ணவ
விஷயாபிமாநமென்றும் த்விவிதமாக்கிப்பரிஹரிக்கிருர் (அபிமாநமீத்யாதி).
“செல்வன்” என்று - தவான். இத்தையும் விசேஷப் பவராகும், ஸ்ரீ
கிருர் (செல்வனென்றித்தயாதி). இத்தையும் த்விவிதமாகவிவரிக்கிருர் (அபி
கிறித்தயாதி). “அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றது செல்வரம்பி மகத்திய
(க) ரா-பா-கஅ-ப. ௩. (உ) ரா-அயோ-நக-௨௫. † வைஷ்ணவ இத்தயாபிமாநம்.

சீர்திருமொழி - அழகம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றிருக்கையும். (போல)
(சு) - கீதாநகரீஸாஹஸாஹஸாஹஸா - உபமாநமஸேவாநாம் ஸாதூநாம்”
என்றிறையபே ஸாத்விதர்க்கு உபமாநபூமியாயிருக்குமவர். இவரை
குறுநாடாந்தமாகக்கொண்டு, “பழுவடிபேன்” என்று, முன்பு ஐஸ்
வர்யாந்ததியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாகம் பிறந்தவன் சொல்லுகை
அதுபபந்தமன்றோ வென்னில்; கர்மத்தால் வந்த அஹங்காரம்
போனால் தாஸ்யம் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸக்தாப்ரயுக்தமாகையாலே
சொல்லுகிறார். அதவா, நைஸர்க்கிமான ஜ்ஞானமுடையார்க்கும்
இன்றாஸ்யார்க்குமவனுக்கும் வாசுவையாதே விஷயிகரிக்கும் ஸர்வரா
பிப்ராயத்தாலே சொல்லவாமாம்.

(திருமாலே) “இவ்வொத்தவஸது ஒருமிதுநசேஷம்” என்று சேஷித்வப் பரதிஸம்பந்தையைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் - மாதா பித்ருசேஷித்வமும் தேவதாந்தர சேஷித்வமும் கர்மேற்பாதிதமென்றை யுத்தர, தேவருத்தப் பிராட்டி நிருபகபூதையா யிருக்கிறப் பால, எங்களுக்குத் தயம் ஈடுபக மென்கிறார்கள் என்றுமாம்.

பாடலுடன்) பாயோ ஸாந்தர பரமதயாலே அநாதிகாலம் பாயார்
கூட பதாரிச் சம்பந்தஞ்ஞென்று கண்டு கொள்வது. இவர் த்ருஷ்டாந்திகரி
கைக்குத்த மும்படி யிருப்பேரோ வென்ன; ஸ்ரீப்ரத்மலாதாழ்வானைப்போலே
ஸர்வோபமந ஸூரியாயிருப்பவரென்குர் (உபமாரமித்தயாதி). இப்பாட்டு
க்கு அபதாரிகையிலே “ஐஸ்வர்யார்த்திகள் பாசுரத்தாலே” என்னுமி
நீர்; இப்படிப்பட்ட செல்வநம்பியை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறதும்,
மேலே “பழவடியேன்” என்கிறதும் சேராதே யென்கிற ஸங்கையை அது
வதித்து, ஸத்தாசிபந்தநமாகவும், பகவதபிப்ரயத்தாலே யென்றும் பரி
ஹரிக்கிரூர் (இவரை இத்தயாதி வாக்யத்தரயத்தாலே). (கர்மத்தால்) இத்
யாநிக்குத்தருத்து - ப்ரதிபந்தமான அஹங்காரம்போனால் அநாதிலித்த
மான அடிமை ப்ரகா - க்கையாலே சொல்லுகுர்களு என்று. (ரைஸ்க்
கோன) ஸ்வரபாவிமான.

“பழுவடியேன்” என்றத்தைக்கடாகதித்து, “திருமாலே” என்றது
 க்ரு பாவம் (இவ்வாத்மவஸ்து இத்யாதி). பஸ்தம் (இத்தாலித்யாதி).
 இப்பதப்ரஸ்யாகம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமுமாமென்கிறார் (அதவா இத்யாதி).

‘நானும்’ என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் (ப்ரயோஜநேத்யாதி). (அம்

(க) வி-பு-க-கடு-கடுளா.

ஹனுப்போந்த நானும். சேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநார்த்தரத்தை அபேக்ஷிக்கையாவது-பதிவ்ரதை பர்தநாவின் பக்கலிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷித்தவோபாதிபிறே. (உனக்குப் பழுவடியேன்) உனக்கு சேஷித்வம் அநாதியான வோபாதி எனக்கும் சேஷத்வம் அநாதி பென்னை. (உனக்கு) ப்ரயோஜநார்த்தரத்தை அபேக்ஷித்துத் திருவடிகளிலே கிடமினதுவே ஹேதுவாக அநரஹப்ரயோஜனாகவல்ல உனக்கு.

இந்த ஸ்வரூபஞ்ஞானம் எவ்வழியாலே பிறந்ததென்னில்; ஸகல வேதாந்ததாற்ப்பயமான மந்தர ரஹஸ்யத்தாலே பிறந்ததென்கிறார் மேல். (நல்வகையால் நமோநாராயணவென்று) நாராயணனுக்கே உரியேன், எனக்குரியேனல்லே எனென்கை. (நல்வகையால்) முன்பு அர்த்தவிது(யு)ரமாகஜபஜோமாதி முகத்தாலேபிறந்த அர்வயமடையத் தீவகை பென்றிருக்கிறார்கள்; இதுதான் ஸர்வார்த்த ஸாதசமிதே, (க)“नमो नारायणायै नमः” - நமோநாராயணயேதி மந்தரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதகம்” என்னக்கடவதிதே, (ராமம் பலபாணி) இவர் இவர்களை யழைக்கிறபோது, (உ) “அடிதொழுதாயிராமம் சொல்லி” என்றாரிதே; அத்தையிதே இவர்களும் சொல்லுகிறது. (பரவி) அக்ரமமாகச்சொல்லி, ஸாதநமானபோதிதே க்ரமபேகையுள்

யார்ஹனு) என்றது - நான் எனக்குறுப்பாய் என்றபடி. ஸர்வரஸ பக்கலிலேயன்றோ ப்ரயோஜநத்தைஅபேக்ஷித்தது, இது அர்யார்த்தஹைக யாமோவென்ன (ஸேஷிபக்கலிலே இத்தாதி). “உனக்குப் பழுவடி உன்” என்றதுக்கு இரண்டொத்தர்யம், ஸ்வரூபப்ரபுத்த தாஸ்யமாதல், குணக்ருத தாஸ்யமாதல் உடையவென்று. முந்தினது(உனக்குத்தாதி). இரண்டாவது (ப்ரயோஜநார்த்தரேத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (இந்த ஸ்வரூபேத்யாதி). “நாராயண” என் னது க்கார்த்தம் (நாராயணனுக்கே) என்றது. நமஸ்சப்தார்த்தம் (எனக்குரியேனல்லேன் என்றது. “நல்வகை” என்றதுக்குத்தாற்ப்ரயம்(முன்- இத்தாதி). (அர்த்தவிதுரமாக) அர்த்தஜ்ஞான ரஹிதமாக. (அர்வயம்) எம்பந்தம். (கீவகை) - துஷ்ப்ரகாரம். மந்தரம் மோக்ஷஸாதநமன்றோ, ப்ரயோஜநார்த்தரத்துக்கும் ஸாதநமோவென்ன (இதுதான் இத்தாதி). இதுக்கு ப்ர மாணம் (நமஇத்தாதி). இதில் ஐஸ்வர்யார்த்திக ளென்கிறதை மூலலிக்கு ரு(இவரிவர்களை இத்தாதிவாக்கியவயத்தாலே). வ்யாவர்த்த்யம்(ஸாதநம்

சுருப்பல்லாண்டு, சுசு-பா-அல்லவழக்கு வ்யாக்க்யாரம்.

எது. முன்பு “மமே(சு)தம்” என்றிருந்தவர்களுக்கு மங்களாசாஸந யோக்யரம்படி புருர நிற்கைக்கு இசைவே வேண்டுவது.

(பல்வகையாலும் பவித்திரனே) ப்ரயோஜநாத்ர பரனான அசு த்தியைப்போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அசு த்தியைப்போக்கி, சேஷத்வந் தன்னிலும், மாகா பித்ரு சேஷத்வ மென்ன, கேவதார்தா சேஷத்வமென்ன, இவ்வோ அசுத்தியைப் போகிப் புருர நிறுத்தினவனே! ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைப் பார்த்தாலும் பாபஹர நென்னவுமாம். (உன்னைப் பல்லாண்டுகூறு வனே) ஸௌந்தர்யாதிகுணயுக்தனான உன்னை மங்களாசாஸநம் பண் னுகிறேன். ஏகவசுந்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்திகள் மூவர் முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறாரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஐஸ்வர்யார்த்தி ஸங்கதனாகிற வளவிலும் ஏகவசநபா கையாலே இங்கும் அதுவேயாகிற தென்னவுமாம். ... ... (சுசு)

இத்யாதி). க்ரமாபேக்ஷை வேண்டாமையாலே பவித்ததை யருளிச்செய் கிறார் (முன்பு இத்யாதி). இசைவே வேண்டுவது, வேறொரு சிவதி வேண் டாவென்று கருத்து.

“நாமம்பலபரி” என்றத்தையும், “நமோநாராயண” என்றத்தையும், “உனக்குப்பழுவடியேன்” என்றத்தையும் கடாஷித்து, “பல்வகை யாலும்பவித்திரனே” என்றதுக்குத்தாத்தர்யம் (ப்ரயோஜநாத்ரபரனான இத்யாதி). பல்வகைக்கு அர்த்தாத்ரம் (ஸ்வரூபேத்யாதி). “பவித்திர நே” என்று ஸம்பாதித்திருக்கச்செய்தேயும், “உன்னை” என்று விஸே ஷித்ததுக்குப்ரபந்தப்ரவர்த்தக ஸௌந்தர்யாதிவைஸரிஷ்ட்யம் தோன்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஸௌந்தர்யேத்யாதி). ஐஸ்வர்யார்த்திகளாகையாலே “ஹவன்” என்ற ஏகவசம் சேரும்படி எவ்வனையென்ன, இரண்வகையாக வருளிச்செய்கிறார் (ஏகவசந்தாலே யித்யாதி). ஆழ்வார்தம்மிடத்தில் ஐஸ்வர்யார்த்தித்வத்தை ஆரோபித்து, தாமே மங்க ளாஸநம் பண்ணுகிற ராகையாலே, இவ்வேகவசம் ஆழ்வாரையே சொல்லுகிறது; இத்தால், கீழ் இருவரும் மங்களாஸநம் பண்ணுகிற பாட்டுக்களில் அந்ந்ரயோஜநத்வம் தமக்கிருக்கையாலே தற்பஹுத்வ மாத்ரத்தையும், கைவல்யார்த்தித்வத்தையும், தற்பஹுத்வத்தையும், ஆரோபித்துக்கொண்டு, தாமே மங்களாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று கொ ண்ணவேணும். இவ்வுத்தம்புருஷைகவசநபஹுவசநங்களாலே யேன்று ப்ரதமத்துக்குக்கருத்து.

திருப்பல்லாண்டு, சூ-பா-பல்லாண்டென்று வ்யாக்யானம். ௧௦௧

அவ. — திகமப் (பல்லாண்டென்ற்த்யாதி) இப்ப்ரபந்தத்தை அதி கரித்தார்க்கு ப(ஷ)லம்சொல்லுதிறதாய், ப்ரேயபரவசாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். அந்நயப்ரயோஜனார்க்கும் தம்மோ பாதி பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களைபழைத்தார்; ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களைப்பற்றி ஆஸ்ரயித்தவர்களும் பகவத்ப்ரபா வத்தாலே மங்களாசாஸனத்துக்களாவரென்று அவர்களைபழைத்தார்; அவ்வளவு மில்லாத ஸம்ஸாரிகளும் தம்முடைய பாசுரத்திலே இழி யவே யாவதாதம்பாவி மங்களாசாஸனாஹ்வராவர்களென்று இப்ப்ர பந்தத்தின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—

பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான் தன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல் நல்லாண்டென்று நவின்னுரைப்பார் நமோநாராயணயவென்று பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா. — (பவித்திரனை) ஒருபாதிபாலன்றிக்கே ஸ்வதஸ்ஸுத்த

அரு. — பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (பல்லாண்டென்ற்த்யாதி). இவ்வாழ் வார் தாம் மங்களாஸாஸனமொழியச் செல்லாதவராகையாலே, ப(ஷ)ல கதநமுகேச மங்களாஸாஸனம் பண்ணுகிறாரென்று அவதாரிகை (இப்ப்ர பந்தத்தை இத்யாதி). (சொல்லுதிறதாய்) என்றது-சொல்லுகிறாய் என்ற படி. “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்” என்கையாலே “மங்களாஸாஸனம் பண்ணு கிறார்” என்கிறார். அதாவது - “ஏத்துவர்” என்றது - ஏத்தக்கடவர்கள் என் றாய், பகவத்விஷயத்தில் மங்களாஸாஸனபரரைப் பார்த்திக்கையாலே, இப் பாட்டிலும் மங்களாஸாஸனம் பண்ணுகிறாரென்படி. அந்நயப்ரயோஜன ரையும், ப்ரயோஜனாந்தரபரரையும் அழைத்தவோபாதி ஸம்ஸாரிகளையும் அழைத்துத்திருந்தாதே தலைக்கட்டக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அந்யேத்யாதி). (அவ்வளவும்) அம்மாத்ரமும். அதாவது-ப்ரயோஜனாந்த ரத்துக்காகவாகிலும் பகவத்ப்ரஸாத விஷயீக்ருதராகை. இவ்விடத்தில், (க) “முதற்சொன்ன மூவரும் சித்ரஹத்துக்கிலக்கு; மற்றை இருவரும் அது க்ரஹத்துக்கிலக்கு” என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்யம் அதுஸந்தேயம். ஆக ஸம்ஸாரிகளும் இப்ப்ரபந்தத்தில் இந்நீதார்கனாகில் திருந்தக்கடவர்களெ ன்றுகருத்து.

“பவித்திரனை” என்று இத்தை நிருபகமாகச்சொல்லுகையாலே ஸ்வா பாலிகபவித்ரனைன்று அருளிச்செய்கிறார் (ஒருபாதியால் இத்யாதி).

(க) ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

கூட நிரூபணம், கூட-பா-பல்லாண்டென்று வ்யாக்யாரம்.

ஞானவீண. (க) “சூர்த்விவம் - ஸாஸ்வதம்ஸரிவம்” என்னக்கடவதி
றே. இத்தால்-அச(சு)சி பதார்த்த ஸம்யோகத்தாலே தத்தததோஷை
ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசத்தன் சுத்தனா
ஸயுமாகிற பரமபாவநத்வம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - சேதநா
சேதநங்களில் வ்யாபித்தாலும் தத்தததோஷம் ஸபர்சிபாதொழிகை
யும், நிர்ஹேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸ-விரிகளோடே ஒரு
கோவையாக்குகையும். (பரமேட்டியை) பரமே ஸத்தானே ஸத்தித
ஞானவீண.

(சார்ங்கமென்னுமித்யாதி)இது மஹிஷி பூஷண ஆயுத பரிஜநங்க
ளுக்கு முபலக்ஷணம். அங்குள்ளாரையிட்டித் தன்னை நிரூபிக்கவேண்
டும்படியிறே அவர்களுக்குத் தன்னோடுண்டான ப்ரத்யாஸத்தி. (சார்
ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை) சார்ங்கமென்னும் வில்லெ
ன்றேபாய்த்துஅதக்கு ப்ரவீத்தி; மத்தகஜத்தை யாளுமவனென்னு
மாபோலே, அதையாளுமவ நென்றாய்த்து இவனுக்கேற்றம். (உ)
“அலிஷ நமிகா” மகஷ்யஸுதம் - ஆலிகந்தமிவாகாபு மவஷ்டப்ப
இதுக்குப்ரமாணம்(சாஸ்வத மித்யாதி). (க) “யா வ சீவதேவா” - யோவ
ஸரிவதமோரண” என்றும்(ச) “யோவா” - ஸரிவதமோரண” என்றும்(ச) “யோவா” - ஸரிவதமோரண”
யச்சௌசகிஸ்ஸருதஸரித் ப்ரவரோத
கோ தீர்த்தேத மூர்த்த்யதிகதேத ரிவஸரிவோபுத்” என்றும் சொல்லு
கையாலே,பாவநத்வம்ஸரிவத்வமென்னுதிருவுள்ளம். “அலிஷ, அயுதம் -
அக்ஷரம், அச்யுதம்” என்று விஸேஷ்யநித்யத்வம் சொல்லுகையாலே, ஸாஸ்
வதத்வம் ஸரிவத்வரூபவிஸேஷணத்திலேயென்றுகருத்து. “ஸ்வதஸ்ஸுத்
தன்” என்றத்தால் பஸிதம் (இத்தால் இத்தாதி). விவரணம் (அதாநி
தித்யாதி). (கோவை) சேர்த்தி.

மற்றொருவரையும் ஆளவில்லையோ? “சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்
டான்” என்கிறதென்னென்ன, (இது மஹிஷி இத்தாதி). ஆனால் இவர்
களையிட்டு அறியும்படி அப்ரவீத்தவேவென்ன; (அங்குள்ளாரை இத்
யாதி). ஆனால் “சார்ங்கவில்லாண்டான்” என்றால் போராதோ, “என்னும்”
என்பானென்னென்ன; (சார்ங்கமென்னும் இத்தாதி). வில்லுடையவன்
என்னுதே “ஆண்டான்” என்பானென்னென்ன, (மத்தகஜத்தை இத்தாதி).
இப்படிசொல்லுகைக்குப் பெருமையென்னென்ன; ப்ரமாணம் (ஆலிகந்த
(க) - ஸ-வி- (உ) ரா-பு-கூ-கஉ. (க) யஜு- (ச) பாகவத-

திருப்பல்லாண்டு, உபாபல்லாண்டென்று வ்யாக்க்யாகம். ௧௦௩.

மஹத்தனுஃ” என்னக்கடவதிநே. மித்தால்- “மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணு” என்கிற விடத்திலே பவித்ரதையை நினைத்து, “பரமேட்டியை” இதுபாதிபாலே இரண்டாம்பாட்டிற்சொன்ன நிதிய விபூதியோகத்தை நினைக்கிறது.

மித்யாதி). உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களுதாத்திருக்க வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் இதுபாதிவாக்யபத்யத்தாலே). (இத்தால்) என்றது-அஸூசிபதார்த்தஸம்யோகத்தால்சுக்கதிதோஷை ரஸம்ஸப்ருஷ்டனாகையும், நிர்ஜேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிபாக்குகையும் ஆகிறஇத்தால்என்றபடி. “மல்லாண்டதிண்டோள்” என்கிறஇத்தை ஸர்வவிநோதிநிவ்ருத்திக்கு முபலக்ஷணமாக்கி, இத்தாலே நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரியாக்குகிற பவித்ரதையைச் சொல்லுகிறதென்றும், “மணிவண்ணு” என்கிற இத்தை மணிபோன்ற ஸ்வபாவனென்றாக்கி, மணிக்கு அஸூசிபதார்த்தஸம்யோகத்தாலே தோஷம் வாராமையாலே, தாத்ருஸம்ஸ்வபாவத்தாலே வந்தபவித்ரதையைச் சொல்லுகிறதென்றும் விவக்ஷித்து உபக்ரமோபஸம்ஹாரைகருப்பம் சொல்லுகிறாரென்று கண்டுகொள்வது. (க) “மாவாய்பினந்து” (உ) “மல்லரைக் கொன்ற” (ங) “மதுருதன்” இதுபாதி பதப்ரயோகங்களுக்குக் கெல்லாம் ஸ்வவிநோதி நிவ்ருத்திபரமாக வ்யாக்க்யாங்கனில் உண்டாகையாலே, இங்கும் “மல்லாண்ட” என்றதுக்கு இப்படி விவக்ஷிதமென்னக் குறையில்லை. “மணி” என்று கருடப்பச்சைக்கும் உபலக்ஷணமாய், அது ஸ்வதோகிர்த்துஷ்டமுமாய், ஸ்வஸம் பந்தத்தாலே அந்யத்ர ஸர்ப்பாதிவிஷஹரமுமாயிருக்கையாலே, உபயவித பவித்ரதையும் விவக்ஷிதையாகயோஜிக்கவுமாம். இவ்வர்த்தம் ப்ரதமகாதாவ்யாக்க்யாகத்தில் அருளிச்செய்யாதிருந்தாலும், இங்கு இப்படி யருளிச்செய்கையாலே அங்குவிஷ்டமென்று கொள்ளவேணும்; இப்படிகொள்ளுமைக்கு ஸூசகம், ப்ரதமாவதாரிகையிலே “ஸௌந்தர்யாதி” என்று ஆதிஸப்பத்ரயோகம் பண்ணியிருக்குமது. இதிலே இந்த பவித்ரதையும் அந்தர்ப்பூதமென்றுகண்டுகொள்வது. “இடத்திலே” என்ற அந்தரம்சொன்ன என்று பேரூஷம். இரண்டாம்பாட்டின் அவதாரிகையிலே “உபய விபூதியோகத்தைச் சொல்லுகிறது “என்றிருந்ததேயாகிலும், இங்கே நித்ய விபூதியோகத்தைச் சொன்னது ஸுதே பஞ்சாஸம்ஸ்யாயத்தாலே மென்று கொள்ளவேணும்.

கஞ்ச திருப்பல்லாண்டு, 32-பா-பல்லாண்டென்று விடாக்காராம்.

(வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பிய சொல்) இப்போது, பகவத்ப்ராப்திகாமர், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் என்று அடைவடைவே வந்து நின்றூரில்லையிறே; அவ்வவருடைய பாசுரங்களாலே தாமே யருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே, தம்முடைய வார்த்தைபாகத் தாம் தலைக்கட்டுகையாலே. அவர்கள் பாசுரமாக அங்குச்சொல்லிற்று; ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையுண்டென்னு மிவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்த்தைர்பத்துக்காகவும் மங்களாசாஸநத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதீசயம் தோற்றுக்கைக்காகவும். (வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்) அவ்வூரில் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி; பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலேயாய்த்து மங்களாசாஸந யோக்யமான ப்ரேமாதீசயம். “விட்டுசித்தன்” என்கிற திருநாமமுண்டாய்த்து - ஆழ்வார் விடிலும் தான்விடமாட்டாதே தன்பேறாக இவர் திருவுள்ளத்தைவிடமாட்டாமையாலே. (க) “விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்டகோவலன்” என்னக்கடவதிறே.

அவ்வயித்து ப்ரதீகம் (வில்லிபுத்தூர் இத்தயாதி). முதலவரண்பாடாலே தாம் மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறதாகவும், மேல் ஒன்பதுபாட்டாலும்தாம் சிலரையழைக்கிறதாகவும், அவர்கள் ஸங்கதராகிறதாகவும் அவர்களோடே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறதாகவுமாய்ச் செல்லாவின்றதே, இங்கே, இவர் சொல்லாக சிகமிக்கக்கூடுமோவென்ன, (இப்போது இத்தயாதி). (இப்போது) என்றது - ஆனமேலே திருவீதி வலம்வருகிற போது என்றபடி. (அடைவடைவேவந்து நின்றூரில்லையிறே) என்றது - உக்திப்ரத்யுக்தி முகத்தாலேவந்து இவர்முன்னேநின்றூரில்லையென்றபடி. இதுக்கு சியாமகம் (அவ்வவர் இத்தயாதி). ஆனால் சீழ் அப்படி அழைக்கிறதாகவும் வந்ததாகவும் சொன்னது எத்தாலேயென்ன; (அவர்கள் பாசுரம்இத்தயாதி). (தோற்றுக்கைக்காகவும்) என்றது-மக்கெல்லார்க்கும் தோற்றுக்கைக்காகவுமென்றபடி. “வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பிய” என்ற ஸமயிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (அவ்வூரிலித்தயாதி வரக்யத்வமும்). விஷ்ணு சித்தே யஸ்யஸு என்று விக்ரஹமாக்கித் தாத்பர்யம் (விட்டு சித்தனியாதி). (திருவுள்ளத்தைவிடமாட்டாமையாலே) என்றது-திருவுள்ளத்திலிருக்கையாலே என்றபடி. இதுக்கு ப்ரமாணம் (விட்டுசித்தனியாதி).

(க) பெரி-திரு-இ-ச-கக.

திரப்பல்லாண்டு, கட-பா-பல்லாண்டு என்று வ்யாக்யாநம், ௧௦௫

(நல்லாண்டென்று) இப்பாகாரம் சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலமென்று காலத்தைக்கொண்டாடி. (க) “மெய்யு மீ ஸ்ரீலம் ஐஸ்-அத்பமே ஸபலம் ஜநம்” என்னக்கடவதிதே. கண்டதடைய “மமே தம்” என்று போந்த அநாதிகாலம்போலன்றிக்கே பகவதஸ்மம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணக்கடவதாம்படி வந்ததொருகாலம் சேதநனுக்கு ஸூதூர்லபயிதே. (புதின்றுரைப்பார்) நவிலுகை - பயிலுகை; இடைவிடாதேயுரைக்கை.

(நமோநாராயணமவென்று) அநாதிகாலம் “மமேதம்” என்றத் தைத் தவிருகையும், “தவேதம்” என்கையும். இத்தால் - மங்களாசாஸநயோக்யதை சொல்லுகிறது. (பல்லாண்டும்) காலமெல்லாம். யாவதாத்மபாவியென்கிறது. காலக்குறதபரிணாமமில்லாத தேசத்தில் ஆண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறது - அந்தபரிணாமமுள்ள தேசத்தில் வர்த்திக்கிறவராகையாலே. (பரமாத்மனை) தனக்கு மேலின்றிக்கே, தன்னை யொழிந்தாரடங்க ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்கே யிருக்கையாலே, ஒருவனுடைய மங்களாசாஸநத்தால் ஓரேற்றமுண்டாக வேண்டாதேயிருக்குமவனை.

(ఆంధ్రప్రదేశ్ సర్వేక్షణ) (2) : సమగ్ర పురపాలక ప్లాన్ నమోదు.

(இப்பாசரம்) என்றது-இப்பிரபந்தமென்றபடி, காலத்தைக்கொண்டாடினபெருண்டோவேன்ன (அத்யேத்யாதி). இப்படி கொண்டாடுகைக்கு உபபத்தியருளிச்செய்கிறார் (கண்டதித்யாதி).

நமஸ்காரத்தம் (அநாதிகாலம் மமேதமென்றத்தைத் தவிருகையும்) என்றது, “நாராயண” என்றதுக்கர்த்தம் (தவேதமென்கையும்) என்றது. உபயத்தாலும்பலிதம் (இத்தாலித்தயாதி). விவரணம் (யாவதித்தயாதி). (பரமேட்டியை) என்றபதத்தைக் கடாவித்து, “ஆண்டு” என்று சொல்லக்கூடுமோவென்ற சங்கையைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பரிஹாரம் (காலக்ருதேத்தயாதி). பரமசப்தார்த்தம் (தனக்குமேலின்றிக்கே) என்றது. ஆம்சப்த தாத்பர்யம் (தன்னைவித்தயாதி). இப்பதப்பரயோகதாத்பர்யம் (இத்தாலித்தயாதி).

“குழந்திருந்து” என்மதுக்கு ப்ரமாண பூர்வமாக ப்ரஸத்தியும் ஸம் பாதியாகின்றனெண்டு, “ஏத்துவர்” என்மதுக்கு தீத் தத லேமதுவாக்கு

(க) வி-பு-இ-கள-கரு.

(c) 4-55-50.

கௌ திருப்பல்லாண்டு, சுஉ-பா-பல்லாண்டென்று வ்யாக்க்யாரம்.

நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்ட்டதத்'தே நமோஸ்துதே" என்கிறபடியே-
முன்பே வில்லா முதுவலை அதுபவித்து அதிலே ஈடுபடும்; பின்பே
வில்லாபின்னும் பிறகுவாளியுமான அழகை அதுபவித்து அதிலே ஈடு
படும்; இப்படி சுழியாறுபடாநிற்கச்செய்தே, கால்வாங்கவொண்ணாத
வடவழகு அதிசங்கையைவிளைத்து மங்களாசாஸனத்திலே முட்டு
மென்கை.

“பவித்திரனைப் பாமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்
டான் தன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்-பல்லாண்டென்று விரும்
பியசொல் நல்லாண்டென்று நவின்னுரைப்பார் நமோநாராயணய
வென்று - பாமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டும் - பல்லாண்டெ
ன்று -ஏத்துவர்” என்றவயம்.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்க்யாரம் முடிந்தது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பருளிச்செய்தோர் (பாதித்யாதி). (முதுவல்) ஸ்மிதம். (ஈடுபடுகை) வித்த
(ஐ) ராகை. (வில்லா) சிற்சச்செய்தே. (பின்னும்) அஸ்த்ரவாளம் முதலா
ன பின்னழகும். (பிறகுவாளியாவது) தண்டுகைக்கொம்புபேபாலே வளை
ந்து திருப்பிடரியில் தொங்குநிற அஸாதாரணமான ஆபரணவிசேஷம்.
வாஹபரிஷ்காரமாகவுமாம். (சுழியாறுபடுகை). ஆற்றில் சுழிபடுகை
பென்றும், சுழலுகையைச் சொல்லுகிறது. (கால்வாங்குகை) பின்வாங்கு
கை. (விளைந்து) ஸம்பாதித்து.

இப்பாட்டுக்கு அந்வயம்தர்சிப்பிக்கோர் (பவித்திரனையித்யாதி). (ப
ல்லாண்டென்று ஏத்துவர்) என்றது - அத்த்யாஹருதபதமாதல், அதுஷம்
காதாகதபதமாதல். ... .. (கஉ)

திருப்பல்லாண்டு அரும்பதம் முடிந்தது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

திருப்பல்லாண்டு

ப்ரதிபதம்.

❦❦ குருமுகம் ❦❦

ய:	எவர்,	[லே	ப்ராஹ்	ப்ரதிபதித்தாரோ,
ஈரபதி	பாண்டய ராஜாவினா	ரங்கோதன்ய	அழகிய மணவாளது	
பரிக்கலிப்தம்	ஏற்படுத்தப்பட்டதாய்	ஸாக்நாத்	நேரே	[க்கு
சல்கம்	பந்தயமாகக் கட்டி	ஸ்வஸூரம்	மாமனாராய்,	
	வைத்த பணமுடி	அமர	தேவதைகளினாலே	
	பின்ப	வந்த்யம்	ஸேவிக்கத் தருந்த வ	
ஆதாதுகாம:	கர்ஷிக்கவேணுமென்		ராய்	
	ற இச்சை யுடைய	தலிஜருல	ப்ராஹ்மணஸமூஹந்	
	ராய்க் கொண்டு,		துக்கு	
குருமுகம்	ஆசார்யன் மூலமாக	திலகம்	திலகம்போலே ஸ்லா	
அநதீத்ய	அத்யயநம் பண்ணாம		க்யராய்ருக்கிற	
அசேஷார்	ஸமஸ்தங்களான [லே	தம்	அந்த	
வேதார்	வேத (அர்த்த) ன்களை	விஷ்ணுசித்தம் பெரியாழ்வாரை		
	யும் (அந்த ஸபையி	நமராயி	ஸேவிக்கிறேன். (த)	
	லே)			

❦❦ மின்னார் ❦❦

கெஞ்சமே	ஓமநஸ்ஸே!	தடம்	பெரிய
வந்து	(நீ) வந்த (அதுகூலித்	மதின	ப்ராகாரங்களாலே
	த) படியாலே,	குழ	சுற்றப்பட்ட
மின்னார்	ஒளியெறியுமின்ற		

வில்லிபுத்தூர் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தாரென்	சிழி அறுத்தா வித்யாசல்கத்தை
என்று	ன் என்று அறுத்தார் (பெரியா
ஒருகால் ஒருகாலானிலும்	ழ்வார்) என்று
சொன்னார் சொன்னவர்களுடை	உரைத்தோம் சொல்லப்பெற்றோம்,
ய	(அதினால்)
கமலம்கழல் தாமரைப் பூப்போன்	கிழ்மையினில் (நரகாதி) நிஷிந்தேச
ற திருவழகனை	த்தில் (போய்)
சூழினோம் சிரஸ்வல் அலங்கார	சேரும் அடையாநின்ற
மாக அணிந்தோம்;	வழி மார்க்கத்தை
முன்னாள் முந்தாலத்தல்	அறுத்தோம் சேதித்தோம் (நிரோ
	தித்தோம்). (உ)

பாண்டியன் ஐயோ

பட்டர்பிரான் பெரியாழ்வார்	ஓத (தேவதார்தரபரத்வத்
வந்தான் என் எழுந்தருளினாரென்று	தைச் சொல்ல(அப்
று	போது)
பாண்டியன் பாண்டிய தேசத்தரச	வேண்டிய ஸமஸ்தமான வேதங்
னான வல்லபதேவன்	வேதங்கள் களிஷ்டைய அர்த்த
கொண்டாட ஸ்தோத்தரம் பண்ண,	ங்கிலையும்
(அதைப்பொருத)	ஓதி ப்ரதிபாதித்து (பரதத்
சுண்டிய திரண்டிருக்கிற	வ நிர்ணயம்பண்ணி)
சங்கம் (ப்ராஹ்மண) ஸமூஹ	(அதுக்குமேலே)
மானது	வினரந்து தவிர்த்து
எடுத்த (அர்த்தவாத வாக்ய	சிழி அறுத் வித்யாசல்கத்தை அறு
ங்கிலையெல்லாய்	தான் ததுவழிவிட்ட பெரி
ஆராய்ந்தெடுத்து	யாழ்வாருடைய
	பாதங்கள் திருவழகனானவை
	யாமுடைய நம்முடைய
	பற்று ரகசியாயிருக்கும்(ரு)

பல்லாண்டு ஐயோ

மல் (சாணூராகி) மல்ல	பல் ஆண்டு (இன்னும்) அனங்கயா
வாக்கத்தை	தமான வர்ஷங்களி
ஆண்ட (வென்று) வசமாக்	லும்
கிக்கொண்ட	பல் ஆயிரத்து (அதுக்குமேலே) (தே
திண் த்ருடமான [யாய்]	ஆண்டு வமாரத்தாலே) அ
தேரன் தோள்களையுடையை	நேகமாயிரம் வர்
மணி நீலரத்தம்போன்ற	ஷங்களிலும்
வண்ண வடிவழகையுடையவ	பல்கொடி (பின்னும்) (ப்ரஹ்ம
னே!	மாநத்தாலே) அநே
பல் ஆண்டு (மதுஷ்யமாநத்தாலே)	கம் கொடிகளாய்
எண்ணிறந்தவர்ஷங்	தூறுயிரம் அநேகலக்ஷங்களாக
	முன்ன வர்ஷங்

உன்	தேவீருடைய	செவ்வி	அழகுக்கு
செவ்வடி	சிவந்த திராவடியி (நி	திருக்காப்பு	ரணையானது (உன்
	ருமணியி) னுடைய		டாகவேணும்). (க)

~ அடியோமோடும் *~*

அடியோமோ	ஸ்வகஸ்வதிச் சாஸ்ய	பல் ஆண்டு	அநேகவர்ஷங்களில்
டும்	த்சையுடைய எங்க		(ஸுகமே வாழ்ந்த
	ளோடும்		ருளவேணும்)
நின்னோடும்	ஸர்வசேவியான உன்	சோதி	தேஜஸ்ஸாலே
	னோடும் (உண்டான	ஆர்	நிறைந்த [னய்
	ஸம்பந்தம்)	வடிவு	திருமேனியை யுடைய
பிரிவு இன்றி	விச்சேதமில்லாமல்	வலத்து	(தேவீருடைய) வல
பல் ஆயிரம்	அநேகமாயிரம் வர்ஷங்	உறையும்	பொருந்நி வர்த் தியா
ஆண்டு	கள் (செல்லவேணும்)	சுடர்	உஜ்ஜிவலனான [ரின்
வடிவாய்	நிறமுடைத்தா யிருக்கி	ஆழியும்	திருவாழியாழ்வானும்
	ற (அதிஸூந்தரமா	பல் ஆண்டு.	
நின்	தேவீருடைய [ன]	படை	ஆயுதங்களை யுடைய
வலமார்பினி	வலமார்பில்	போர்	யுத்தத்திலே
ல்	[ன்ற	புக்கு	ப்ரவேசித்து
வாழ்கின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணா	முழங்கும்	த்வதியாநின்ற
மங்களையும்	நித்யயுவதியான பெரி	அப்பாளுக ச	அந்த ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யா
	ய. பிராட்டியாரும்.	ன்னியமும்	ழ்வானும்
		பல்லாண்டு.	(உ)

~ வாழாள்பட்டு *~*

வாழ்	ஸுகரூபமாயிருக்கிற	மணமும்	அவ்வுதஸ்வத்துக்கு
ஆள்	(பகவத்) தாஸ்பத்தை		நிர்வாஹகராயிருக்
பட்டு	லபிக்கப்பெற்று		கு மத்தையும்
நின்றிர்	(கைங்கர்யத்தின்)	கொண்மின்	(பகவந்நியமரத்தினு
	நிலைபெற்றீராய்க்		ல்) பெறப்பாருங்
	கொண்டு		கோள்.
உள்ளீரேல்	(ஆராவது) இருந்தீர்க	கூழ்	கூழுக்கு (ப்ரயோஜ
	ளாகில் [(கூழ்)		நார்தரத்துக்காக)
வந்து	(எங்கனோடு) வந்து	ஆள்பட்டு	அடிமைபுண்டு
மண்ணம்	(அங்குரார்ப்பணத்து	நின்றிர்களை	இருக்கிற உங்களை
	க்கு) மருத் (ஸங்க்ர	எங்கள்	அநர்யப்ரயோஜார
	நிண கைங்கர்யத்)		ன எங்களுடைய
	தையும்	குழுவினில்	ஸமூஹத்தில்

புகுதலொட் ப்ரவேசிக்க ஸம்மதி
 டோம் யோம்.
 நாங்கள் நாங்கள்
 ஏழாள்காலம் ஏழுதலைமுறையாக
 பழிப்புஇலோ (ப்ரயேஜநாந்தர
 ம் லாதநாந்தரபரதை
 யாசிற)குற்றமுடை
 யோமல்லோம்.
 இராக்கதர் ராஷஸர்கள்
 வாழ் ஸுதமாக வாஸம்
 பண்ணுகின்ற

இலங்கை லங்கையிலுண்டான
 ஆன்பாழாக ஆங்கள் நசிக்கும்படி
 யாக
 படை யுத்தத்திலே
 பொருதானுக் சத்ருஸம்ஹாரம் பண்
 கு ணினசக்ரவர்த்தித்
 திருமகனுக்கு
 பல்லாண்டு அநேக ஸம்வத்ஸரம்
 ஸுகமே வாழ்ந்த
 ருளவேனுமென்று
 கூறுதும் சொல்லக்கடவோம்.

❧❧❧ வடுநிலத்தில். ❧❧❧

எடு சரீரத்தை
 சிலத்தில் (காரணபூதமான)
 மூலப்ரக்ருதியிலே
 இடுவதன்முன் சேர்ப்பதற்குமுன்
 னம் னே (சரீரம் நசிப்
 பதற்குமுன்னே)
 வந்து நாக்களிடுக்குமிடம்
 வந்து
 எங்கள் பகவத்பரராண எங்க
 ளுடைய
 குழாம் கூட்டத்தில்
 புகுந்து ப்ரவேசித்து
 கூடும் (எங்கனோடு) சேர
 வேனுமென்கிற
 மனம் மனஸஸை
 உடையீர்கள் உடையவர்களாக
 ஆனீர்களாகில்
 வரம்பு (நீங்களிட்டுக்கொண்
 ட) ஸ்வாதத்தர்யமா
 கிற வ்யவதானமான
 குழி நசிக்கும்படியாக [கு
 வந்து அவ்விடத்தை விட்டு
 வந்து
 ஒல்லை கீதரமாக

கூடுமின் (எங்களுடன்) சேருங்
 கள்.
 நாடும் நாட்டிலுள்ளஸாமார்
 யரும்
 நகரமும் ராஜதாநியிலுள்ள
 விசேஷஜ்ஞரும்
 நன்கு நன்கு
 அறிய அறியும்படி,
 நம: “எனக்குரியேனல்
 லேன்,
 நாராயணய ஸர்வசேஷியானநாரா
 யணனுக்கேஅடிமை
 செய்யக் கடவேன்”
 என்று என்று சொல்லிக்கொ
 ண்டு
 பாடும் பாடவேனுமென்கிற
 மனமுடை மனஸஸுண்டாம்படி
 யான
 பத்தர் பத்தியை யுடையவர்க
 ளாக
 உள்ளீர் ஆனீர்களாகில்
 வந்து எங்களுடன் வந்து
 பல்லாண்டு
 கூறுமின் சொல்லுங்கோள். (ச)

❀❀ அண்டச்சுலத்துக்கு ❀❀

அண்டம்	ப்ரம்மாண்டங்க ளு	வந்து	அந்நயப்ரயோஜகரா
சுலத்துக்கு	ஸமூஹத்துக்குடைய		ய் வந்து
அதிபதியாதி	ஸ்வாமியானவனும்;	அடிதொழு	திருவழிகளிலாஸ்ரயி
அகரர்	அஸூரர்களுடையவும்	து	த்து
இராக்ந்தர்	ராக்ந்தருடையவும்	ஆயிரநாமம்	(அவனுடைய) ஸஹ
இண்டம்	நெருங்கியிருக்கிற		ஸ்ராமங்களையும்
சுலத்தை	கூட்டத்தை	சொல்லி	உச்சரித்துக்கொண்டு
எடுத்து	ஸமூஹமாக உத்தரித்து	பண்டை	பழையதாய் (ப்ரயோ
களைந்த	பிடுங்கிப் பெருகட்டவ		ஜநாந்தர பரமான)
	னுமான	சுலத்தை	ஜநமத்தை
இருகடிகசன்	ஹ்ருகடிகசனுக்கு	தவிர்த்து	ஸவாஸநமாகவிட்டு
சுனக்கு		பல்லாண்டு	
தொண்டக்	அடிமை பூண்டவர்க	பல்லாயிரத்தாண்டு	
சுலத்தில	ஹ்ருகடைய திரளிலே	என்மின்	என்று சொல்லுகோ
உள்ளீர்	இருக்கிறவர்களே!		ள். (௫)

❀❀ எந்தைதந்தை ❀❀

எந்தை	நானும் எந்தைப்பனும்	திருவோண	திருவோணமென்கிற
தந்தை	அவன் தகப்பனும்	ம்	
தந்தை	அவன் தகப்பனும்	திருவிழவில்	திருநாளிலே
தந்தை	அவன் தகப்பனும்	அந்தியம்	ஸாயங்காலத்தில்
தம்மூத்தப்ப	அவனுக்குத்தகப்பனு	போகில்	
ன்	ம்பாட்டனும்(ஆகிய)	அரி உருவா	நரலிம்ஹ்ருபியாய் அ
எழ்ப்படிசால்	எழுதலைமுறைதுடங்க	இ	வதரித்து
தொடங்கி		அரியை	சத்ருவானஹிரண்யணை
வந்து	மங்களாசாஸநம் பண்	அழித்தவ	ஸம்ஹரித்த நரலிம்ஹ
	ன யோக்யராய்வந்	னை	னைக்குறித்து
	து	பந்தனைநீர	(அவருடைய) பாலவ்
வழிவழி	முறைமுறையே (கீரம		யாதி திருப்படி [து
	ம் தப்பாமல்)	பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டுஎன்	
ஆள் செய்யி	(நாங்கள்) அடிமைசெய்	பாடுதும்	மங்களாசாஸநம் பண்
ன்றும்	கின்றோம்.		னுவோம். (௬)

❀❀ தியில் ❀❀

தியில்	(ஸூரியன் முதலான)	பொலிகின்ற அபிவ்ருத்த (அபிவ்ருத்)
	தேஜ பதார்த்தங்களை	மாய்க்கொண்டு
	க் காட்டினும்	மண்டலாகாரமாக

திகழ்	விளங்காநின்ற	ஆள் செய்தி கைக்கர்யம் பண்ணு
செம்	சிவந்த	ன்றோம் கிறோம்.
சுடர்	தேஜஸ்ஸையுடையது	மாயம் அத்யாஸ்சர்யகரமாக
ன		பொரு யுத்தம் பண்ணாநின்ற
திருச்சக்கரத் துநீஸுதர்சனமுதவானு		படை ஸேனையையுடையனான
நின் டைய		வாணனை பாணஸூரனுடைய
கோயில்	வாஸஸ்த் தாநமான	ஆயிரம்தோ ஆயிரம் தோள்களில் கி
	திவ்யாயுதத்தினுடை	ளும் ன்றும்
ய		பொழி சொரியாநின்ற
பொறியாலே சென்றத்தினாலே		குருதி ரத்தமானது
ஒற்றுண்டு ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு		பாய (லோகமெங்கும்) பரவும்
	(ஸமாஸ்யணம் ப	சுழற்றிய திருப்பின படியாக
	ண்ணிக்கொண்டு)	ஆழி சக்ராயுதத்தை
நின்று	இதர விஷயங்க ளில்	வல்லானுக் ஆளவல்ல கர்ஷணனு
	போகாமே பகவத்	கு க்ரு
	பரராய் இருந்து	பல்லாண்டு
குடி குடி	குலக்ரமமாக	கூறுதும் சொல்லுவோம். (எ)

~*~ நெய்யிடை. *~*

நெய்யிடை நெய்யனவாய்	மெய் இட சரித்திலே பூசும்படி
நல்லது அரய்ப்ரயோஜகமாக	யாய்
இடுமதாய்	நல்லது விலகாண (அஹங்கா
நீர் விலகாணமாய் (ஷட் ர	ராதி ரஹித)மாய்
ஸோபேதமான)	நீர் அத்வீதீயமான (பரிமன
சோறும் அந்நத்தையும்,	ப்ரசாரமான)
நியதமும் (அதுகான்)ஸ்திரமாயிரு	சாந்தமும் சந்தர்த்தையும்
க்கும் படியையும்,	தந்து கொடுத்த
அத்தாணி பிரியாத (அநவரதமான)	என்னை தேஹாத்மாபிமாங்யா
சேவகமு ஸேவையையும் (த்யாதத்	ன வென்னை
ம் தையும்),	வெள் உயிர் சுத்தஸ்வபாவனாக
கை கையிலே பிடிக்கவல்ல	ஆக்கவல்ல பண்ணவல்லனாய்,
அடைக் வெற்றிலைபாக்கையும்	பை உடை டரந்த படங்களை யுடைய
காயும்	நாகம் சேஷனுக்கு
கழுத்துக் கழுத்திலே இடவல்ல	பகை சத்ருவான பெரிய திரு
கு	வடியை
பூனோடு கண்டாபரணத்தோடு	கொடியா த்வஜமாக உடையவனு
கூட	னுக்கு க்ரு
காதுக்கு காதிலே இடத்தக்க	பல்லாண்டு
குண்டலமும் கர்ணபூஷணத்தையும்	கூறுவன் சொல்லக்கடவேன். (அ)

❧❧❧ உடுத்துக்களைந்த டீ❧❧❧

உடுத்து	திருவரையிலே சாத்தி	விடுத்த	நியமித்து விடப்பட்ட
களைந்த	அவிழ்க்கப்பட்ட	திசை	திக்குகளிலேயுண்டான
கின்	தேவீருடைய	கருமம்	கார்யங்களை (எல்லாம்)
பீதகவா	பீதாம்பரத்தை (ப்ரஸா	திருத்தி	குறைவறச்செய்து (அதன்
டை	தமாக)		க்குமேலே)
உடுத்து	தரித்தும்,	திருவோண ஸ்ரவண நகைத்ரமென்	
கலத்தது	தேவீர் அமுது செய்த	ம்	கிற
	பாத்ரத்தில் மிகுந்த		
உண்டு	புஜித்தும், [தை	திருவிழவில் திருநாளிலே (அமங்	
தொடுத்த	மாலையாகக் கட்டப்பட்டு	கனங்கள் தீரும்படி),	
	ம்		
குடி	(திருமுடியிலே) சாத்தி	படுத்த	படுக்கப்பட்ட
களைந்தன	கழிக்கப்பட்டு மிருக்கிற	பை	பரந்தபடங்களையுடைய
மலர் துழா	விகலிதமான திருத்த	நாகு அனை	திருவந்தாழ்வானாகிற
ய்	ழாயை [ஞமான		படுக்கையிலே
குடும்	சிரஸ்ஸில் தரிக்குமவர்க	பள்ளிகொ	கனவளர்ந்தருளுமவன்
இத்தொ	இப்படிப்பட்டசேஷபூ	ண்டானு	விஷயமாக
ண்டர்க	தரான நாங்கள்,	க்கு	
ளோம்		பல்லாண்டு கூறுதும்.	(க)

❧❧❧ எந்நாளும் ❧❧❧

எம்பெரு	வகுத்த சேஷியானவ	உய்ந்தது	உஜ்ஜீவித்தார்கள் கிடர்.
மான்	னே!	காண்	
உன்றனக்	தேவீருக்கு	செம்	அழகிய
கு		நாள்	நாளிலே [த்து
அடியோம்	சேஷபூதர்	தோற்றி	(க்ருஷ்ணாகு) திருவவதரி
என்று	என்ற அர்த்தத்தைச்	திருமது	ஸ்ரீமதராபுரியில் சென்று
	சொல்லுகிற	ரையுள்	
எழுத்த	ப்ரணவமாகிற அகூரத்	சிலை	(கம்ஸனுடைய) வில்லை
	தில். [(நாள்)	குனித்து	வளைத்து (முறித்து),
பட்ட	(நாங்கள்) ஸம்பந்தித்த		(அதுக்குமேலே),
எந்நாள்	எந்த நாளோ,	ஐந்தலைய	ஐந்து தலைகளையுடையன
அந்நாளே	அன்றையதினமே	ய்	[னான
அடியோம்	தாஸபூதரானோம்,	பை	பரந்த படங்களையுடைய
கள்		நாகம்	பாம்பான காளியனுடைய
குடில்	க்ருஷத்திலுண்டான புத்	தலை	சிரஸ்ஸிலே
	ர பெளத்ராதிகளும்	பாய்ந்தவ	குதித்தவனே!
அடி	அடியாராய்க் கொண்டு	னே	
வீடுபெற்று	அஹங்கார மமகாரங்க	உன்னை	தேவீர் விஷயமாக
	ளை விட்டு	பல்லாண்டு கூறுதும்.	(க0)

❧❧❧ அல்வழக்கு ❧❧❧

திருமாலே ஸ்ரீபதிபான ஸர்வே	பல்வகை (ஸ்வரூபாதி) அநேகப்ர
ஸ்வரனே!	யாலும் காரத்தினாலும்
கநி	

திருப்பல்லாண்டு, ப்ரதிபதம்.

பவித்திர பரிசுத்தனே!

அன் அல்லாத (விபரிதமான)
வழக்கு நயாயங்களில்
ஒன்றும் ஒருவிதமான அந்யாயமும்
இல்லா இல்லாதவராய்,
அணி பூமண்டலத்துக்கு அலங்
காரமான
கோட்டிய திருக்கோட்டி பூரி நூள்
ர் ஸாரக்கு
கோன் ஸர்வாஹகராய், தோலே
அபிமானம் ஸ்ரீவைஷ்ணவாபிமாநத்
துங்கன் உயர்ந்தவ (பூர்ண) ராண
செல்வனை செல்வநம்பியைப் போ
ப்போல லே
நானும் அந்யபரணநானும்

உனக்கு வருத்தசேஷியான உனக்
கு
பழ அடி அநாதியான சேஷபூதனா
யேன் பக்கொண்டு,
நல்லகை நல்லப்ரகாரத்தினாலே(கே
யால் வலசப்தமசீத்ர மன்றிக்
கே அர்த்தாதுஸந்தாந
பூர்வகமாக)
நமோரா எம்பெருமானுக்கே உரி
யணு எ யேன்எனக்குரியேனல்
ன்று லேன்என்கிற அர்த்தத்
தைப்ரதிபாதிக்கிற
நாமம் திருநாமத்தை
பல பலதடவை
பரவி சொல்லி
உன்னை உன் விஷயமாக
பல்லாண்டு கூறுவன். (கக)

❀ பல்லாண்டென்று ❀

பவித்திர (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்)
னை பரிசுத்தனாய்
பரமேட்டி ஸர்வோத்தமமான பரம
யை பதத்தில் எழுந்தருளி
யிருப்பவனாய்
சார்ங்கமே சார்ங்கமென்று திருநாம
ன்னும் முடைய
வில் ததுஸ்ஸை
ஆண்டான் ஆளுமவனுமானஸ்ரீமந்நா
தன்னை ராயணன் விஷயமாக,
விஷிபுத் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலேஅவ
தூர் தரித்த
விட்டு பெரியாழ்வார்
சித்தன்
பல்ஆண்டு அநேககாலம் மங்கள
என்று முண்டாக வேணுமெ
ன்று [ய்த
விரும்பிய விரும்பத்துடனருளிச்செ
சொல் ஸ்ரீஸூக்தியை,

நல்ஆண்டு (இதை அதுஸந்திக்கும்
என்று படியான) நல்லகாலம்
(நேரப்பட்டதே) என்று
(கொண்டாடி)
நவின்னு உ பலகால்சொல்லுமவர்கள்
ரைப்பார்
நம: எனக்குரியேனல்லேன்
நாராயணு எம்பெருமானுக்கே உரி
ய யேன் [இ
என்று என்றுசொல்லிக்கொண்
பரமாத்ம் ஸர்வாதர்யாபியானஸந்
னை வேர்வரனை
சூழ்ந்து சுற்றும்இருந்து
இருந்து
பல்ஆண்ட அநந்த காலங்களிலும்
டும்
பல்லா பல்லாண்டு (என்றுபாடி)
ண்டு
எத்துவர் ஸ்தோத்தரம் செய்வர்கள்!

திருப்பல்லாண்டு ப்ரதிபதம்

முடிந்தது.

